ஸ்ரீரஸ்து.
பேரருளாளன் பெருந்தேவித் தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ, ப்ரதிவாதிபயங்கரம்,

மஹாவித்வான் அண்ணங்கராசாரியர் பணித்த

ஸ்ரீமத் வரவரமுநிவர்ய ஸித்தாந்த ஸாரம்

தென்னாசார்ய ஸித்தாந்த ஸாரப்பொருள்களை
ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகனுட்பட
ஸகலபூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளைக்கொண்டு

நிரூபிக்கும் நூல்

சேலம் செவ்வாய்ப்பேட்டை, ஜெமினி ஆர்ட் பிரஸ்ஸில் அச்சிடப்பட்டது.

பிங்கள - ஹூ ஐப்பசித்திருமூல நன்னாள்.
14 - 11 - 77
கிடைக்குமிடம்: க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்-631503.

ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருந்தேவித் தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜகதாசார்ய ஸிம்ஹாஸனாதிபதி, மஹாமஹிமோபாத்யாய,

ஸ்ரீகாஞ்சீ, பிரதிவாதிபயங்கரம்

மஹாவித்வான் அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி அருளிய

ஸ்ரீமத் வரவரமுநிவர்ய ஸித்தாந்த ஸாரம்

— ஸகல பூர்வாசார்ய ஸித்தாந்த ஸாரமென்றும் பகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்த ஸாரமென்றும் இதனை வழங்கத் தகுதியுண்டு. —

(சுலோ.) லோகாசார்ய வரோபயந்த்ருயமிராடாசார்யவர்யாத்ருதா:
அர்த்தா ஏவ சடாரிலக்ஷ்மணமுநி ஸ்ரீகூரநாதாதிபி:,
ஸ்வக்ரந்தேஷு ஸமாத்ருதா இதி யதா ப்ராமாணிகா: பண்டிதா:
ஜாநீயுர் விசதம், ததா க்ருதிரியம் ஸந்தர்சயிஷ்யத்யஹோ.

(இதன் கருத்து.) பிள்ளைலோகாசாரியரும் மணவாளமாமுனிகளும் தமது திவ்ய க்ரந்தங்களில் வெளியிட்டருளின அர்த்த விசேஷங்களே ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஆழ்வான் பட்டர் முதலானோருடைய திவ்ய ஸூக்திகளிலும் திகழ்வன — என்னுமிடத்தை ப்ராமாணிக பண்டிதர்கள் நன்குணருமாறு இந்தநூல் விளக்கவல்லது.

முகவுரை: ஸ்ரீவரவரமுநீந்த்ர ஸித்தாந்தத்தின் அடிப்படை = விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்திற்கு ஒரு திறவுகோலும், ஸ்ரீவரவரமுநீந்த்ர ஸித்தாந்தத்திற்கு ஒரு திறவுகோலும் முக்கியமாகத் தெரிந்துகொள்ளத்தக்கவை. **சரீராத்மபாவம்** என்பது விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத் திறவுகோல். * ஸர்வேச்வரன் ஸகல சேதநாசேதநங்களையும் சரீரமாகக் கொண்டவன் * என்கிற உண்மையைச் செவ்வனே தெரிந்துகொள்ளும்வேதாந்திக்கு ஸகல உபநிஷத் வாக்யங்களும் எளிதாக அந்வயித்துவிடும், ஒன்றிலும் ஒரு அவத்யமும் தோன்றமாட்டாது — என்பது சீரியதோர் கொள்கை. இதை நன்கு தெரிந்துகொண்ட வித்வான் முன்னிலையில் எந்த மதாந்தரஸ்தனும் பங்கமடைந்தே தீர்வன் என்கிறார் ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகன் * **பந்பேதம் பதிஸார்வபௌமகதிதம்** * இத்யாதி ச்லோகத்தினால்.

“ யத்யேதம் யதிஸார்வபௌமகதிதம் வித்யாத் அவித்யாதம:-
ப்ரத்யூஷம் ப்ரதிதந்த்ரம் அந்திமயுகே கச்சித் விபச்சித்தம:,
தத்ரைகத்ர ஜடித்யுபைதிவிலயம் தத்தந்மதஸ்தாபநா-
ஹேவாகப்ரதமாந ஹைதுககதாகல்லோல கோலாஹல:: ”

என்கிற ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரய ஸாரஸ்தமான அந்த ச்லோகரத்நம் விசிஷ்டாத்வைதிகளுக்கு நம்முடைய விரிவான உரையுடன் நித்யாநுஸந்தேயமாகக் கடவது.

அதுபோல, ப்ரக்ருதத்தில் *எந்தவிதத்திலும் எம்பெருமானுடைய குணப் பெருமையிலேயே முழுநோக்கு* என்பதே ஸதாசார்யஸித்தாந்தத்தின்ஸாரம் என்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். இதுவே இந்த ஸம்ப்ரதாயத்திற்குத் திறவு கோல். இதர ஸம்ப்ரதாயங்களில் சேதநனுக்கே ஆதிக்யம் தெரியவரும். இந்த ஸம்ப்ரதாயத்தில் அப்படியன்றிக்கே ஸர்வேச்வரனுக்கே ஸர்வாத்மநா ஆதிக்யம் தெரியவரும். இதனை நன்கு தெளிவிக்கின்றேன். பகவத்கீதை (10 - 10) *தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம், ததாமி புத்தியோகம் தம் யேந மாம் உபயாந்தி தே* என்கிற (கீதாசார்ய வரப்ரஸாதமான) சுலோகத்தில் *ப்ரீதி பூர்வகம்* என்பதை முன்புள்ள (பஜதாம்) என்பதோடே அந்வயித்து [ப்ரீதி பூர்வகம் பஜதாம் — ப்ரீதியோடே என்னை பஜிப்பவர்களுக்கு] என்று வியாக்கியானித்தார் ஆதிசங்கராசாரியர். நமது பாஷ்யகாரர் அங்ஙனன்றிக்கே (ப்ரீதி பூர்வகம்) என்பதை மேலுள்ள ***ததாமி**யோடே அந்வயித்து (அவர்களுக்கு நான் உள்கனிந்து கொடுக்கிறேன்) என்று வியாக்கியானித்தருளினர். சங்கராசாரியர் காட்டின யோஜனையைவிட நம் ஸ்வாமி காட்டியருளின யோஜனையில் உள்ள ஸ்வாரஸ்யத்தைத் தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் விவரித்தருளா நின்ற தேசிகன் *வெறிதேயருள் செய்வர் செய்வார்கட்கு **உகந்து*** என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தில் **உகந்து** என்றருளிச் செய்திருப்பதை நோக்கி இங்ஙனே யோஜித்தபடி* என்றருளிச் செய்வதற்கு இந்த ஸம்ஸ்க்ருத க்ரந்தம் நிலமல்லாமையாலே அவ்வருளிச்செயலிலிருந்து பலித்த பொருளைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு *ப்ரீதி பூர்வகமித்யஸ்ய பஜநாந்வயே ப்ரயோஜநம் மந்தம்; ததாமீத்யநேந அந்வயே து......பரமோதாரத்வாதி பகவத் குணகணப்ரகாசநேந மஹத் ப்ரயோஜநம் இத்யபிப்ராயேண ப்ரீதி பூர்வகம் ததாமீதி அந்வய உக்த:* என்றருளியுள்ளார். இந்தக் கருத்தையே மிக மிக மேற்கொண்டவை நமது ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களும் அனுட்டானங்களும். இதற்குச் சிறியதொரு சான்று காட்டுகிறோம் காண்மின். இந்த ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் **ஒரு தடவை நமஸ்காரம்** செய்வதென்றும், பிறர் **பல தடவை நமஸ்காரம்** செய்வதென்றும் காண்கிறது. பகவானை நமஸ்கரிப்பதென்பது மிகச் சிறந்ததொரு காரியமே. இதனை ஒரு தடவைக்குப் பல தடவையாகச் செய்தால் நல்லதல்லவென்று யாரேனும் நினைக்க முடியுமோ? நமஸ்கரிப்பவனுடைய கரணக்ராமமும் க்ருதார்த்தமாய், நமஸ்கரிக்கப்படுபவனான எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளமும் ஸுப்ரஸந்நமாவதற்கு உறுப்பான காரியமன்றோ இது. அப்படியிருக்க, ஒருதடவைதான் நமஸ்காரம் செய்யவேணுமென்று ஒரு விரதமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? என்று ஒவ்வொரு விவேகிக்கும் இந்த சங்கை தோன்றும். அவசியம் தோன்ற வேணும்.

இங்குத் தென்னாசார்யர்களின் திருவுள்ளம் கேண்மின். நம்மைப் பார்த்தால் நாம் எத்தனை தடவை நமஸ்கரித்தாலும் போராது. எம்பெருமானைப் பார்த்தால் ஒருதடவை நமஸ்கரிப்பதும் மிகையாகும். அப்பெருமான் கீதை முதலியவற்றில் தன்னை அல்ப ஸந்துஷ்டனாகச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறான். ***பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம்*** இத்யாதிகள் அவனுடைய அமுதமொழிகளாகக் காண்கின்றன. தேவ

தாந்தரங்கள் மிகவும் ச்ரமப்பட்டு ஆராதிக்கப்படவேண்டியவை யென்றும், எம்பெருமான் ஆராதனைக்கு மிக எளியவன் என்றும் ப்ரஸித்தம். ஆழ்வார்கள் அவனுடைய பெருமையைப் பேசுமிடத்து *தொழுது மாமலர் நீர்சுடர் தூபங்கொண்டு எழுதுமென்னுமிது மிகையாதலின்* என்றும் *தொழக்கருதுவதே துணிவது சூதே* என்றும் இப் புடைகளிலே அருளிச்செய்கிறார்கள்.

பூயிஷ்டாம் தே நம உக்திம் விதேம என்கிற உபநிஷத் வாக்கியத்திற்கு *தே பூயிஷ்டாம் நம உக்திம் விதேம* என்று அந்வயம் காட்டி *நம: என்று வாயினால் சொல்லுவதும் எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தாலே மிகக் கனத்ததாகும்* என்று நம் பூருவர்கள் அர்த்தம் செய்தருளுகிறார்கள். பட்டர் *அஞ்ஜலிபரம் வஹதே* என்கிறார். நாம் ஒரு அஞ்ஜலி செய்துவிட்டாலும் அது அத்தலைக்குப் பெரிய சுமையாகத் தோன்றுமென்பதை நன்கு காட்டுகிறார். ஆகவே ஸ்வாராதனன [ஆராதனைக்கெளியனன] எம்பெருமான் முன்னிலையில் நாம் பலகால் விழுந்தெழுந்தால் அவன் திருவுள்ளம் என்னாகுமோ ? நம்மையும் தேவதாந்தரங்களைப்போல நினைத்துவிட்டார்கள் போலும்!* என்று அவன் திருவுள்ளம் புண்படலாகுமோ என்னவோவென்று அஞ்சி, *ஆராதனைக் கெளியன்* என்கிற அவனுடைய பெருமைக்குக் குறைவு வாராதபடி நடந்துகொள்வோமென்று கருதிய தென்னாசாரியர்களால் நமஸ்காரத்தில் ஆவ்ருத்தி ஸஹிக்கப்படவில்லை.

இந்த ஸக்ருத் ப்ரணாம விஷயத்தில் சாஸ்த்ர ஸரணியில் தெரிவிக்க வேண்டிய விஷயங்கள் பலவுண்டு ; அவை மேலே தெரிவிக்கப்பெறும். தென்னாசார்யஸம்பிரதாயம் முக்கியமாக எந்த அடிப்படையின்மீது நிற்கிறதென்பதை மூதலிக்கவே இவ்விஷயம் முந்துற எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது. நாம் சேதநராகப் பிறந்திருக்கிற வாசிக்கு ஏதோ சைதந்ய கார்யமாக ஸ்வல்பம் செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். இது கார்யகரமேயன்று, அவன் திருவுள்ளத்திலிரக்கமே கார்யகரம்; அது நம்முடைய ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதித்வமுமடியாக விளையக்கூடியது: ஆகிஞ்சந்யத்துக்கு எதிராக அதிக ப்ரவ்ருத்திகளைக் காட்டினோமாகில் நாம் ஏதோ உபாயாநுஷ்டாநம் செய்கிறோமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி எம்பெருமான் கைவாங்கி நிற்கநேரும்; அப்படி அவன் உதாஸீநனாகைக்கு நாம் அவகாசம் கொடுக்கலாகாது.

(இதற்குமேல் சங்கை) உபாயாநுஷ்டானங்கள் செய்யும்படி அவனே சாஸ்த்ரங்களில் விதித்திருக்கும்போது அவற்றை யதேஷ்டமாக நாம் செய்தாலென்ன ? செய்யவேண்டியதுதானே என்று பிறர் நினைக்கலாம். தென்னாசார்யர்கள் அங்ஙனம் நினைப்பவர்களல்லர். *நெறிகாட்டி நீக்குதியோ? * என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தபடி, தன்னைவிட்டு நீக்குவதற்காக (நம்மை நன்கு சோதிப்பதற்காக) அவன் காட்டின வழிகளிலே நாம் கிடந்து துவளலாகாது ; *காம்பறத் தலைசிரைத்து உன் கடைத்தலையிருந்து வாழுஞ் சோம்பரை யுகத்திபோலும் சூழ்புனலரங்கத்தானே* என்று தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரருளிச் செய்தபடி திண்ணிதான அத்யவஸாயங் கொண்டிருப்பதே உற்றது—என்கிற உறுதி தென்னாசார்யர்களின் கருவிலேயே ஊறிக்கிடப்பதாகும்.

நம்பிள்ளையினுடைய திவ்ய ஸூக்திகளிலே இரண்டொன்றை இங்கெடுத்துக்காட்டி இவ்விஷயத்தை நெஞ்சில் பதிய வைக்கின்றேன். திருவாய்மொழியில் *பத்துடையடியவர்க்கெளியவன் பிறர்களுக்கு **அரிய வித்தகன்*** என்றவிடத்து ஈட்டில்— *நம்முடையவர்கள் எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றுநிற்க, அல்லாதார் அசேதந க்ரியாகலாபங்களைப் பற்றுகிறப்போலேயிறே துர்யோதனன் நிலை* என்றுள்ளது; இதனால் நம்முடையவர்கள்படியும் அல்லாதார்படியும் அறியத்தக்கது.

மேலே அந்தப் பதிகத்திற்கு அடுத்த பதிகத்திலே (1-4-7) *என் பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு* என்றவிடத்து ஈட்டில்—*தேவரீர் க்ருபைக்குத் தண்ணீர்த் துரும்பாக ஏதேனும் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகள் பண்ணிற்றுண்டோவென்று நம்பிள்ளை யருளிச்செய்யும்படி* என்றுள்ளது. இந்த ஸ்ரீஸூக்தியை நன்கு விமர்சிக்கவேணும். எம்பெருமானிடத்தில் தூதுவிடுகிற ப்ரகரணம் இது; என்ன தப்பு செய்துவிட்டதாக உபேக்ஷித்திருக்கிறீரென்று கேளுங்கோளென்று இங்கே மூலமுள்ளது. *நாங்கள் ஏதேனும் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகள் செய்து விட்டதாக எண்ணி உபேக்ஷித்திருக்கிறீராவென்று கேளுங்கோள்* என்பதாக நம்பிள்ளை விவரணம் செய்தருளுகிறார் இதனால் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகள் செய்வது எம்பெருமானுடைய க்ருபைக்கு ப்ரதிபந்தகம் என்று ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகின்றது. இப்படி யருளிச்செய்திருக்கிற நம்பிள்ளை பகவத் ஸந்நிதியில் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகள் செய்திருக்கமாட்டாரா? செய்திலர் என்றால் இதை யாரேனும் நம்ப முடியுமா? அது சாஸ்த்ரார்த்தந்தானுகுமா? எதற்காக இங்ஙனே நம்பிள்ளை யருளிச்செய்தார்? என்று விவேகிகள் விமர்சிக்கவேண்டுமன்றோ? விமர்சித்தால், அதிக ப்ரவ்ருத்தி அவத்யமென்றதாகத் தேறுமத்தனை. ... ... *

சிறிய திருமடலில், *செங்குறிஞ்சித் தாரார் நறுமாலைச் சாத்தற்குத தான் பின்னும் நேராதனவொன்று நேர்ந்தாள்* என்றவிடத்துப் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியையும் சேர்த்து முன்னே காட்டிய நம்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திக்கு அர்த்தம் செய்யுமளவில் தென்னாசார்யர்களின் திருவுள்ளம் நன்கு புலப்படும். உபாயகோடியில் எள்ளளவும் அந்வயியாமல் ஸ்வரூபத்தளவிலே நிற்கும்படி சில செய்வதே உற்றது; எதையேனும் அதிகப்படியாகச்செய்தால் அது உபாயகோடியிலே அந்வயித்து ஆகிஞ்சந்யத்தைக் குலைத்து எம்பெருமானுடைய திருவருளுக்கு இடையூறாக நிற்குங்கொல்! என்கிற அதிசங்கை இவர்களுக்கு உள்ளதென்னுமிடம் விளங்காநின்றது. எந்த விஷயத்திலும் சாஸ்த்ரங்கள் ஒரு வழியையே காட்டமாட்டா; பல வழிகளையும் காட்டி நிற்கும். ஒவ்வொரு அதிகாரிகள் ஒவ்வொரு வழியைப்பற்றி நிற்பது ஸஹஜம். இந்நூலுக்கு முக்கியமாகத் தொடங்கின விஷயம் நிகமிக்கப்படுகிறது. எந்த விதத்திலும் சேதநப்ரவ்ருத்திக்கு ஏற்றம் ஏற்படவேணுமென்பது பிறருடைய கொள்கையின் ஸாரமென்றும், எம்பெருமானுடைய குணாதிசயம் விளங்கும் வழியில் ஊன்றி யிருப்பதே தென்னாசார்யர் கொள்கையின் ஸாரமென்றும் உபபாதித்தோமானோம். ... ... *

1. ஸக்ருத்ப்ரணாமத்தைப்பற்றின விளக்கம்.

(ஸாரமாகக் கேண்மின்.) கீழேவிவரித்தபடி ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஒருதடவை நமஸ்கரிப்பதென்றுள்ளது; 'பலமுறை நமஸ்காரம் செய்வதனால் ப்ரத்யவாயமுண்டோ? நமஸ்காரம் என்பது நல்ல காரியமேயொழிய கெட்ட காரியமன்றே. பகவத்பாகவத விஷயங்களில் ஒரு தடவைக்குப் பல தடவையாக நமஸ்கரிப்பதனால் ஸ்வரூபம் நிறம்பெறுமேயல்லது கெட்டுப்போய்விடாதே. ஆகவே ஒரு தடவையே நமஸ்கரிக்க வேணுமென்று ஒரு நிபந்தனை கொள்ளவேண்டுமோ? பல தடவை நமஸ்கரிக்கக் கூடாதென்று சாஸ்த்ரம் மறுக்குமோ? அப்படி சாஸ்த்ரம் மறுத்திருப்பதாகவும் தெரியவில்லையே. தேஹத்தில் சக்தியற்றவர்கள் ஒரு தடவையோ அரை தடவையோ நமஸ்கரிக்கட்டும்; சக்தியும் உத்ஸாஹமுமுள்ளவர்கள் பலமுறை நமஸ்கரித்தால் அதைக் குற்றமாகக் கொள்ளும்படி ஒரு ஸம்ப்ரதாயம் இருக்கத்தகுமோ?' என்றிங்ஙனே சங்கைகள் தோன்றக் கூடியவையுள. இதில் நம் ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளத்தை இன்னும் விளங்கவுரைக்கிறோம் கேண்மின். எந்தவிஷயத்திலும் சாஸ்த்

ரங்களின் போக்கு உச்சாவசமாயிருக்கும். *மறைப்பாற் கடலைத் திருநாவின் மந்தரத்தாற் கடைந்து* என்னுமாபோலே பல நூற்கடல்களை நன்கு கடைந்து நுண்பொருள்களைக் கடைப்பிடித்துப் பரமாசார்யர்கள் காட்டியருளின அனுஷ்டானமே பரமசாஸ்த்ரம். ஸக்ருத் ப்ரணம விஷயத்தில் என்ன நுண்பொருள் காணலாகும்? என்னில்; கேண்மின். நமஸ்காரத்தின் ப்ரயோஜனம் என்ன? என்பதை முந்துறமுன்னம் விமர்சிப்போம். *நந்த்ருநந்தவ்யபாவோயம் ந ப்ரயோஜநபூர்வக:, நீசோச்சயோஸ் ஸ்வபாவோயம் நந்த்ருநந்தவ்யதாத்மக:.* என்று அஹிர்ப்புத்ந்யஸம்ஹிதையிலுள்ள வசனத்தை தேசிகன் முதலானார்களும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்கள். பெரியாரைக்கண்டால் சிறியார், தங்களுடைய சிறுமைக்கும் எதிர்த்தலையின் பெருமைக்கும் ப்ரதர்சகமாக உடனே நமஸ்காரம்செய்யவேணுமென்றது. வேறொரு ப்ரயோஜநமும் இதற்கில்லை யென்றும் சொல்லிற்று. ஒருகால் தொழுத மாத்திரத்தினால் ஸ்வநிகர்ஷமும் பரோத்கர்ஷமும் ப்ரதர்சிதமாயிற்று. பலகால் தொழவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தத்திற்கு ப்ரஸக்தியில்லை. என்பது முக்கியமான முதல் விஷயம்.

சாஸ்த்ரங்களில், ஒற்றைக் கையால் நமஸ்கரிப்பது அபசாரம், ஒரு ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணுகை அபசாரம் என்று சொல்லியிருப்பதுபோல ஒரு முறை நமஸ்கரிப்பது அபசாரம் என்று சொல்லப்படவில்லை. *ஏகேந பாணிநா யஸ்து ப்ரணமேத் புருஷோத்தமம், ந்யாய்யஸ் தஸ்ய கரச்சேத இதி வேதவிதோ விது:* என்றும், *ஏகஹஸ்தப்ரணமச் ச ஏகஞ்சாபி ப்ரதக்ஷிணம்* என்றும் இத்தகைய ப்ரமாணங்களையே ஸ்தோத்ர பாஷ்யாதிகளில் ஸ்ரீ தேசிகாதிகள் உதாஹரிக்கக் காண்கிறோம்.

ஸ்ரீ பரதாழ்வான் திருச்சித்திரகூடத்தேறச் சென்று பெருமாளுடைய பாதுகைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு மீண்டுவரும் வழியில் பரத்வாஜாச்ரமத்திலேயிறங்கிப் பாதுகா ப்ராப்தியை விஜ்ஞாபித்துவிட்டு மஹர்ஷிபக்கல் விடைபெற்றுக்கொள்ளவேண்டி அவரை நமஸ்கரித்துப் ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்து புறப்பட்டானென்பதை ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் அயோத்யா காண்டத்தில் நூற்றுப் பதின்மூன்றும் ஸர்க்கத்தில் 18, 19, ச்லோகங்களில் சொல்லும்போது, *ஆமந்த்ரயிதுமாரேபே சரணுவுபக்ருஹ்ய ச, தத: ப்ரதக்ஷிணம் க்ருத்வா பரத்வாஜம் புந: புந:* [பரதாழ்வான் பரத்வாஜரை நமஸ்கரித்துவிட்டுப் பலமுறை பிரதக்ஷிணஞ் செய்தான்] என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. அவ்விடத்து வியாக்கியானஞ் செய்த கோவிந்தராஜர் *நமஸ்காரம் ஒரு முறை செய்கிற ஸம்பிரதாயமும், ப்ரதக்ஷிணம் பலமுறை செய்கிற ஸம்பிரதாயமும் இவ்விடத்தில் நன்கு வெளியிடப் பட்டதாயிற்று* என்று பொருள்பட ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் எழுதியிருப்பதை அனைவரும் காண்கிறோம்.

எம்பெருமானார் ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யத்தில் *ப்ரணம்ய உத்தாயோத்தாய புந: புந: ப்ரணம்ய* [தொழுது எழுந்தெழுந்து மீண்டும் மீண்டும் தொழுது] என்றருளிச் செய்திருக்கும் விஷயத்தில் தெளிவு பிறப்பிக்கிறோம். இங்கு *ப்ரணம்ய உத்தாயோத்தாய புந: புந: ப்ரணம்ய* என்றது ஓரிடத்திலேயே இருந்துகொண்டு பலமுறை நமஸ்கரிப்பதைச் சொல்லுவதன்று. அந்த வாக்கியத்திற்கு முன்னே *தூராதேவ* என்றருளிச் செய்திருப்பதனால், எம்பெருமானைக் கிட்டுமளவும் காலால் நடந்து செல்லாமல் தெண்டனிட்டுக்கொண்டே வழியைக் கடந்து ஸ்ரீ மந்நாராயணனை அணுகுவதாகவே அங்குப் பொருள்படும். இக்காலத்தில் இந் நிலத்தில் அஸக்ருத் ப்ரணமகர்த்தாக்கள் செய்வது போன்ற செயல் அங்கு விவக்ஷிதமன்று. தெண்டன் ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டே போய் வழியைக்கடந்து எம்பெருமானைக் கிட்டினபிறகு அங்கு ஒரே தடவை நமஸ்கரிப்பதென்னுமது அவ்விடத்திலேயே அடுத்தபடியாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது *யாசமாந: ப்ரணம்ய ஆத்மா

நம் பகவதே நிவேதயேத்* என்று அந்த வாக்ய ஸமாப்தியுள்ளது காண்க. இங்ஙனல்லாமல் ஓரிடத்திலேயே நின்றுகொண்டு பலமுறை தொழுவதைத்தான் *உத்தாயோத்தாய புந: புந: ப்ரணம்ய* என்கிற வாக்கியம் சொல்லுகிறதென்று கொண்டாலும் குறையொன்றுமில்லை, *ந சாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரம:* என்கிற ரீதியிலே நூல் வரம்புக்கு அடங்காத அவ்விபூதியிலே நிகழுமது கொண்டு என்ன ஸாதிக்கலாகும்? இந் நிலத்தில் நம்பூருவாசாரியர்களின் அநுஷ்டானம் ஸக்ருத் ப்ரணமமே என்பதை அந்த எம்பெருமானார் தாமே ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டியுள்ளபடி பாரீர். அவ்வாசிரியர் திருவாராதனக்ரம மருளிச் செய்கிற நித்யக்ரந்தத்தில்— *ஆராதநாபிமுகோபவேதி மூலமந்த்ரேண ப்ரார்த்ய மூலமந்த்ரேண தண்டவத் ப்ரணம்ய உத்தாய ஸ்வாகதம் நிவேத்ய,யாவதாராதநஸமாப்தி ஸாந்நித்யயாசநம் குர்யாத்* என்றருளிச் செய்திருப்பது ப்ரஸித்தமிறே. இது கொண்டு ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்ய ஸ்ரீஸூக்தியின்பொருளை நாம் கீழே விவரித்தபடியே தெளியப்ராப்தம்.

எம்பெருமானார் முதன்முதலாகத் திருக்கோட்டியூர்க்கு எழுந்தருளினபோது ஓரிடத்தில் நின்று அங்கே நின்றிருந்த வொருவரை நோக்கி *நம்பிகளின் திரு மாளிகை எங்குள்ளது?* என்று வினவியருள, அவர் அந்தத் திருவீதியின் கோடி யிலுள்ள நம்பி திருமாளிகையைக் காட்ட; எம்பெருமானார் அங்கிருந்து திருவடியால் நடந்தெழுந்தருளாமல் ப்ரணம பரம்பரைகளினாலேயே நம்பி திருமாளிகை சென்று சேர்ந்தாரென்பர் பெரியோர். இந்த ப்ரக்ரியைதான் ஸ்ரீ வைகுண்டகத்ய ஸ்ரீஸூக்தி விவக்ஷிதமென்றுணர்க.

ஆளவந்தார்ஸ்தோத்ர ரத்நத்தில் இருபத்தோராம் ச்லோகத்தில் ‘நமோ நம; நமோ நம:’ என்று பலகால் அருளிச் செய்திருப்பதை ஸமந்வயப் படுத்தத் திருவுள் ளம் பற்றிய தேசிகன் அவ்விடத்து ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில், *ப்ரசம்ஸாயாம் ப்ரதிஜ் ஞாயாம் ப்ரலாபே தர்ஜநேபிச, பயே ச விஜயே சைவ பௌந:புந்யம் அலங்க்ருதி:* என்கிற வொரு ச்லோகத்தையெடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இந்த ச்லோகத்தின் பொருளை விவேகிகள் விமர்சிக்கவேண்டும். ஸ்தோத்ரம் செய்தல், ப்ரதிஜ்ஞை செய்தல் அழுதல், வெருட்டுதல், அச்சந்தோற்றச் சொல்லுதல், வெற்றி தோற்றச் சொல்லுதல் முதலிய ஸந்தர்ப்பங்களில் ஒருசொல்லையே அடுத்தடுத்துச் சொல்வ தானது ஒரு வகையான அலங்காரமாகும் என்பது இந்த ச்லோகத்தின் பொருள். உலகத்தில் இதை நாம் நன்ருகக் காண்கிருேம். ‘பாம்பு பாம்பு பாம்பு’ என்று பல முறை சொன்னாலும் உள்ளது ஒரு பாம்பே யல்லது பல பாம்புகள் வந்துவிட மாட்டா. *பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு பலகோடி நூறுயிரம்* என்று நூறுயிரந்தடவை சொன்னாலும் ‘விஜயீபவ’ என்று ஒருகால் சொல் வதற்கு என்ன அர்த்தமோ அந்த அர்த்தமேயன்றே தேறுவது. அப்படியே, *நமோ நம:, தொழுது தொழுது* என்று எத்தனைபர்யாயம் சொன்னாலும் அலங் காரமேயாகு மத்தனை யென்று தேசிகன் தாமே ஸ்பஷ்டமாக நிர்ணயித்தானபின்பு அர்த்த நிர்வாஹத்தில் நமக்கென்ன ச்ரமமுள்ளது? மனத்தில் ஆர்ஜவம் வேண்டும்.

மேதாவிகளும் ஆக்ரஹ அஸூயைகள் அற்றவர்களுமான பிராமாணிகர்கள் குறிக்கொள்ள வேண்டிய தேசிக திவ்ய ஸூக்தியொன்று காட்டி இதை முடிக்கிருேம்.

ஸ்வாமி தேசிகன் அபயப்ரதாநஸாரத்தின் முகப்பில் அருளிய சுலோகமிது காணீர் ; —

*ப்ராய: ப்ரபதநே பும்ஸாம் பௌந:புந்யம் நிவாரயந், ஹஸ்த: ஸ்ரீரங்க பர்த்துர் மாம் அவ்யாத் அபய முத்ரித: * என்பது. தொடங்கும்போதே (ப்ராய:) என்கையாலே இதுவொரு உத்ப்ரேக்ஷை என்பது விளங்கும்; *மந்யே சங்கே த்ருவம் ப்ராயோ நூநமித்யேவமாதிபி:, உத்ப்ரேக்ஷா வ்யஜ்யதே சப்தை: இவசப்தோபி தாத்ருச: * என்பதன்றோ ஆலங்காரிக காரிகை. ஸம்பாவிதமான உத்ப்ரேக்ஷை நிபந்திக்கப்படுமேயொழிய அஸம்பாவிதமானது நிபந்திக்கப்படமாட்டாதன்றோ. இங்கு என்ன உத்ப்ரேக்ஷையென்றால்; (முன்னடி லௌகிக வார்த்தைகள் சில கேளீர்.) ஒரு ததீயாராதன கோஷ்டி நடைபெறுகிறது; லட்டு, வடை முதலான திருப்பணியாரங்களை ஒருதடவை ஸாதித்தான பிறகு மறுபடியும் ஸாதிக்க வந்தால், அபேக்ஷையுள்ளவர்கள் இசைவு தோற்றவிருப்பர்கள். அபேக்ஷையற்றவர்கள் நிஷேதத்தை ஹஸ்தமுத்ரையாலே காட்டுவர்கள். அதனால் கருத்தறிந்து அப்பால் சென்று விடுவர்கள். இதை நெஞ்சில் கொண்டு, மேலே காட்டின தேசிக ஸூக்திக்குப் பொருள் காணவேணும். அபயமுத்ரையோடே கூடியிருக்கிற ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய வலத்திருக்கைத்தலம் போதும் போதும் என்கிற அபிப்ராயத்தையும் காட்டவற்றாயிருக்கையாலே எதைப் போதுமென்கிறது? என்கிற கேள்வியை உட்கொண்டு ஸ்வாமி அற்புதமாக ஸாதிக்கிறார் — [**பும்ஸாம் ப்ரபதநே பௌந: புந்யம் நிவாரயந் ஹஸ்த:**] தன்னெதிரே வந்து நமஸ்கரிப்பவர்கள் ஒருதடவைக்குமேல் தொழ முயன்றால் அந்த முயற்சியைத் தடுப்பதுபோலுள்ளதாம் முத்திரை. **நநு**, **ப்ரபதநே** என்பதற்கு ப்ரபத்தியில் என்று பொருளேயல்லது, நமஸ்காரத்தில் என்று பொருள் கொள்ளத்தகுதியில்லை – என்னில்; இப்பொருள் இங்கு ஸம்பவியாது. ஹஸ்த முத்திரையினால் நிவாரணம் செய்யக்கூடியது ப்ரவ்ருத்திரூபமான காரியமேயொழிய நிவ்ருத்தி ரூபமான காரியமாகாது. *பகவத்ப்ரவ்ருத்தி விரோதிஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி:—ப்ரபத்தி:* என்ற ப்ரபத்தி லக்ஷணத்தை மறக்கலாகாது. த்ரௌபதி ப்ரபத்தி பண்ணினாளென்றால், அவள் என்ன பண்ணினாள்? "இரு கையும் விட்டேனோ த்ரௌபதியைப்போலே" என்கிறபடியே சேலையை இறுக்கிக் கொள்வதாகிற ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் நின்றும் ஓய்ந்ததுண்டே, அதுதானே அவளுடைய ப்ரபத்தியாகச் சொல்லப்படுகிறது. கஜேந்திராழ்வானுடைய ப்ரபத்தியையும் பார்ப்போம்; ***கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே*** * என்னும்படி கஜேந்திராழ்வான் முதலையைக் கரைக்கு இழுப்பதாகச் செய்து கொண்டிருந்த ப்ரவ்ருத்தியில் நின்றும் ஓய்ந்ததைத்தானே ப்ரபத்தியென்கிறோம். *பரமாபதமாபந்நோ மநஸா அசிந்தயத் ஹரிம்* என்றுதானே புராணமும் சொல்லிற்று. ஆகவே ப்ரபத்திவேஷம் நிவ்ருத்திரூபமேயல்லது ப்ரவ்ருத்திரூபமன்று. அது தானும் ந்யாஸதிலகத்தில் *ஆர்த்தேஷு ஆசுபலா......என்கிற சுலோகத்தில் *த்வய்யேவ த்வதுபாயதீ:* என்று ஸ்வாமிதாமே அருளிச்செய்தபடி மாநஸிகமேயல்லது காயிகமன்றே. காயிக ப்ரபத்தியென்றால் அது நமஸ்காரவ்யதிரிக்தமன்றே. ஆக, *கட்டகுட்யாம் ப்ரபாதம்* என்கிற கதையாய் முடிந்தது. (ப்ரபதநே) என்கிற பதத்தில் மூன்றுமெழுத்து தவர்க்கப்ரதமமேயொழிய த்ருதீயமன்று — என்றும் தாராளமாகக் கொள்ளலாம். *தத்வித்தி ப்ரணிபாதேநச *ப்ரணிபத்யா பிவரத்யச* ப்ரணிபதநபர: ப்ரச்நகாலப்ரதீக்ஷ:* இத்யாதிஸ்தலங்களிலும், (ரகுவம்சே) *அபநீத சிரஸ்த்ராண: சேஷாஸ்தம் சரணம் யயு:, ப்ரணிபாதப்ரதீகார: ஸம்ரம்போஹி மஹாத்மநாம்* என்றவிடத்து ப்ரயோகத்திலும் கண் செலுத்துக. ஆக ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய ஹஸ்த முத்ரை நம்போல்வாருடைய ப்ரணிபாதத்தில் ஆவ்ருத்தியையே நிஷேதிப்பதாக தேசிகன் திருவுள்ளம் நிர்ணீதமாயிற்று.

இவ்விஷயத்தில் இனிதாக வொன்று கேளீர். பல முறை நமஸ்கரிப்ப தென்கிற ஆசாரத்தில் தூஷணஞ் சொல்வதோ வெறுப்புக்கொள்ளுவதோ விவேகி களுக்கு உரியதன்று. அது நல்லகாரியமேயல்லது கெட்டகாரியமன்று. அதிகாரா நு குணமாக அதுவும் சாஸ்த்ரார்த்தமாகும். ஸ்ரீவைஷ்ணவஸதாசார்ய பரம்பரையில் ஸக்ருத் ப்ரணமாநுஷ்டானம் நிகழ்ந்து வருவதற்குண்டான உபபத்திகளை நிருபித் தோமத்தனை. அதிகாராநுரூபமாக அநுஷ்டானபேதங்கள் எங்குமுண்டாகை யாலே, பிறருடைய அதிகாரம் வேறுபட்டதாகி அதற்கிணங்கின அநுஷ்டாநம் நிகழ்ந்துவாரா நின்றதென்றால் இதில் பிணக்கு ஏன்? இரண்டு படியாகவுமுள்ள சாஸ்த்ரார்த்தங்களை இருவகை வகுப்பினரையுங் கொண்டு எம்பெருமான் அநுஷ் டிப்பித்துப் போருகிறானென்பதே ப்ராமாணிகர்கள் கொண்ட துணிபு. ... *

2. பகவத்க்ருபை நிர்ஹேதுகமென்பதுபற்றி.

பகவத்க்ருபை நிர்ஹேதுகமா? ஸஹேதுகமா? என்பது ஒரு விசாரம்; ஸஹேதுக மென்று சிலருடைய வாதம். நிர்ஹேதுகமென்பது தேசிகனுட்பட ஸகலாசார்ய ஸித்தாந்தம். இதைப்பற்றிச் சுருக்கமான விளக்கம் கேண்மின்.

நமது நற்குண நற்செய்கைகள் காரணமாக எம்பெருமானுடைய திரு வருள் தோன்றுகின்றதென்று ஒப்புக்கொண்டால் ஸஹேதுகம் என்றதாகும். அப்படி யல்லாமல் அது தானே தோன்றுகின்றதென்று ஒப்புக்கொண்டால் நிர்ஹேதுகம் என்றதாகும். பகவத்க்ருபை, தானே தோன்றுகின்றதென்று எப்படி ஒப்புக் கொள்ளமுடியும்? அப்படி தோன்றுவதானால் என்றைக்கும் எல்லார் விஷயத்திலும் தோன்றலாமே. அருளுக்கு இலக்காகாதார் ஒருநாளும் ஒருவரும் இல்லாதபடி யன்றோ இருக்கவேண்டும். அப்படி காணாமையாலும், சில கால விசேஷங்களில் சில அதிகாரிகள்மீது மாத்திரம் அருள் தோன்றக் காண்கையாலும் அப்போது ஒரு ஹேதுவை முன்னிட்டுத் தோன்றினதாகவே கொள்ளவேணும்; ஆகவே அருள் ஸஹேதுகமே யல்லது நிர்ஹேதுக மென்கைக்கு ஔசித்யமில்லையே! என்று சங்கிக்கக்கூடும். இங்கு உண்மை யென்னவென்றால்:—

அவனது மிகக் கனத்த அருளுக்கு ஹேதுவாக நம்மிடத்தில் என்ன சரக்கு உள்ளதென்று ஆராய்ந்து பார்த்தால் ஒரு அணுமாத்திரம் கிடைக்கக்கூடும். விஷயப்ரவணரான நாம் வேசிகளைப் பின் தொடர்ந்து அடிக்கடி கோவில்களிலே நுழைந்து புறப்பட நேரும். நம்முடைய வயலில் பட்டி மேய்ந்த பசுவை அடிப்ப தாகத் துரத்திக்கொண்டு போம்போது அது ஒரு கோவிலை ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்து கொண்டு ஓடுகிற வளவிலே அதை விடமாட்டாத ஆக்ரஹத்தாலே நாமும் அக் கோவிலை வலஞ் செய்து போகக்கூடும். சிசுபாலாதிகளைப் போலே நிந்தை செய் வதற்காக அடிக்கடி பகவானுடைய நாமங்களைச் சொல்லக்கூடும். இவ்விதமாகச் சில ஸுக்ருத விசேஷங்கள் காரணமாக எம்பெருமானருள் நம்மீது தோன்றிற் றென்றால் இதைக்கொண்டு ஸஹேதுகமென்று சொல்லிவிடலாமோ? கொடிய தண்டனைக்குரிய பாவங்களையன்றோ நாம் செய்திருப்பது இதில் அதிஸ்வல்பமான ஸுக்ருதம் கலந்திருப்பதுகொண்டு எம்பெருமான்தான் அருள் செய்தானென்றால் அநுக்ரஹோந்முகனான அவன் திருவுள்ளத்தால் ஸஹேதுகமானால் ஆகலாம். *எந் நன்றி செய்தேனா என்னெஞ்சில் திகழ்வதுளே* *என்னுணர்வினுள்ளேயிருத்தி னேன் அதுவுமவன தின்னருளே* *வெறிதேயருள் செய்வர்* என்றிவை போலும் பாசுரங்களை யநுஸந்திக்கப் பிறந்த நம் நினைவால் நிர்ஹேதுகமேயாகக் கடவது.

நம்மிடத்தில் சில ஆத்ம குணங்கள் இருந்தாலுங்கூட அவற்றை அஸத்கல்பமாக நினைத்து '**அமர்யாத: க்ஷுத்ர: சலமதிரஸூயாப்ரஸவபூ:** *ஈவிலாத தீவினைகளைத் தனை செய்தனன் கொல்* *பாவமே செய்து பாவியானேன்* என்று அநுஸந்திக்க வேண்டியதானுப்போலே பகவத்க்ருபைக்கு உறுப்பாக அல்ப ஹேதுக்கள் இருந்தாலுங்கூட அவற்றை நாம் அஸத்கல்பமாகவே நினைக்கவும் 'இவையும் இல்லாமலே அவன் அருள் செய்யவல்லவன்' என்று அநுஸந்திக்கவும் ப்ராப்தமாகையாலே நிர்ஹேதுகமென்கிற ஸித்தாந்தமே நிலைநிற்கும். நநு, எம்பெருமானருளாகிற மிகச் சிறந்த பலனுக்கு இந்த ஹேதுக்கள் ஸத்ருசமன்று' என்று சொல்லலாமே தவிர, நிர்ஹேதுகமென்று சொல்லிவிடலாகுமோ? என்று ஆக்ஷேபங்கள் விளைவதுண்டு. அறிவிலிகள் அங்ஙனமே ஆக்ஷேபித்துக்கொண்டு கிடக்கட்டும்.

திருவாய்மொழியில் முதற்பத்தில் பத்தாந் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக கருணையை ஆழ்வார் அநுபவித்து ஈடுபடுவதாக நன்கு விளங்குகின்றது. தேசிகனும் அவ்விடத்திற்கு ***அவ்யாஜோதாரபாவாத்*** என்று தான் ச்லோகமிட்டருளினர். இது ஆருயிரப்படியில் இல்லாத விஷயம்.

ஸ்ரீவசநபூஷணம் நான்காவது ப்ரகரணம் ஆரம்பம்—*த்ரிபாத் விபூதியிலே பரிபூர்ணாநுபவம் நடவாநிற்க......என் ஊரைச் சொன்னாய், என் பேரைச் சொன்னாய், என் அடியாரை நோக்கினாய். அவர்கள் விடாயைத் தீர்த்தாய், அவர்களுக்கொதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய் என்னுமா போலே சிலவற்றை ஏறிட்டு மடிமாங்காயிட்டு...... ஜந்ம பரம்பரைகள்தோறும் யாத்ருச்சிகம் ப்ராஸங்கிகம் ஆநுஷங்கிகமென்கிற ஸுக்ருத விசேஷங்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு தானே அவற்றை ஒன்று பத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போரும்* என்று ஆச்சரியமான சூர்ணிகையொன்றில் எம்பெருமானுடைய விஷயீகாரத்தின் பரிசு வெகு அழகாக நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ஸ்ரீஸூக்தியின் சுவடறிந்த தேசிகன் இப்பொருளை அப்படியே அமையவைத்துப் பரமபத ஸோபாநத்தில் பணிப்பது பாரீர்; அதாவது *அஜ்ஞாத யாத்ருச்சிக ஆநுஷங்கிக ப்ராஸங்கிக ஸாமாந்ய புத்தி மூல ஸுக்ருத விசேஷங்களை வ்யாஜமாகக் கொண்டு விசேஷ கடாக்ஷம்பண்ணி* என்று.

இவ்விஷயத்தில் ஸாரமாகச் சொல்லுவதாவது—எம்பெருமானை வசீகரிப்பதற்கு உபாயமாக சாஸ்த்ரங்களில் கர்மஜ்ஞான பக்தி ப்ரபத்திகள் கூறப்பட்டுள்ளனவென்பது ப்ரஸித்தம். சேதநர்களை ரக்ஷித்தருள்வதில் இயற்கையாகவே ருசியுடையனை எம்பெருமான் ***ஸம்ஸாரதந்த்ரவாஹித்வாத் ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே*** என்கிறபடியே இத்தலையில் சிறிது எதிர்பார்க்கிறானென்று சொல்லிவைத்தது ஒரு பக்கத்தில். எம்பெருமானுடைய திருவாக்கைப் பார்த்தாலோ ***நாஸௌ புருஷகாரேண நசாப்யந்யேந ஹேதுநா, கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேக்ஷே கஞ்சித் கதாசந*** என்று காண்கின்றது— *நான் புருஷகாரத்தைக்கொண்டும் கடாக்ஷிப்பதில்லை, வேறு எந்த ஹேதுவை விட்டும் கடாக்ஷிப்பதில்லை; என்றைக்கோ வொருநாள் யாரோவொரு அதிகாரியை என் இச்சையினாலேயே நான் கடாக்ஷிப்பேன்* என்பது மேலே காட்டின ச்லோகத்தின் பொருள். இங்ஙனம் பேசுகின்ற எம்பெருமானது திருவருளை ஸஹேதுகமென்று நினைக்க நாமார்? நம்பக்கல் கைம்முதல் கொண்டே எம்பெருமான் நம்மைக் காத்தருள்கின்றானென்று கொள்வது ஹேயமாகும். *மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய்* *என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்* என்கிற அநுஸந்தானம் அக்ருத்ரிமமாகக்கடவது. ... ... *

.3 ப்ரபத்திஅநுபாயமென்பதுபற்றினவிளக்கம்.

ப்ரபத்தி உபாயமா அன்ரு என்பது ஒரு விசாரம். உபாயமென்பர் ஒரு சாரார்; உபாயமன்றென்பர் தேசிகாதிகள். கீழே பகவத் க்ருபையின் நிர்ஹேதுகத்வ நிரூபணம் பண்ணினதுகொண்டே ப்ரபத்தியின் அநுபாயத்வமும் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டதாகும். மேலும் தனிப்படவும் நிரூபிக்கிறோம்; நன்குகுறிக்கொள்க.

'கடையில் சென்று எண்ணெய் வாங்கிக்கொண்டுவா' என்று கட்டளையிடப்பெற்ற வொருவன் அது வாங்கிவரக் கோணியையோ கூடையையோ எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டானாகில் 'எண்ணெயின் ஸ்வரூபத்தையே இவன் தெரிந்து கொள்ளவில்லை போலும்' என்று நினைக்கத் தடையில்லை யன்றோ. அது போல, ப்ரபத்தி உபாயமென்று சொல்லப்புகுமவர்கள் ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபத்தையே உள்ளபடி யறிந்திலர் போலும் என்றே நினைக்க வேண்டியதாகும்.

ப்ரபத்தியாவது என்ன? *த்வமேவோபாய பூதோ மே பவேதி ப்ரார்த்தநாமதி:, சரணாகதி:* என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறது. எம்பெருமானையே உபாயமாக அத்யவஸிக்குமதுவே ப்ரபத்தி யென்பது இத்தகையதான ப்ரபத்தியானது தன்னிடத்தில் உபாயத்வத்தை எங்ஙனே ஸஹிக்கும்? ப்ரபத்தி யென்கிற வஸ்து தேறும் போதே அதன் அநுபாயத்வமும் தேறியே தீரும்.

இதை ஸ்வாமி தேசிகன் வெகு அழகாக நிரூபித்தருளுகிறார்; ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜநத்தில் ஜீவ பரிச்சேதத்தில்—

***இயம் கேவல லக்ஷ்மீசோபாயத்வ ப்ரத்யயாத்மிகா,**
ஸ்வஹேதுத்வதியம் ருந்தே கிம்புநஸ் ஸஹகாரிணாம்*

என்பது அவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளில் தலையானது. எம்பெருமானொருவனையே உபாயமாகக் கொள்வதாகிற இந்த ப்ரபத்தியானது தன்னிடத்தில் உபாயத்வ புத்தியைத் தடைசெய்கின்றது; ப்ரபத்திக்கே உபாயத்வ மில்லாதபோது அதன் ஸஹகாரிகளானவற்றுக்கு அது இல்லை யென்னுமிடம் தனிப்படச் சொல்ல வேணுமோ? என்பது இந்த ச்லோகார்த்தம்.

சாஸ்த்ரங்களில் ஒன்று விதிக்கப்படுமானால் அது உபாயமாக (ஸாதனமாக) இருந்து தீரும் என்பது பொதுவான வொரு கொள்கை. உபாயமாக மாட்டாததை சாஸ்த்ரம் எதற்காக விதிக்கும்? எப்போது விதி ஏற்படுகிறதோ அப்போது விதிக்கப்படுகின்றவதின் உபாயத்வமும் கூடவே ஸித்திக்குமாதலால் சரமச்லோகத்தில் *மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ* என்று விதிக்கப்படுகிற ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வம் அநிவார்யம்—என்று பிறர் நினைக்கக்கூடியதுண்டு. இதனையும் ந்யாஸ திலகமென்கிற க்ரந்தத்தில் தேசிகனே எடுத்துக்காட்டி அழகாக ஸமாதானமும் வகுத்துள்ளார். *ஹேதுர் வைதே விமர்சே* என்கிற ச்லோகம் காண்க. இதன் கருத்தாவது—ப்ரபத்தியானது விதிக்கப்பட்டிருப்பதனால் உபாயமென்று சொல்லவேண்டியிருந்தாலும் இங்கு அப்படி கொள்ளவேண்டா; ஒவ்வொரு வித்யையிலும் எம்பெருமானுக்கு ஒவ்வொரு ரூபம் அறியக்கடவதாயிருக்கின்ற கணக்கிலே இந்த ப்ரபத்தி வித்யையில் **இதராநபேக்ஷ உபாயத்வம்** (பிறிதொன்றை எதிர்பாராத உபாயத்வம) அறியத்தக்க ரூபமாதலால்—என்று இந்த ச்லோகத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இங்கு மற்றொரு வாதம்;—ஸித்தோபாயமென்றும் ஸாத்யோபாயமென்றும் உபாயம் இருவகைப்படும். எம்பெருமான் ஸித்தோபாயமானாலும்

ஸாத்யோபாயமாகஒன்றை அங்கீகரித்தேயாக வேண்டுமென்பர் இவர்கள்; இதற்கு அறிவிக்கப்படும் ஸமாதானமாவது—ஸாத்யோபாயமென்றால் *சேதநனுடைய முயற்சியால் ஸாத்யமான உபாயம்* என்று தானே பொருளாகும். உண்மையில் இது சேதநக்ருதியாலே ஸாத்யமானதா? என்று ஆராய்ந்தால் மேலெழுந்தவாரியில் அப்படிச் சொல்லலாமாயினும் *இசைவித்தென்னை யுன்தாளிணைக் கீழிருத்தும்மானே* என்பது போன்ற பல பாசுரங்களைக்கண்டால் இது நம்முடைய முயற்சியால் ஸாத்யமன்றிக்கே ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருஷிபலமாகவே விளையுமதாக தேசிகன் ஸாதிப்பதால் ஸாத்யோபாயமென்கிற வ்யபதேசமும் இதற்கு ஏலாது. இவ்விஷயம் *ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது, ஸ்ருஷ்டி அவதாராதிமுகத்தாலே பண்ணின க்ருஷிபலம்* என்ற பிள்ளை லோகாசார்யருடைய ஸ்ரீஸூக்திக்குச் சார்பாக தேசிகன் பணித்த *நிதாநம் தத்ராபி ஸ்வயமகில நிர்மாண நிபுண:* இத்யாதி பரச்சத ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்வாதியாகும். **வாது! தவ கலு ப்ரஸாதாத்ருதே சரணமிதி வசோபி மே நோதியாத்*** என்ற கூரத்தாழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியும் தெளிவு பெறுத்தும்.

ஸ்வாமீ ஸ்வசேஷம் ஸ்வவசம் ஸ்வபரத்வேந நிர்ப்பரம், ஸ்வதத்த ஸ்வதியா ஸ்வார்த்தம் ஸ்வஸ்மிந் ந்யஸ்யதி மாம் ஸ்வயம் என்பது தேசிகனுடைய ஸூக்தி. இதில் ஒன்பதின்கால் ஸ்வசப்த ப்ரயோகம் பண்ணியிருக்கிறார். இதனால் சேதநனுடைய முயற்சி நாற்றம் வேரற அறுக்கப்படுகின்றமை யறிந்தால் உபாயமென்றும் ஸாத்யோபாயமென்றும் வாய்திறக்க வழியேயில்லை.

இதில் ஸாரமான ஒரு வார்த்தை. ரத்னம் என்கிற ஒரு வஸ்துவை எடுத்துக்கொள்வோம். இது ஜீவனத்திற்கு உபாயமா? அன்றா? என்று விசாரம் வரின் ஒரு அதிகாரிக்கு உபாயம், மற்றொரு அதிகாரிக்கு அபாயம் என்றுதானே சொல்லவேண்டியதாகிறது. ஏனெனின்; வாணிஜ்யத்தை ஜீவிகையாகவுடையவர்கள் ரத்னத்தை விற்று ஜீவிக்கக் காண்கிறோமாதலால் அத்தகைய அதிகாரிகளுக்கு ரத்னம் உபாயமே. சக்ரவர்த்திபோல்வாரிடத்தில் அந்த ரத்னம் இருக்குமாகில் அது ஜீவநோபாயமாக ஆக்கப்படுகின்றதன்றே. ஸ்வயம் போக்யமாகவன்றோ அணியப்படுகின்றது. இப்படி எந்த வஸ்துவும் அதிகாரிபேதத்தாலே உபாயமாகவும் போக்யமாகவும் நிற்கும். ப்ரபத்தியை நாம் உபாயமாகக் கொள்ளப் பிறந்தோமல்லோம். *ப்ரபத்தியை* என்று விசேஷித்துச் சொல்லவேண்டியதுமில்லை; எதுவும் நமக்கு உபாயமன்று. எந்த நன்மையும் ஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்ததாகவே கொள்ளப்படுகிறது. ஸ்வரூபப்ராப்தமாகையாலே உபாயமாகாது.

பகவத்ப்ரவ்ருத்தி விரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திரேவ ப்ரபத்தி: என்பது ஆசார்யர்களின் ஸூத்ரம். அசித்வ்யாவ்ருத்த வேஷமாகவும் ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாதபடியாகவுமுள்ளதற்குமேலே மிகையான ப்ரவ்ருத்திகள் நேர்ந்தால் ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயமுள்ளதாக எம்பெருமான் திருவுள்ளம்பற்றி நம்மை ரக்ஷிப்பதில் தான் கைவாங்கி நிற்கநேரும். ஆகவே இங்ஙனம் பகவத்ப்ரவ்ருத்திக்கு விரோதியாகக் கூடிய ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் நின்றும் நிவ்ருத்தியடைவதே ப்ரபத்தியாம். இவ்வர்த்தத்தைக் கூரத்தாழ்வான் ***க்ஷார்யஸ்யஹோ ததபிஸந்திவிராமமாத்ராத்*** என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியால் காட்டியருளினார். ***சசால சாபஞ்ச முமோச வீர:*** என்கிற ஸ்ரீராமாயண ச்லோகத்தைக் கொண்டும் இதை ரஸமயமாக்கியருளிச் செய்வர்கள். *வனத்திடரை ஏரியாம் வண்ணமியற்று மிதுவல்லால் மாரி யார் பெய்கிற்பார் மற்று* என்கிற பூதத்தாழ்வார் பாசுரத்தின் திவ்யார்த்ததீபிகையுரையைக்காண்க.

ஸ்ரீபாஷ்யகாரரின் சில ஸ்ரீஸூக்திகளையுங் காட்டுவோம்; *உபபத்தேச்ச* (3-2-4.) என்கிற ப்ரஹ்ம ஸூத்திரத்தின் பாஷ்யத்திலே *ப்ராப்யஸ்ய பரமபுரு

ஷஸ்ய ஸ்வப்ராப்தௌ ஸ்வஸ்யைவோபாயத்வோபபத்தே:; *நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்ய:......தநூம் ஸ்வாம்* இதி அநந்யோபாயத்வச்ரவணாச்ச.* என்றும், *அம்ருதஸ்யைஷ ஸேது: *இதி அம்ருதஸ்ய ஸ்வஸ்ய ஸ்வயமேவ ப்ராபக இதி ஸேதுத்வ வ்யபதேசோபபத்தேச்ச* என்றும்; *பலமத உபபத்தே:* (3-2-37) என்கிற ஸூத்திரத்தின் பாஷ்யத்திலே—*ஸ ஏவ ஹி ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வசக்தி: மஹோதாரோ யாகதாநஹோமாதிபி: உபாஸநேந ச ஆராதித: ஐஹிகாமுஷ்மிக போகஜாதம் ஸ்வரூபாவாப்திரூபம் அபவர்க்கம் ச தாதுமீஷ்டே; ந ஹ்யசேதநம் கர்ம க்ஷணத்வம்ஸி காலாந்தரபாவிபல ஸாதநம் பவிதுமர்ஹதி* என்றும் அருளிச் செய்துள்ளார்.

இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளை யநுசரித்தே ஸ்ரீ தேசிகனும் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ரக்ஷையிலே *நிஜகர்மாதி பக்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித:, உபாயதாம் ப்ரித்யஜ்ய ந்யஸ்யேத் தேவே து தாம் அபி:* என்கிற ச்லோக வியாக்கியானத்தில் *ஸ்வயம் ஸ்வாதுத்வாத் க்ஷணிகஸ்ய காலாந்தர பாவிபலஸாதநத்வாநுபபத்தி தர்சநாச்ச நாஸ்ய ஸ்வவ்யாபாரே மோக்ஷோபாயதா புத்திரபி ஸ்யாதிதி பாவ:; அந்ததஸ் தைஸ்தைராராதிதோ பகவாநேவ ஹி ஸர்வத்ரோபாய:* என்றருளிச் செய்துள்ளார்.

ப்ரபத்தி உபாயம் என்று வாய்திறக்கவே கூடாதென்று ஒரு ஆசிரியர்க்கும் திருவுள்ளமில்லை. திருக்கச்சிநம்பிகள் மூலமாகப் பேரருளாளன் எம்பெருமானுர்க்குப் பணித்த ஆறு வார்த்தைகளில் *மோக்ஷோபாய: ப்ரபத்தி:* என்றுள்ளது; எம்பெருமானுரும் ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில் *தத்ப்ராப்தயே ச தத்பாதாம்புஜ த்வயப்ரபத்தே ரந்யந் ந மே கல்பகோடி ஸஹஸ்ரேணாபி ஸாதநமஸ்தீதி மந்வாந:* என்றருளிச் செய்தார். அந்த கத்யத்திலே *அம்ருதஸாகராந்தர் நிமக்ந ஸர்வாவயவஸ் ஸுகமாஸீத* என்றவிடத்திற்கு வியாக்கியானமருளிச் செய்யா நின்ற ஆச்சான்பிள்ளை *ப்ரபத்தியையே உபாயமாகக்கொண்டு ப்ராக்ருத மண்டலத்தை விட்டு* என்றருளிச் செய்துள்ளார். பிள்ளை லோகாசார்யரும் ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தில் *ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை* என்றருளிச் செய்தார். அவ்விடத்திற்கு வியாக்கியான மருளிச் செய்யாநின்ற மணவாள மாமுனிகள்—*இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை யென்கையாலே மற்றொரு குற்றமுண்டென்னுமிடம் தோற்றுகிறது; அதாவது ஆபாத ப்ரதீதியிலே உபாயத்வ ப்ரதிபத்திக்கு அர்ஹமாம்படி யிருக்கை* என்றருளிச்செய்தார்.

இவ்வோ ஸ்ரீஸூக்திகளை ஆராயுமிடத்து வாணிஜ்யாதிகளுக்கு த்ரவ்யார்ஜந ஸாதநத்வவ்யபதேசம்போலே ப்ரபத்திக்கும் மோக்ஷோபாயத்வவ்யபதேசம் கூடுமென்றும், உட்புகுந்து ஆராய்ந்து பார்த்தால் *உன் மனத்தாலென்னினைந்திருந்தாயென்கிறபடியே ப்ராப்திக்கு உபாயம் அவன் நினைவு* என்று கொள்வதே பொருந்துமென்றும் ஸகலாசார்ய ஸித்தாந்தமாகத் தேறுகிறது. *எம்பெருமானே! எம்பக்கலில் ஏதேனும் ஒரு உபாயத்தைக் கொண்டே எம்மைக் கைக்கொள்ள வேணுமென்று உனக்கு நிர்ப்பந்தமுண்டாகில், செயல்மாண்டு நிற்கையாகிற சரணுகதி தவிர வேறென்றும் எம்பக்கல் இல்லாமையாலே இதனையே தான் நீ உபாயமாகக் கொள்ளவேணும்* என்று ஆசாரியர்கள் ஸ்தோத்திரங்களிலே அருளிச் செய்வதுண்டு. இந்த அபிப்ராயங்கொண்டே ப்ரபத்த்யுபாயம், ப்ரபத்த்யுபாயம் என்கிறது.

தேசிகனுடைய ஸூக்திகளில் *குணக்ஷதலிபிக்ரமாதுபநிபாதிந: பாதி ந:* என்பது ஒரு அற்புதமான ஸ்ரீஸூக்தி. *புழு குறித்தது எழுத்தாமாப்போலே*

என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்தியை தேசிகன் இங்ஙனே ச்லோகமாக்கியருளினர். புழுவானது நிலத்தில் செல்லும்போது ஒரு எழுத்து எழுதவேணுமென்கிற எண்ணம் அதற்கு இல்லை; ஆனாலும், அதன் செல்லுகையை நாம் உற்று நோக்கினால் ஏதேனும் ஒரு எழுத்து தேறினதாக ஆகக்கூடும். இதற்கு குணாக்ஷரந்யாயமென்று பெயர். இந்த ந்யாயத்தாலே யாத்ருச்சிகமாக நல்லதாய் முடிகின்ற நமது செயலை உபாயமென்று ஸாதிக்க நினைப்பது ஸமஞ்ஜஸமன்று. *ப்ரபத்தி உபாயம் என்று சொன்னாலும் * ந்யாஸ இதிப்ரஹ்ம, * ந்யாஸ இத்யாஹுர் மநீஷிணோ ப்ரஹ்மாணம்* என்கிற உபநிஷத்தின்படி ப்ரபத்தவ்யனான பரமபுருஷனுக்கும் ப்ரபத்தியென்று வ்யபதேசமுண்டாதலால் அவனையே உபாயமாகச் சொன்னதாய் முடிந்து நிற்குமத்தனை. ப்ரபத்திநிஷ்டையே நமக்கு உற்றது என்ற பொருளில் ப்ரபத்தியே உபாயமென்கிறது. ... ... *

4. சேதநலாபம் ஈச்வரனுக்கே பேறு என்பது பற்றின விளக்கம்,

ஸம்பிரதாயத்தில் சேதநலாபம் ஈச்வரனுக்குப்பேறா? ஈச்வரலாபம் சேதனனுக்குப்பேறா? என்று இந்தவொரு விசாரம் தலைமை பெற்றிருக்கும். இந்த விசாரத்தின் முடிவை உள்ளபடி தெரிந்துகொள்வதே மிகச் சிறக்கும். சாஸ்த்ரங்களை மேலெழப் பார்க்கும்போது *ஈச்வரனை அடைவது சேதனனுக்குப் பேறு* என்பதாகவே தோற்றி நிற்கும். *ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்* என்கிறது உபநிஷத்து; பரனை ப்ராப்யனென்றும், இவனை ப்ராப்தாவென்றும் ஸ்பஷ்டமாகப் பலவிடங்களிலும் சொல்லியிருக்கையாலே *ஈச்வரலாபம் சேதநனுக்குப் புருஷார்த்தம்* என்றே க்ரஹிக்கநேரும்; சிலர் இப்படியே மதமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். *ஈச்வரனுக்குத்தான் சேதநலாபம் புருஷார்த்தம்* என்பது ஸித்தாந்தஸாரம்.

ஸ்ரீதேசிகனுடைய திருவுள்ளமும் சேதநலாபம் ஈச்வரனுக்குப் பேறு என்பதேயாம். இதனை அவர் கீதாதாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் வெகு அழகாகக் காட்டியுள்ளார். கீதையில் ஒன்பதாமத்யாயத்தின் முடிவிலுள்ள *மந்மநா பவ* என்கிற ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்திற்கு விவரணமெழுதுகையில் — *ஆச்ரித ஸம்ரக்ஷணம் ஸ்வலாபம் மத்வா ப்ரவர்த்ததே* என்றருளியிருப்பது காண்க.

ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்கு உகப்பானும் அவனே என்பது ஸ்ரீவசநபூஷண ஸ்ரீஸூக்தி. சேதநனைப் பெறுவது ஈச்வரனுக்குப் பேறு என்றால் இவ்வர்த்தம் ஹ்ருதயத்தில் அவகாஹிப்பது சிரமமேயாகும். ஆனாலும் எளிதாக உணர்த்துகிறோம். சேதநன் முக்தனாகிப் பரமபதத்தில் சென்றபின் அங்கு என்ன கோஷிக்கிறானென்பதை நம் உபநிஷத்து தெளிவிக்கின்றது. *அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்* என்பது முக்தனுடைய முதல்வார்த்தை. *பகவானுக்கு நான் அன்னமாகிறேன்* என்று ஒரு தடவைக்கு மூன்று தடவையாக இதில் சொல்லுகிறது. இதனால், ஈச்வரனானவன் சேதனனைப் பெற்று அநுபவிக்கவேணுமென்று பெரும்பசி கொண்டிருந்தானென்றும், அப்பசி முக்தாத்மாவால் தீருகிறதென்றும் ஸ்பஷ்டமாகிறது. இல்லையாகில், *அஹமந்நம்* என்று ஓதவேண்டியதில்லையன்றோ.

அடுத்தபடியாக *அஹம் அந்நாத: அஹம் அந்நாத: அஹம் அந்நாத:* என்றும் வருகிறது. எம்பெருமானுக்கு இவன் அன்னமாகி அவன் பசியைத் தீர்த்ததற்கு இவனும் தன்பசி தீருவதாக ஓதிற்று. *அஹமந்நம் அந்நமதந்நமத்மி* என்கிற மேல்வாக்கியத்தினாலும் இது விவரிக்கப்படுகிறது. இதன் தாத்பரியமென்ன

வென்றால், முக்தனாகிய தன்னை யநுபவித்து எம்பெருமான் விடாய்தீர்ந்து மகிழ்ந்து நிற்கையில் அந்த மகிழ்ச்சியைக் கண்டு தான் மகிழ்கிறான். இவன் அசேதநமல்லாமல் சேதநனாய் ஞானானந்தங்களை வடிவாகவுடையனாயிருக்கையாலே தன்னுடைய ஆனந்தமும் பயன் பெற்றதாகவேணுமே. அசித்திற்காட்டில் ஒரு வாசி ஏற்படவேணுமே. தன்னைப் பெற்று எம்பெருமான் ஆனந்திப்பது கண்டு *நம்மால் எம்பெருமானுக்கு இப்படியொரு ஆனந்தமுண்டாயிற்றே!* என்று அநுஸந்தித்து அதனால் தான் ஆநந்திக்கையே ப்ராப்தம். *அஹமந்நாத:* *அஹமந்நமந்நமதந்தமத்மி* என்ற உபநிஷத்தின் கருத்து இதுவேயாம்.

இப்பரமார்த்தத்தை ஆழ்வார் திருவாய்மொழியில் பலவிடங்களிலும் வெளியிட்டருளுகிறார். *வாரிக்கொண்டு உன்னை விழுங்குவன் காணிலென்று. ஆர்வுற்ற என்னையொழிய என்னின் முன்னம் பாரித்துத், தானென்னை முற்றப்பருகினான்.* (9—6—10) என்கிற பாசுரம் அவற்றுள் சிகரமானது. ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் (2—11) *பெரும்பாழில் க்ஷேத்ரஜ்ஞன் பெருஞ்செய்* இத்யாதியான பெரிய சூர்ணையில் இவ்வர்த்தம் வெகு அற்புதமாக நிரூபிக்கப்படுகின்றது.

ஸ்ரீராமாயணத்தில் *அபிஷிச்ய ச லங்காயாம் ராக்ஷஸேந்த்ரம் விபீஷணம், க்ருத க்ருத்யஸ் ததா ராமோ விஜ்வர: ப்ரமுமோத ஹ* என்கிற சுலோக ரத்னத்தாலே வான்மீகி முனிவரும் வெளியிட்ட பரமார்த்தமிது. மகுடாபிஷேகம் பெற்ற விபீஷணாழ்வான் மகிழ்ந்தானென்று சொல்லவேண்டியிருக்க அங்ஙனம் சொல்லாமல் சுலோகமமைத்திருக்கிற அழகை நோக்கவேணும். க்ருத க்ருத்யத்வமும் விஜ்வரத்வமும் ப்ரமோத சாலித்வமும் ஸ்வாமியான பெருமாளுக்கே யல்லது ஸ்வம்மான விபீஷணனுக்கில்லை யென்று விளங்கவைத்தார் வான்மீகி.

ஆத்மாவுக்கு சைதந்யாதீநமான போக்த்ருத்வமிருந்தாலும், அது பாரதந்த்ரியத்தையும் போக்யதையையும் ஸ்வரூபவுண்மையாகத் திருமந்திரத்தினால் கண்டறிந்தவனுடைய போக்த்ருத்வமாகில் தன்னுடைய ரஸத்துக்கு உடலன்றிக்கே சேஷியினுடைய ரஸத்துக்கே உடலாயிருக்கும். *படியாய்க்கிடந்து உன் பவளவாய் காண்பேனே* என்கிற பெருமாள்திருமொழிப் பாசுரத்தில் *படியாய்க் கிடந்து* என்பதனால் அசேதந வ்ருத்தியும், *உன் பவளவாய் காண்பேனே* என்பதனால் சேதநவ்ருத்தியும் பிரார்த்திக்கப்பட்டன. இத்தலையை விநியோகங் கொண்ட எம்பெருமானுக்கு விளையும் உகப்பைக்கண்டு உகப்பதுதவிர வேறுபயனில்லை சேதநனுடைய ஆநந்தித்வத்திற்கு என்பதே ஸாரமான பொருள்.

இதனை ஆளவந்தார் *கதாஹமைகாந்திக நித்ய கிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி* என்கிற ஸ்தோத்ரரத்ந ஸ்ரீஸூக்தியால் ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டியருளினர். இதில் *ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி* என்கிற க்ரியாபதம் ஆச்சரியமாக அமைந்தது. நான் எப்போது ஆனந்திக்கப் போகிறேன் என்னாமல், நான் எப்பொழுது எம்பெருமானை ஆனந்திப்பிக்கப்போகிறேனென்று பேசியுள்ளார், ணிஜந்தப்ரயோகம் நோக்குக. இங்கு வியாக்கியானத்தில் — *தன்னுடைய அநுவ்ருத்தியால் ஈச்வரனுக்குப் பிறக்கும் ஹர்ஷமேயிறே சேதநனுக்கு ப்ராப்யம்* என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்ததை தேசிகன் தமது ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் *ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி—த்வத்தாஸபூதஸ்ய மே த்வத் ப்ரஹர்ஷ ஏவ ப்ரதாநம் ப்ரயோஜநமிதி பாவ:. ஏவஞ்ச ஸ்வாதீநஸ்வார்த்தகர்த்ருத்வப்ரமரஹிதகைங்கர்யப்ரார்த்தநா க்ருதா பவதி* என்று விசதீகரித்தருளினர். *க்ருதார்த்தோஹம் பவிஷ்யாமி* *என்றும் மகிழ்வேனே* என்று வருமிடங்களில் இந்த நிர்ணயத்திற்கு அநுகுணமாகவே ஆசாரியர்கள் அர்த்தநிர்வாஹம் செய்து போருவர்கள்.

எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் முடிவில் *அநாவ்ருத்தி ஸூத்ரபாஷ்யத்தில் "ந ச பரமபுருஷஸ் ஸத்யஸங்கல்ப: அத்யர்த்தப்ரியம் ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வா கதாசிதாவர்த்தயிஷ்யதி* என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியினால் *சேதநலாபமே ஈச்வரனுக்குப் பேறு* என்கிற ஸத்ஸம்ப்ரதாய ரஸ்ய ரஹஸ்யப் பொருளை ஸ்தாபித்தருளினர். அங்கே விஷயம் என்னவென்றால், மோக்ஷத்திற்குச் சென்ற சேதநன் திரும்பிவருதல் உண்டா இல்லையா என்று விசாரம் வந்தது. ஈச்வரன் கேட்பாரற்ற ஸ்வதந்திரனாதலால் அந்த ஸ்வாதந்திரியத்தினால் முக்தாத்மாவைத் திருப்பியனுப்பிவிடக்கூடுமன்றோ என்கிற சங்கையுண்டாக, ஸூத்ரகாரர் *அநாவ்ருத்திச் சப்தாத்* என்று ஸூத்ரமியற்றினார். முக்தாத்மா ஒருநாளும் திரும்பி வருவதில்லையென்று சாஸ்த்ரம் முறையிட்டிருக்கையாலே புநராவ்ருத்தி கிடையாதென்று ஸூத்ரகாரர் சொல்லிவிட்டார்; பாஷ்யகாரரும் இவ்வர்த்தத்தை வியாக்கியானித்தார். ஆனால் தோன்றின சங்கைக்கு திருப்திகரமான ஸமாதானம் வந்ததாகவில்லை. *யதி பரமபுருஷாயத்தம் முக்தைச்வர்யம் தர்ஹி தஸ்ய ஸ்வதந்த்ரத்வேந தத்ஸங்கல்பாத் முக்தஸ்ய புநராவ்ருத்தி ஸம்பவாசங்கேத்யத்ராஹ* என்பது ஸூத்ரபாஷ்யாவதாரிகை. ஈச்வரன் ஸ்வதந்திரனாகையாலே கேட்பாரற்று முக்தாத்மாவை மீண்டும் கீழே தள்ளிவிட நினைத்தால் என் செய்வது? என்பது சங்காசரீரம். 'தள்ளமாட்டானென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லியிருக்கையாலே* என்று விடை கூறினதால் என்ன ஸமாதானம் வந்ததாகும்? சாஸ்த்ரத்தையும் மீறிச் செய்வதன்றோ ஸ்வதந்த்ரக்ருத்யம் அப்படிப்பட்ட ஸ்வாதந்திரியத்தாலே ஈச்வரன் ஒன்று செய்யப் புகுந்தால் சாஸ்த்ரம் குறுக்கே நிற்குமோ? என்றன்றோ இங்குப் பூர்வபக்ஷியின் கருத்து; அதற்குத் தினவடங்கச் சொல்லவேண்டிய ஸமாதானத்தை ஸூத்ரகாரர் சொல்லாத குறைதீர நம் பாஷ்யகாரர் வெகு அழகாக அருளிச்செய்கிறார்.

ஈச்வரன் ஸ்வதந்திரனேயானாலும் உன்மத்தனல்லன், மூர்க்கனல்லன்; அரஸிகனல்லன். ஸத்யஸங்கல்பனென்று பேர்பெற்றவன். தன்னுடைய மநோரதத்திற்கு மாறுபாடாக நடந்துகொள்பவனல்லன். ஒரு சேதநனைப் பெறுவதற்கு அவன் என்னபாடுபடுகிறான் தெரியுமோ? அவன் ஸ்ருஷ்டி பண்ணுவதும் அவதாரங்கள் பண்ணுவதும் சேதநரை லபிக்கைக்காகவன்றோ? எவ்வளவோ தவப்பயனாக ஒரு சேதநனை லபித்த பின்பும் ரஸிகனான பரமபுருஷன் அவனை இழப்பனோ? என்ற இவ்வளவுமெழுதி நம் பாஷ்யகாரர் சங்காபரிஹாரத்தைத் தலைக்கட்டியுள்ளார். இதில் *பரம புருஷ: ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வா* என்கிற ஸ்ரீஸூக்திவிந்யாஸமானது எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்தில் திருவாய்மொழியமுதக்கடல் அலையெறிகிறபடியை நன்கு காட்டுகிறது. கீதையில் *ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:* என்று எம்பெருமான் தானே சோதி வாய்திறந்து பணித்ததையும் உடனே உதாஹரிக்கிறார். எல்லாம் கண்ணனென்றிருக்கிற மஹாத்மா மிகவும் துர்லபன் என்று பகவான் தன் திருவாக்காலே சொன்னால், அப்படிப்பட்டவொரு மாஜ்ஞானியை லபிக்கைக்கு அவன் எவ்வளவோ பாடுபடுகிறவன் என்பது விளங்கவில்லையா? ஆகவே சேதநலாபமே ஈச்வரனுக்குப் பேறு என்கிற ஸித்தாந்தம் நன்கு பொலிந்ததாயிற்று.

ஆகில், யத்கிஞ்சித்ஸுக்ருதம் செய்வதும், பேற்றுக்கு த்வரிக்கையுமாகிற இவையெல்லாம் நம் பக்கலில் அடியோடு வேண்டாவே என்று பிறர் க்ஷேபிக்க வருவர்கள். சைதந்யகார்யமாக விளையுமவை நம்மால் தடுக்க வொண்ணாதவை. அவையுங்கூட நம்மால் விளைவனவல்ல. *நிதாநம் தத்ராபி ஸ்வயமகில நிர்மாண நிபுண:* என்கிற தேசிக ஸூக்தியால் இவ்வுண்மையும் திண்மை பெறும்.

ஸொத்தைப் பெற்று அனுபவித்து ஆநந்திக்க வேணுமென்கிற ஆவல் ஸ்வாமிக்கே உரியதாகவும் உள்ளதாகவும் உலகிற் காண்கிறோமாதலால் இந்த நியாயமே ஆகும் இங்கும். ஆனால் ஜீவாத்மாவாகிற இந்த ஸொத்து சைதந்ய

மாகிற கல்மஷத்தோடும் கூடியிருக்கையாலே சிறிது தலையாட்டவும் வாலாட்டவும் பெறுகிறது. தன்னை நன்றாக வுணரும்போது தலைமடிந்து நிற்கிறது. ... ... (4)

† நிலாத் தென்றல் சந்தனம் புஷ்பம் முதலியன போலே ஸர்வாத்மநா பரதந்திரமாயிருக்க வேண்டிய ஜீவாத்மாவுக்கு சைதந்யமே இடையூறாக நிற்றலால் இதைக் கல்மஷமென்கிறது.

5. ஸ்வகதஸ்வீகார பரகதஸ்வீகாரங்களைப்பற்றின தெளிவு

சேதநன் தான் எம்பெருமானைப் பற்றுவதானது ஸ்வகத ஸ்வீகார மென்றும், எம்பெருமான் தானே சேதநனை வரிப்பதானது பரகத ஸ்வீகார மென்றும் சொல்லப்படுகிறது அடைவே மர்க்கடகிசோர ந்யாயமென்றும் மார்ஜாரகிசோர ந்யாயமென்றும் வழங்குவர். பரகத ஸ்வீகாரமென்பதன் சுவையை அறியப் பெறாத நவீநர் 'இது அஸம்பிரதாயப் பேச்சு' என்பர். அது கிடக்க. கீதா பாஷ்யத்தில் எம்பெருமானார் தெளிவித்தருளின மஹார்த்தம் இது. அதில் எட்டாவது அத்தியாயத்தில் பதினான்காவது ச்லோகம். "அநந்யசேதாஸ் ஸததம் யோ மாம் ஸ்மரதி நித்யச:, தஸ்யாஹம் ஸுலப: பார்த்த! நித்யயுக்தஸ்ய யோகிந:" 'ஜ்ஞாநீது ஆத்மைவ மே மதம்' என்று பகவான் தான் தனக்கு உயிர்நிலையாகக் கொண்டாடும் ஞானியானவன் தன்னை உபாஸிக்க வேண்டியபடியையும் பேறு பெறும் பரிசையும் இனி யருளிச் செய்கிறான் கண்ணபிரான்—என்று அவதாரிகையிட்டு சுலோகத்தை வெகு அழகாக வியாக்கியானித்தருளியுள்ளார் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்;

இந்த சுலோகத்தின் கருத்து என்னவென்றால், அர்ஜுநா! எவன் இடைவிடாமல் எப்போதும் வேறொன்றிலும் நெஞ்சைச் செலுத்தாதவனாய் என்னையே ஸ்மரிக்கிறானோ, என்னோடு நித்யஸம்ச்லேஷத்தை விரும்பியிருக்கின்ற அந்த பக்தனுக்கு நான் ஸுலபன்—என்பதேயாம். இதில் (தஸ்யாஹம் ஸுலப:) அவனுக்கு நான்எளியன் என்கிற பகுதிக்கு பாஷ்யம் செய்தருளியிருக்கின்ற அழகை என் சொல்வோம்! பாஷ்யபங்க்திகள் வருமாறு:—

"தஸ்ய நித்யயுக்தஸ்ய—நித்யயோகம் காங்க்ஷமாணஸ்ய, யோகிந: அஹம் ஸுலப:—அஹமேவ ப்ராப்ய:, ந மத்பாவ ஐச்வர்யாதிக: ஸுப்ராபச்ச. தத்வியோகமஸஹமாந: அஹமேவ தவம் வ்ருணே. மத்ப்ராப்த்யநுகுணோபாஸந விபாகதத் விரோதி நிரஸநம் அத்யர்த்தமத் ப்ரியத்வாதிகம் ச அஹமேவ ததாமீத்யர்த்த: *யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய:* இதி ஹி ச்ரூயதே. வக்ஷ்யதே ச *தேஷாம் ஸதத யுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதி பூர்வகம், ததாமி புத்தியோகம் தம் யேநமாமுபயாந்தி தே. தேஷாமேவாநுகம்பார்த்த மஹ மஜ்ஞாநஜம் தம:, நாசயாம்யாத்ம பாவஸ்தோ ஜ்ஞாநதீபேந பாஸ்வதா* இதி."

இவ்வளவும் கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திகள். இவற்றின் பொருளாவது—என்னோடு எப்போதும் கூடியிருக்க வேணுமென்கிற விருப்பமுடையவனுக்கு அடையத் தகுந்தவன் நானேயாகிறேன். மிக எளிதாக அடையத்தகுந்தவனுமாகிறேன் நான்; (அதாவது, அவனுடைய பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாதவனாய் (அவனைப் பிரிந்து தரித்திருக்க மாட்டாதவனாய்) நானே அவனை வரிக்கிறேன். என்னையடைவதற்கான உபாஸனத்தின் பரிபக்குவ நிலைமையையும் அதற்குற்ற இடையூறுகள் நீங்குதலையும் என்னிடத்தில் அதிகமான ப்ரீதி முதலியவைகளையும் நானே கொடுக்கிறேன். * **நாயமாத்மா** ச்ருதியில் இவ்வர்த்தம் ப்ரஸித்தமாயிருப்பதோடு இந்த கீதையிலேயே மேலே பத்தாவது அத்தியாயத்தில் 10, 11 ச்லோகங்களாலும் சொல்லப்படுகிறது—என்பதாம். ஸத்ஸம்பிரதாய ஸாரார்த்தம் இங்கே விளங்குமழகு காண்க.

ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் (142) ''அவன் இவனைப்பெற நினைக்கும்போது பாதகமும் விலக்கன்று'' என்று அருளிச் செய்தவிடத்தில் வியாக்கியானத்தில் மணவாளமாமுனிகள் — ''உடைமையை உடையவன் சென்று கைக்கொள்ளுமா போலே ஸ்வாமியான அவன் தானே வந்து அங்கீகரிக்கக் கண்டிருக்கக்கடவ பரதந்த்ரனான இச்சேதனனவன் தான் பலியாய் தன் ஸ்வீகாரத்தாலே ஸ்வதந்த்ர னான அவனைப்பெறநினைக்குமளவில் அவன் நினைவு கூடாதாகில் இப்படி வில க்ஷணையாயிருக்கிற ப்ரபத்தியும் தல்லாபஸாதனமாகாதென்றபடி......ஸ்வாமியாய் ஸ்வதந்த்ரனான அவன், ஸ்வம்மாய் பரதந்த்ரனாயிருக்கிற இவனை ஸ்வேச்சையாலே பெற நினைக்குமளவில் பாதகமும் பிரதிபந்தகமாகமாட்டாதென்கை. இவையிரண் டாலும் ஸ்வகத ஸ்வீகாரானுபாயத்வமும் பரகதஸ்வீகாரோபாயத்வமும் காட்டப் பட்டது.'' என்றருளிச் செய்திருக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகள் மேலே காட்டிய கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளையே அடியாகக்கொண்டவை யென்று நன்கு புலப்படுகின்றது. (மணவாளமாமுனிகள்) தாம் முன்பு ஒரு வேஷத்தாலே கீதாபாஷ்யத்தில் வட மொழியாலே அருளிச் செய்ததை பின்பு மற்றொரு வேஷத்தாலே ஸ்ரீவசநபூஷண வியாக்கியானத்தில் தென்மொழியாலே அருளிச் செய்தாரென்று அறுதியிடத் தட்டில்லை.

மேலே உதாஹரித்த கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியில் ஒவ்வொரு வாக்கியமும் ஸாரமானது (*தத்வியோகம் அஸஹமாந: அஹமேவ தம் வ்ருணே*) ஞானியான சேத னைப் பிரிந்திருப்பதை எம்பெருமான் தான் பொறுக்கமாட்டாதவனாய்தானே அந்த சேதநனை வரிப்பதாகக் கூறுகின்றவிதுதான் பரகதஸ்வீகாரமென்பது.

(*மத்ப்ராப்த்யநுகுணோபாஸந விபாகம் அஹமேவ ததாமீத்யர்த்த:*) என்கிற இந்த வாக்கியமானது ஸ்வகதஸ்வீகாரப் பற்றுசை நன்றாகக் கழிக்கிறது. இத்தலையில் விளைவதெல்லாம் எம்பெருமானுடைய க்ருஷிபலமாக விளைகின்றதேயன்றி இவன் தன் தலையாலே விளைவித்துக்கொள்ளுமது ஒன்றுமில்லை யென்கிற ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸாரார்த்தம் தெளிவிக்கப்பட்டது. இந்த இடத்தில் *நாயமாத்மா ச்ருதியையும் எடுத்துக் காட்டியருளின பாஷ்யகாரர் பரகதஸ்வீகாரத்திற்கு அதுவே பிரமாணமென்று நிரூபிக்கிறமுகத்தாலே பிறருடைய குத்ஸிதவாதங்களையும் அகற்றினாராயிற்று.

இவ்விடத்தில் தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் தேசிகன் அருளிச்செய்துள்ள திவ்ய ஸூக்திகளும் தெள்ளியவே. *உக்தஸ்ய அதிவாதமாத்ரத்வசங்காவ்யுதாஸாய ச்ருதிமூலதாமாஹ-யமேவேதி* என்றருளிச் செய்திருப்பது ஆழ்ந்து நோக்கத் தக்கது. யார்க்கு? உண்மையையுணர விரும்புமவர்க்கு.

இவ்விஷயத்தில் ஸாரமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது இவ்வளவே; *த்வத்பாதமூலம் சரணம் ப்ரபத்யே* என்றும் *புகலொன்றில்லாவடியேன் உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே* என்றும் சொல்லிக்கொண்டு (அதாவது, நாம் பற்றுகிறோமாகக் காட்டிக்கொண்டு) திருவடிகளிலே விழுந்தாலும், 'இது நாம் பற்றின பற்றன்று; எம்பெருமான் தானே பற்றுவித்தானத்தனை; அவனுடைய க்ருஷி பலித்ததத்தனை* என்று உள்ளூர அநுஸந்திக்க ப்ராப்தம். இதையிட்டே பரகத ஸ்வீகாரமென்கிறது

ப்ரஜாபதிம் த்வோவேத ப்ரஜாபதிஸ் த்வம்வேத யம் ப்ரஜாபதிர் வேத ஸ [illegible] பவதி என்று நம் வேதத்தில் முதல் காண்டம் ஆறும் ப்ரச்நத்தில் ஓதப் [illegible] இதுவும் பரகதஸ்வீகாரத்தின் பெருமையையே காட்டுகின்றதென்று [illegible] க்ஷிப்ரம்* என்றவிடத்து வியாக்கியானத்திலே நிரூபித்தருளுகிறார். இந்த ச்ருதியில் ப்ரஜாபதி யென்றது அவனுக்கு அந்தர்யாமியான பகவானைச்

சொல்லுகிறது. பகவத்கீதையில் *புரோவாச ப்ரஜாபதி:* என்றவிடத்திற்போல. *ப்ரஜாபதிம் த்வோவேத *—எம்பெருமானை ஒருவன் வரிக்கிறான்; **த்வ:** என்பது ஒரு ஸர்வநாம சப்தம்; அந்ய: என்று அர்த்தம். எம்பெருமானை ஒருவன் வரிக்கிறான்; எம்பெருமான் ஒருவனை வரிக்கிறான்; இவ்விருவருள் எம்பெருமானால் வரிக்கப்படுமவனே புண்ணியன் என்பதாக இந்த ச்ருதியில் அநாயாஸமாகக் கிடைக்கும் பொருள்.

இந்த பரகதஸ்வீகார விஷயத்தில் நவீனர்களின் கொள்கையைப்பற்றி ஒரு சிறுகதை நினைவுக்கு வருகிறது. பள்ளிக்கூடம் சென்ற ஒரு சிறு மாணக்கன் அழுது கொண்டே வீடுவந்துசேர, தகப்பனார் அவனை மார்பிலணைத்துக்கொண்டு *என்ன சேதி? ஏன் அழுதுகொண்டே வருகிறாய்? வாத்யார் அடித்தாரா? என்று கேட்க, ''இல்லையப்பா, ஆடு என்று சொல்லு என்கிறார் வாத்யார்; 'இன்றைக்கு ஆ சொல்லுகிறேன், நாளைக்கு டு சொல்லுகிறேனென்றேன் நான்; இன்றைக்கு ஆடு சொல்லணும் என்கிறார் வாத்யார்; இன்றைக்கு ஆ சொல்லி நாளைக்கு டு சொல்லும்படி அப்பா! நீ வந்து அவருக்குச் சொல்லணும்'' என்றானாம் பையன். பரகதஸ்வீகாரத்தை ஒப்புக்கொள்ள மாட்டோமென்கிற இவர்களுடைய கதையும் இதுவே தான். எம்பெருமான் பற்றுகிறானல்லன்; நாமே பற்றுகிறோம். அவன் பற்றுவிக்கப்பற்றுகிறோமென்று தத்துவமுணரவேணும். *ஸ்வதத்தஸ்வதியா ஸ்வார்த்தம் ஸ்வஸ்மிந் ந்யஸ்யதி மாம் ஸ்வயம்* என்று வாயால் சொல்லிக்கொண்டே அவன் பற்றுவிக்கப் பற்றுகிறோமல்லோமென்று வாதிப்பது வியப்பே. ... ... *

6. ப்ரபத்தியின் அபராதகோடிப்ரவேசத்தைப் பற்றின விளக்கர்.

பகவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியே ப்ரபத்தியென்று கீழே நிரூபித்ததானது ஸித்தாந்தத்தினுள்ளும் பரமஸித்தாந்தமானதொரு ஸூக்ஷ்மார்த்த விசேஷம். இது ஒரு புறமிருக்க, * ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் ப்ரபத்தி என்பது மொன்றுண்டு. *எனதாவி தந்தொழிந்தேன்* *தோள்களையாரத் தழுவி யென்னுயிரை அறவிலை செய்தனன்* என்று ஆழ்வாரும் ***அஹம் அத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித:*** என்று ஆளவந்தாரும் அருளிச்செய்த கணக்கிலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தையும் ப்ரபத்தியாகக் கொள்ளக் கடவதாகையாலே இது தன்னை நிரூபித்துப் பார்த்தால் இதை அபராத கோடியிலே எண்ணவேண்டுமென்பர் ஸதாசாரியர்; அப்படிச் சொல்வது அபசாரமென்பர் நவீநர்கள். உண்மையில் இது அபராத கோடியிலேயே சொருகி நிற்கும். * எனதாவி தந்தொழிந்தேன் * என்றவுடனே அதற்கு அநுதபித்து ''எனதாவி யார் யானார் தந்த நீ கொண்டாக்கினையே'' என்று ஆழ்வார் அருளிச் செய்திருக்கையாலும், ஆளவந்தாரும் ''அஹமத்யைய மயா ஸமர்ப்பித:'' என்றபின் ''மம நாத யதஸ்தி யோஸ்ம்யஹம் ஸகலம் தத்தி தவைவ மாதவ!, நியதஸ்வமிதி ப்ரபுத்ததீ: அதவா கிம் நு ஸமர்ப்பயாமிதே'' என்று அநுதபித்து உண்மையை வெளியிட்டிருப்பதாலும்.

ஆளவந்தாருடைய திருவுள்ளத்தை நன்கு விவரிக்கிறோம் காண்மின்; 'மயா அஹம் ஸமர்ப்பித:' என்று முந்துற ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணினதாக அருளிச் செய்தார். உடனே, இப்படிச் சொல்வதற்கு எனக்கு என்ன அதிகாரமுள்ளது? நான் என்கிற ஒரு வஸதுவும், என்னுடையது என்கிற ஒரு வஸ்துவும் ஸ்வதந்த்ரமாகவுண்டோ? ''யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே'' என்றபடி எல்லாம் ஏற்கனவே உன்னுடையதாகவேயிருக்கும்போது, இந்த ஆத்ம வஸ்து உனக்கு இல்லாதது போலவும் இப்போதுதான் என்னால் புதிதாக ஸமர்ப்பிக்கப்படுவது போலவும்

பேசிவிட்டேனே பாவியேன்; ஸமர்ப்பிப்பதற்கு நானூர்? ஸமர்ப்பிக்க என்னிடம் என்ன இருக்கிறது? அதிலும் உனக்கு நான் ஸமர்ப்பிக்க என்னவுண்டு? இவ் விஷயங்களை ஆராயாமல்தானே அவிவேகியாய் 'அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித:' என்று பிசகாகப் பேசிவிட்டேனே! என்று அனுதாபம்காட்டி ''மம நாத! யதஸ்தீத் யாதியான அடுத்த ச்லோகம் அருளிச் செய்தாராயிற்று கீழ் ச்லோகத்தில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணினதாகவும் அதைப்பற்றி இந்த ச்லோகத்தில் அநுதபித்ததாக வும் முடிந்தது ஆகவே ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் அபராத ரூபமென்றதாகிறது.

ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் இரண்டு சூர்ணைகள் இங்கே அநுஸந்திக்கவுரியன: 146. ''ஸர்வாபராதங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமான ப்ரபத்திதானும் அபராத கோடியிலேயாய் க்ஷாமணம்பண்ண வேண்டும்படி நில்லா நின்றதிறே (147) நெடு நாள் அந்ய பரையாய்ப்போந்த பார்யை லஜ்ஜாபயங்கள் இன்றிக்கேபர்த்ரு ஸகா சத்திலே வந்து நின்று என்னை யங்கீகரிக்க வேணுமென்று அபேக்ஷிக்குமாபோலே யிருப்பதொன்றிறே இவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி'' என்பன அவை. இங்கு வியாக்கி யானத்தில் மணவாள மாமுனிகளின் விவரணத்தை யநுபவித்துத் தெளிக.

நம்மாழ்வாரும் ஆளவந்தாரும் முன்னம் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணிப் பின்னை அதற்காக அநுதபித்தார்களென்றும் ஆகவே ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் அபராத ரூபமென்றும் சொல்லுகிற பக்ஷத்தில், அநுதாப யோக்யங்களான பாவங்களைப் போல ஆத்ம ஸமர்ப்பணமும் ஒரு பாபமாகவன்றோ தேறுகிறது; அது செய்யக் கூடாத காரியம் என்று ஏற்பட்டுவிடாதா? இவ்விஷயம் ஆழ்வார்க்கும் ஆளவந் தார்க்கும் முன்னம் தெரியாமலில்லையே; தெரிந்து பாபத்தைப் பண்ணுவானேன்? பிறகு அநுதபிப்பானேன்? * ப்ரக்ஷாலநாத்தி பங்கஸ்ய தூராத் அஸ்பர்சனம் வரம்* (முன்னம் சேற்றில் காலை வைத்துப் பின்பு அதை அலம்புவதைக்காட்டிலும் சேற்றில் காலைவைக்காமலே யிருந்துவிடலாமே) என்கிறப்போலே ஆத்ம ஸமர்ப் பணமென்கிற பேச்சையே பிரஸ்தாவியாமலிருந்துவிடலாமே என்கிற வாதங்கள் இங்கு விளையக்கூடியதுண்டு. இதற்கு ஸமாதானமாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச் செய்வது பாரீர்:—''[தே கிம்நு ஸமர்ப்பயாமி] இத்தையுடைய உனக்கு எத்தை ஸமர்ப்பிப்பேன்? ஸமர்ப்பணீய மேது? ஸமர்ப்பகர் ஆர்? ஸமர்ப்ப ணீயமாகைக்கு ஸ்வாம்யமில்லை. ஸமர்ப்பிக்கைக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யமில்லை. ஸம்ஸார ரீத்யால் ஸமர்ப்பிக்கையும் ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்தால் அநுசயிக்கையுமாக இரண்டும் யாவந் மோக்ஷம் அநுவர்த்திக்கக் கடவது'' என்று. இதனுல் தேறினது என்னவென்ருல், ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும் அது பண்ணினதற்காகப் பிறகு அநுதாபம் காட்டுகையுமாகிற இரண்டும் சாஸ்த்ரார்த்தம் என்றதாகத் தேற்று. இது நவீனர்களின் மனத்தில் ஏறுவது அரிது.

இப்படி வியாக்கியானம் செய்யலாமோ? முந்துற ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணவேணும், பின்னை அநுதாபமும் படவேணும் என்ருல் இது நன்ருக இல் லையே. தப்பான காரியத்திற்கன்ரோ அனுதபிக்க வேண்டுவது-என்றே இன்னமும் நவீநர்களுடைய நெஞ்சு தளும்பியேயிருக்கும். கேண்மின்; இந்த ஸ்தோத்ரரத்னத் திலேயே கீழே முப்பத்திரண்டாவது ச்லோகம் முதல் நாற்பத்தாரும் ச்லோகமளவும் பதினைந்து ச்லோகங்களாலே எம்பெருமானுடைய நித்ய கைங்கரியத்தைப் பரம புருஷார்த்தமாகப் பிரார்த்தித்த ஆளவந்தார் தாமே அடுத்த (47) * திகசுசிமவி நீதம்* என்கிற ச்லோகத்தால் கீழே அப்படி பிரார்த்தித்ததற்கு மஹத்தான அனு தாபத்தை ஆவிஷ்கரித்திருக்கின்ருரென்பது அபரோக்ஷம். இங்கு ஆராயவேண் டியது கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை கூடுமா கூடாதா? *பவந்தமேவாநுசரந் நிரந்தரம் ......கதாஹமைகாந்திக நித்யகிங்கர: * நித்ய கிங்கரோ பவாநி * இத்யாதிகளை நோக்குமிடத்து கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை கூடுமென்று விளங்காநின்றது. ''திகசுசி

மவிநீதம்......தவ பரிஜநபாவம் காமயே காமவ்ருத்த:'' என்றதனுல் அந்த கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனைக்காக ஆத்ம கர்ஹை செய்துகொண்டதை நோக்குமிடத்து கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை கூடாதென்றே விளங்காநின்றது. வேதாந்த தேசிகருங் கூட ''தத்கிங்கரத்வவிபவே ஸ்ப்ருஹயாபராத்யந்''என்று கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனைக்குப் பூர்வபாவியான கைங்கர்ய ருசியையுங்கூட அபராத கோடியிலே வைத்துப்பேசியுள்ளார். அங்ஙனம் பேசினவர் தாமே கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையையும் பல பல ச்லோகங்களாலும் செய்யுள்களாலும் செய்தருளியிருக்கின்ருர். இவை பரஸ்பர விருத்தங்களாகத் தோன்றவில்லையா? உண்மையில் இரண்டும் சாஸ்த்ரார்த்தமே யென்று நிஷ்கர்ஷித்தாலொழிய வழியில்லையன்ருே. கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையும் பண்ணவேணும்; 'ஸார்வபௌமனை நீசப்பெண் ஆசைப்படுமாபோலே ஐயோ என்ன ஆசைப்பட்டோம்! இது தகுமா?' என்று உடனே நெஞ்சாறல் படவும் வேணும் என்றே சாஸ்த்ரார்த்தம் சிக்ஷிதமாகிறது.

மற்ருென்றுங் காண்மின் :— * ஒட்டுரைத் திவ்வுலகுன்னைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும்பாலும் பட்டுரையாய்ப் புற்கென்றே காட்டுமால் பரஞ்சோதி * (திருவாய்மொழி 3-1-2) என்று பரஞ்சோதியான எம்பெருமானுக்கு உலகத்திலுள்ள க்ஷணபங்குரமான தாமரை, மேகம், காயாம்பூ முதலானவற்றை ஒப்பாகச் சொல்லுதல் இழிவு என்கிருராழ்வார். இஃது உண்மையா அன்ருே? உண்மையாகில் 'கொண்டல் வண்ணு! கடல் வண்ணு! காயா வண்ணு!' என்று பலகாலும் ஆழ்வார்கள் கதறுகின்ருர்களே, இது என்ன? என்று ஆராயவேண்டாவோ? அன்றியும், பெரிய திருவந்தாதியில் *புகழ்வோம் பழிப்போம் புகழோம் பழியோம்* என்று எம்பெருமானை நாம் புகழ்வதானது பழிப்பதேயாகு மென்கிருர் நம்மாழ்வார். இப்படி சொல்லிக்கொண்டே மேன்மேலும் எம்பெருமானைப் புகழ்வதற்கே ஒருப்படுகின்ருரே, இது என்ன? என்று இதையும் ஆராய வேண்டாவோ?

இன்னமும்; கூரத்தாழ்வான் அதிமாநுஷ ஸ்தவத்தில் * யா கம்ஸமுக்ய ந்ருபகீட நிபர்ஹணேத்தா ஸா நிர்ஜித த்ரிஜகதஸ் தவ நைவ கீர்த்தி:* என்று, கம்ஸன் முதலிய அரசர்களாகிற புழுக்களை ஸர்வேச்வரன் தொலைத்தானென்று சொல்லி அவனை யேத்துவதானது மூவுலகத்தையும் வென்றிருக்கிற அவனுக்குப் புகழ்ச்சியன்று. இகழ்ச்சியே என்று சொல்லிவைத்து அப்படிப்பட்ட கம்ஸவதம் முதலிய சரித்திரங்களையே மீண்டுமீண்டும் பேசிப் புகழ்கின்ருரே, இஃது என்ன? என்று இதையும் ஆராயவேண்டுமே. இங்ஙனே பல விஷயங்களுள்ளன. இவை ஒன்றுக்கொன்று அபவாதமாகுமோ? இவை யெல்லாம் பரஸ்பர விருத்தம்போல் தோன்றினுலும் உண்மையில் விருத்தமன்றே; இரண்டு படிகளும் சொல்லித்தீரவேண்டியவையத்தனையன்ருே!

இவைபோலவே ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும் பின்பு அதற்கு அநுதபிப்பதாகப் பேசுகையுமாகிற இரண்டும் சாஸ்த்ரார்த்தமென்று அறுதியிட்டபின் இதில் ப்ரத்யாக்யாந ப்ரஸக்தியில்லை. முதலில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணிவிட்டுப் பிறகு அதற்கு அநுதாபம் காட்டுகிற ச்லோகத்தில் ஆளவந்தார் * இதி ப்ரபுத்ததீ:* என்கிருர். கீழ் ச்லோகம் சொல்லும்போது [அதாவது ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணும்போது] தாம் அவிவேகியாயிருந்ததாகவும், உடனே விவேகம் பெற்று இந்த ச்லோகம் [அநுதாப ச்லோகம்] சொல்லுகிறதாகவும் இதனுல் தெரிகிறது. ஏற்கனவே மஹாவிவேகநிதியாகப் புகழ்பெற்ற ஆளவந்தார் முன் ச்லோகம் ஸாதிக்கும்போது அவிவேகியாயிருந்தார். பின் ச்லோகம் ஸாதிக்கும்போது விவேகம் பெற்றுவிட்டார் என்கை ஏலாது. அப்படியிருக்க (இதி ப்ரபுத்ததீ:) என்று ஸாதித்தது ஏன்? என்னில்; க்ரமேண சாஸ்த்ரார்த்தங்களை வெளியிட வேண்டுமிடத்து இங்ஙனே சொல்வது க்ரந்தசைலி.

இன்பமிகு மாருயிரமருளிச்செய்த திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானும் என்னதாவியுள் கலந்த பாசுர வியாக்யானத்தில்—*இப்படி எம்பெருமானோடு கலந்த கலவியாலுள்ள நிரவதிக ப்ரீதியாலே அறிவழிந்து இவ்வாத்மா தம்முடையதன்றென்று நிரூபிக்கமாட்டாராய் அவன் தம்மோடு கலந்த இப்பெருநல்லுதவிக்குக் கைம்மாறாகத் தம்முடைய ஆத்மாவை அவனுக்கு மீளா வடிமையாகக் கொடுத்து, பின்னையும் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி விவேகித்து * என்றருளிச்செய்தார். அவ்விடத்திற்கும் இதுவே நிர்வாஹம். ஆகவே முந்துற ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும் பின்னை அதற்காக அநுசய ப்ரகாசனம் பண்ணுகையுமாகிற இவ்விரண்டும் பரஸ்பராபவாதமல்லாத சாஸ்த்ரார்த்த மென்றதாயிற்று.

இதற்குமேல் ஒரு சிறிய கேள்வி தோன்றும்; ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ண வேணுமென்பதும் சாஸ்த்ரார்த்தமாக ஆய்விட்டபடியாலே அந்த ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தை நாம் எப்போது செய்கிறோம் என்று; — இதைப்பற்றி தேசிகனே ஸுவ்யக்தமாகத் தெரிவித்துள்ளார். ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் க்ருதக்ருத்யாதிகாரத்தில்—*பகவத்க்ருபையடியாகவுண்டான ஸதாசார்ய கடாக்ஷ விஷயீகாரத்தாலே வந்த த்வயோச்சாரண அநூச்சாரணத்தாலே ப்ரபத்தி யனுஷ்டானம் பிறந்தபின்பு சரண்ய ப்ரஸாதனங்களில் இதுக்குமேல் ஒன்றில்லாமையாலே * இத்யாதி ஸ்ரீஸூக்திகளிருப்பது ப்ரஸித்தம். இந்தவாக்யத்தில் ***த்வயோச்சாரண அநூச்சாரணத்தாலே ப்ரபத்த்யநுஷ்டானம் பிறந்த பின்பு** * என்று ஸாதித்திருப்பதொன்றே தெளிவு பிறப்பிக்குமது. பஞ்சஸம்ஸ்கார காலத்தில் ஆசார்யன் த்வயத்தை உபதேசிக்குமளவில் அவர் உச்சரிக்க சிஷ்யன் அநூச்சாரணம் பண்ணுவதனால் ப்ரபத்தியநுஷ்டானம் பிறந்ததென்று தேறிற்று. த்வயத்தின் பொருள் நெஞ்சில் ஊறஊற, த்வயார்த்த ப்ரகாசகமான திருவாய்மொழிப் பாசுரங்கள் ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகள் இவற்றின்பொருள் நெஞ்சில் தேங்கத் தேங்க, அதுவே பழுத்த ஆத்ம ஸமர்ப்பணமாகத் தலைக்கட்டும்; [இதைப்பற்றி விரிவான நிரூபணம் மேலேயும் வரும்] ... (6)

7. உபாயாந்தரங்களின் ஸ்வரூப விருத்தத்வ நிரூபணம்.

ப்ரபத்தியொழிந்த மற்றை யுபாயங்கள் உபாயாந்தரங்களெனப்படும். உபாஸநம் முதலான அவற்றிலே, ப்ரபந்நர்களான நமக்கு ப்ராப்தியில்லையென்பது ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நம். சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டுள்ள அந்த உபாயாந்தரங்களை நாம் விடுகைக்கு ஹேது என்ன? என்கிற விசாரத்தில்; அவற்றை (உபாயாந்தரங்களை) அறிகைக்கும் அநுஷ்டிக்கைக்கு மீடான ஜ்ஞாந சக்திகளில்லாமையே ஹேது என்பர் பிறர். அவையன்று ஹேது. பகவானுக்கு அத்யந்தம் பரதந்த்ரபட்டிருக்கையாகிற ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதென்னுமதுவே முக்ய ஹேதுவென்று ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸித்தாந்தம். அஜ்ஞானமும், அசக்தியுமடியாக விடுவதானால், ஜ்ஞான சக்திகளுண்டாகில் அவற்றைப் பரிக்ரஹிக்கவேண்டி வருமன்றோ; ஸ்வரூப விரோதியென்று விட்டாலன்றோ மறுவலிடாதொழிவது; ஆகவே ஸ்வரூபவிருத்த மென்னுமதுவே ப்ரதாந ஹேதுவாகும்.

உபாயாந்தரங்களும் மோக்ஷோபாயமாயிருக்க அவற்றை இப்படி கழிக்கலாமோ? அவை யார்க்கு உபாயம்? என்னில், ஸ்வரக்ஷணத்தில் ஸ்வப்ரயத்நலேசத்தையும் ஸஹியாத ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி யறிகைக்கீடான ஞானமில்லாதவர்களுக்கே அவை உபாயமாயிருக்கும். ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஜ்ஞான முடையவர்களுக்கு அபாயமாயே யிருக்கும். அத்யந்த பாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தரூபமான அவை நாசகமாகுமன்றோ.

நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில் (6) *நெறிகாட்டி நீக்குதியோ நின் பால்* என்றருளிச் செய்த பாசுரம் இதற்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்தேயம். இப் பாசுரத்தின் பொருளைக் கேளீர். நெறியென்றால் வழி; வழியாவது உபாயம். பகவத் கீதையில் சரம ச்லோகத்திற்குக் கீழே விரிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸதாநாந்த ரங்களை இங்கு நெறியென்கிறது. எம்பெருமான் யாரை அநுக்ரஹிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறானோ அவர்களை நோக்கி * நீங்கள் எவ்விதமான அலைச்சலும் படவேண்டா; என்னையே தஞ்சமாக உறுதிகொண்டு மார்விலே கைவைத்து உறங்குங்கள் * என்பன்; எவர்களைக் கைவிட நினைக்கிறானோ அவர்களுக்கு அருந்தொழில்களை அளவில்லாதபடி விதித்து 'இவற்றைச் செவ்வனே செய்து பேறு பெறுங்கள்' என்பன். ஆகவே நெறிகாட்டுகையென்பதும் நீக்குகை யென்பதும் பர்யாயம். நெறியைக் காட்டுகையாவது, 'இது கர்மயோகம், இது பக்தியோகம்; இவற்றுள் எது உமக்கு ஸாத்யமோ அதனை அநுஷ்டிக்கக் கடவீர்' என்று சொல்லித் தான் உதாஸீநனாகை. (**நெறிகாட்டி நின்பால் நீக்குதியோ**) உன்னை யொழிய வேறொருபாயத் தைக் காட்டி உன் பக்கலில் நின்றும் என்னை அகற்றப் பார்க்கிறாயோவென்று ஆழ்வார் எம்பெருமானை நோக்கிக் கேட்கிறபடி. நளமஹாராஜன் தமயந்தியை உடுத்த புடவையிலே ஒரு தலைப்பை யறுத்து 'இது விதர்ப்பதேசம் போகிறவழி, இது கோஸலதேசம் போகிறவழி; எந்த வழியில் வேணுமானாலும் போய்க்கொள்' என்று சொல்லிவிட்டு அகன்றாப்போலே அகலப் பார்க்கிறாயோ? என்று வினவுகிற படி. ஆக இப்பாசுரத்தால், உபாயாந்தரங்களில் அந்வயிக்கை எம்பெருமான் பக்கலில் நின்றும் அகல்வதற்குறுப்பு என்றுதேறிநின்றது. *நெறிகாட்டி நீக்கு தியோ* என்றவிடத்தில் நீக்குகையாவது பரதந்த்ரமான வஸ்துவை ஸ்வதந்த்ரக் ருத்யமான உபாயாநுஷ்டானத்திலே மூட்டித் தனக்கு அசலாக்குகையென்று மணவாளமாமுனிகளின் திருவாக்கு. ஆழ்வார் உபாயாந்தர அநுஷ்டானத்திற்கு உரியவருணத்தில் அவதரித்திலராகிலும், சாஸ்த்ரார்த்தத்தை யருளிச் செய்யக் குறையில்லையே.

இவ்விஷயத்தில் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் பணிப்பதொரு நல் வார்த்தையுண்டு; ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலே வ்யக்தம் *மதிராபிந்து மிச்ரமான சாத கும்பமய கும்பகத தீர்த்த ஸலிலம்போலே அஹங்காரமிச்ரமான உபாயாந்தரம்* என்று பிள்ளான் பணிப்பராம். பொற்குடத்திலிருக்கும் கங்கா தீர்த்தஜலமானது, பாத்ரசுத்தியுமுண்டாய்த் தானும் பரிசுத்தமாயிருக்க, மத்யபிந்துவின் கலப்பினாலே நிஷித்தமாகிறாப்போலே, ஸ்வதோ நிர்மலத்வாதிகளாலே பரிசுத்தமாயிருக்கின்ற ஆத்மவஸ்துவிலுள்ளதாய், பகவானையே பற்றியதாதலால் பரிசுத்தமாயுமிருக்கின்ற உபாயாந்தரமானது ஸ்வயத்ந மூலமான அஹங்காரஸ்பர்சத்தாலே ஜ்ஞானிகள் அங்கீகரியாதபடி நிஷித்தமாயிருக்கும் என்பது மேற்குறித்த பிள்ளான் திருவாக்கின் தாற்பரியம். *அஹங்கார மிச்ரமான உபயாந்தரம்* என்ற இவ்வாக்கியத்தில் கூறும் அஹங்காரமாவது இன்னதென்று தெளியவேணும். தானே கர்த்தாவென் றும் தானே போக்தாவென்றும் அநுஸந்திப்பதுதான் இங்கு அஹங்காரமாவது. கீதையில் பதினெட்டாவது அத்யாயத்தில் (6, 9 ச்லோகங்களில்) *ஸங்கம் த்யக்த்வா* என்று உபாயாந்தர நிஷ்டனுக்குச் சொன்ன அஹங்காரத்யாக மாவது—ஸ்வதந்த்ரனாக நான் கர்த்தா போக்தா என்கிற ஸ்தூலாஹங்காரத்யாகம். ஆயினும் அவனுக்கு ஸூக்ஷ்மாஹங்காரமொன்று அவர்ஜநீயமாயுண்டு; அது ஸ்வயத்நரூபதா நிபந்தநம். அதுவும் நிஷித்தமென்று பிள்ளானுடைய திருவுள்ளம். இது எங்ஙனே தெரிகின்றதென்னில், அவரது திருவாக்கில் *மதிராமிச்ரமான* என்னாதே *மதிரா பிந்து மிச்ரமான* என்று ஸாதிக்கையாலே அந்த பிந்துபதத்தி னால் இது தெரிகின்றது. கெடுப்பதற்கு அணுவளவும் போதுமாதலால், உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தியில் ஸூக்ஷ்மாஹங்காரமுண்டாகி அதுதான் அவர்ஜ்யமாயிருந்து அது

அற்பமானாலும் ஸ்வரூப நாசகத்வத்தில் குறையற்றதென்று காட்டினபடி. * ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி பாரதந்த்ர்யபலம் * என்கிற ஸ்ரீவசநபூஷண திவ்யஸூக்தியும் காண்க. * என்னான்செய்கேன் * என்கிற ஆழ்வார் பாசுரத்தை ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலெடுத்தாண்டவிடத்து மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகளில் வைசத்யமும் காணத்தக்கது.

இப்படிப்பட்ட ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்தத்தைத் தேசிகன் ந்யாஸதிலகத்தில் வெகு அழகாகக் காட்டியுள்ளார். எங்ஙனே யென்னில் ; அதில்—

“ஆர்த்தேஷ்வாசுபலா ததந்யவிஷயேப்யுச்சிந்ந தேஹாந்தரா
வஹ்ந்யாதேரநபேக்ஷணாத் தநுப்ருதாம் ஸத்யாதிவத் வ்யாபிநீ ;
ஸ்ரீரங்கேச்வர ! யாவதாத்ம-நியத-த்வத்பாரதந்த்ர்யோசிதா
த்வய்யேவ த்வதுபாயதீரபிஹித-ஸ்வோபாயபாவாஸ்து மே”

என்பது ஒரு ச்லோகரத்நம். இதில் ப்ரபத்திக்கு இட்டிருக்கிற விசேஷணங்களைத் தனையும் பக்திவ்யாவர்த்தகங்கள் ; விவரித்துக் காட்டுகிறோம் கேண்மின் ; [ஆர்த்தேஷு ஆசுபலா] பக்தியானது—ஆர்த்தப்ரபந்நர் திறத்தில் விளம்பித்துப் பலனளிக்கும், ப்ரபத்தி அங்ஙனன்றிக்கே விரைவில் பலனளிக்கும் [ததந்யவிஷயேபி உச்சிந்ந தேஹாந்தரா] ததந்யவிஷயே என்றது த்ருப்த ப்ரபன்ன விஷயத்திலென்றபடி. பக்தியானது தேஹாந்தர ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தருவதில் நியதியுடையதன்று ; ப்ரபத்தி நியமேந தேஹாந்தர ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத்தரும்.

[வஹ்ந்யாதே: அநபேக்ஷணாத் தநுப்ருதாம் ஸத்யாதிவத் வ்யாபிநீ] பக்தியாகிற உபாயத்தின் அனுஷ்டானத்தில் அக்நிகார்யம் முதலியவை அபேக்ஷிதமாயிருக்கையாலே அது அதிக்ருதாதிகாரமாயிருக்கும் ; ப்ரபத்தியில் அவ்வபேக்ஷையில்லாமையாலே ஸத்யம் சொல்வதற்கு எப்படி ஸர்வரும் அதிகாரிகளோ, அப்படியே ப்ரபத்தியிலும் ஸர்வரும் அதிகாரிகள்.

இனி இதற்கு அடுத்த விசேஷணமே ப்ரக்ருத விஷயத்திற்கு உற்றுநோக்கத் தக்கது. [யாவதாத்ம நியத த்வத் பாரதந்த்ர்யோசிதா] பக்தி ஸ்வரூபவிருத்தம், ப்ரபத்தி ஸ்வரூபாநுரூபம் என்கிறது. யாவதாத்மநியதமான அத்யந்த பாரதந்த்ரியத்துக்கு ப்ரபத்தி உசிதமாயிருக்குமென்றபோதே ப்ரபத்திப்ரதிகோடியான பக்தியானது அந்த பாரதந்த்ரியத்திற்கு விருத்தமாயிருக்குமென்னுமிடம் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்றன்றோ ; ஆகவே தேசிகன் திருவுள்ளமும் உபாயாந்தரம் ஸ்வரூப விருத்தமென்பதே தேறி நின்றது. * மதிராபிந்துமிச்ரமான * இத்யாதியான பிள்ளான் ஸ்ரீஸூக்தியை ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் கண்டித்திருப்பது பற்றி மேலே விவரிப்போம்.

“உபாயாந்தரங்களை ஸ்வரூப விருத்தமென்ன வொண்ணாது. இவை * அகிஞ்சநோ நந்யகதி: * என்றிருக்கும் அதிகாரிக்கு ஸ்வாதிகார விருத்தங்களென்ன ப்ராப்தம்”-என்றும் அவர்தாமே ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் பேசியிருப்பது தெளிந்த தசையில். ந்யாஸதிலகத்திலருளிச் செய்தபடியே இவை அத்யந்த பாரதந்த்ர்ய ஸ்வரூபத்துக்குப் போராதென்கிற ஸத்ஸம்ப்ரதாய நிஷ்கர்ஷம் சாலவினிது. அதிகாரவிருத்தமென்னவேணுமென்றதும் கட்டகுட்யாம் ப்ரபாதமத்தனை. ... *

பிள்ளான் ஸ்ரீஸூக்திக்கு தேசிகனது மறுப்பு

கீழே உதாஹரித்த * மதிராபிந்துமிச்ரமான சாதகும்பமய கும்பகத தீர்த்த ஸலிலம்போலே அஹங்காரமிச்ரமான உபாயாந்தரம் * என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் பணித்ததாக ஸ்ரீவசனபூஷணத்திலுள்ளது இதைக்கண்ட

வேதாந்தவாசிரியர் இதையும் கண்டிக்கவேணுமென்று அஸ்தாநே கலங்கி ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் *மத்யோபஹத பாத்ரஸ்த தீர்த்த த்ருஷ்டாந்த வர்ணநம், அஹங்காராந்வயே து ஸ்யாத் ப்ரபத்நாவபி பக்திவத்.* என்று ஒரு காரிகையெழுதி க்ருதக்ருத்யராய் விட்டார். இந்த காரிகையில் பூர்வார்த்தத்தாலே * மத்யோபஹத பாத்ரஸத தீர்த்தத்தை த்ருஷ்டாந்தீகரித்து ஒருவர் பக்திக்குக் குறைகூறினதாகக் காட்டி உத்தரார்த்தத்தாலே அதற்குக் கண்டனம் ஸ்பஷ்டமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. மத்யோபஹதபாத்ரஸ்த தீர்த்த த்ருஷ்டாந்தவர்ணனம் செய்தவர் யாரென்று கேட்டால் திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் என்று சொல்லித் தீர வேணுமேயொழிய வேறொருவரைச் சொல்லமுடியாது. *மதிராபிந்துமிச்ரமான ... * இத்யாதி ஸ்ரீவசநபூஷணோபாத்த ஸ்ரீஸூக்தியைக்கொண்டு தானே *மத்யோபஹத பாத்ரஸ்தேத்யாதி காரிகை அவதரித்தது. *தன்னால் வரும் நன்மை யித்யாதியான பிள்ளான் வார்த்தைக்கு ஒரு தாத்பர்யவர்ணனம் பண்ணினதுபோலே இதற்கும் பண்ணியிருக்கலாம். அல்லது, ''பிள்ளான் இப்படி யொருகாலும் பணித்திருக்க மாட்டார்'' என்றாவது எழுதியிருக்கலாம். இரண்டும் அஸாத்யமாகவே கண்டித்துத் தொலைப்பதற்குமேல் கர்த்தவ்யமில்லை யென்று துணிந்து * இதி மந்தைரிதம் ப்ரோக்தம் * என்றோ * க்ரந்த ஜ்ஞைரபஹாஸ்யம் தத்* என்றோ எழுதக் கைவராமல் ''இது பிள்ளான் திருமுடியில் கட்டின திருப்பரிவட்டம்'' என்று ஆழ்ந்த அறிவுடையார் மட்டுமே தெரிந்துகொள்ளும்படியாக காரிகையிட்டு முடித்துவிட்டார். இது இப்படித்தானா? வேறுவிதமா? என்று விசிகித்ஸை யுண்டாகும் சிலருக்கு; இங்குத் தெரிவித்ததோரிதிஹாஸம் ஸ்ரீராமாநுஜன் 276ல் விரிவாகக் காண்க.

ஸ்ரீ இஞ்சிமேட்டு அழகியசிங்கர் ஸ்வாமியின் ஸுபோதிநீ வியாக்கியானம் அற்புதமாக அச்சிடப்பட்டுத் தேசமெல்லாம் திகழ நிற்கிறது அதில் இரண்டாவது ஸம்புடத்தில் (பக்கம் 494ல் கடைசியிலிருந்து மூன்றாவது வரி காண்க.) அதாவது,

> '' சிலர் * மதிராபிந்து மிச்ரமான சாதகும்பமயகும்பகத தீர்த்த ஸலிலம் போலே அஹங்கார மிச்ரமான உபாயாந்தரம் * என்கிற பிள்ளான் வாக்யத்தைக்கொண்டு பக்தி அஹங்கார கர்ப்பமாகையால் ஸ்வரூப விருத்தமென்பர்கள். அது அநுபபந்நம்''.

என்று ஸாதித்திருக்கிறார். அநுபபத்தியைச் சிறிதும் விளக்கவில்லை, *ப்ரபத்தாவபி பக்திவத் *என்கிற மூலத்தை மட்டுமே தமிழாக்கம் செய்திருக்கிறார். அநுபபந்நம் என்று கண்டிக்கப்பட்ட அர்த்தம் பிள்ளானுடையதே யென்பதில் ஸந்தேஹமில்லையே .அநுபபந்நமாகவே யிருக்கட்டும். தேசிகன் திருவாக்கில் அநுபபந்நமென்று வந்தால் அது உபபன்னமாயிருக்க வழியேது? 'அநுபபன்னமன்று. உபபன்னந்தான்' என்று இங்கு நாம் ஸமர்த்திக்க வரவில்லை, இங்கு விஷயமென்ன தெரியுமோ? தேசிகன் பிள்ளானுடைய ஸ்ரீஸூக்தியொன்றையும் தழுவாததோடு அதைக் கண்டித்திருப்பதுமுண்டு என்பதொன்றேயாம். இது சீமைத்தீர்ப்பேயாம். ... ... (7.)

8. விஹிதவிஷய நிவ்ருத்தி தன்னேற்றமென்பதுபற்றி.

க்ருஹஸ்தாச்ரம தர்மமாக விஹித விஷய போகம் ப்ராப்தமானாலும், அநந்யார்ஹ சேஷத்வ அநந்ய சரணத்வங்களோடுகூட அநந்ய போக்யத்வமென்கிற விலக்ஷணமான தன்மையையும் பெற்றிருக்கின்ற விசேஷாதிகாரிக்கு அந்த விஹித விஷய போகம் அருவருக்கத்தக்கதாய் விடத்தகுந்ததேயாகுமென்பது ஸதாசார்ய ஸித்தாந்தம். சாஸ்த்ரங்களில் ஸ்வதார போகம் நியமமாக விதிக்கப்பட்டு

அது தவிர்த்தால் தோஷமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கையாலே விஹிதவிஷய நிவ்ருத்தி அசாஸ்த்ரீயமென்பர் நவீநர். ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் இரண்டு மூன்றிடங்களில் உத்தமாதிகாரிக்கு விஹிதவிஷய நிவ்ருத்தியைத் தன்னேற்றமாக அருளிச் செய்கிறார். மிகுஞானச் சிறுகுழவியான எம்பெருமான் சோதிவாய் திறந்து பணித்த கீதையில் (8-3) எட்டாவது அத்யாயத்தில் மூன்றாவது ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில் பாஷ்யகாரர்வெளியிட்டருளின விசேஷார்த்தமிது. அதனைவிவரிப்போமிங்கு:

கீழ் ஏழாவது அத்யாயத்தின் முடிவில் கண்ணபிரான் * ஜராமரண மோக்ஷாய* என்கிற இருபத்தொன்பதாம் ச்லோகத்தில் * தே ப்ரஹ்ம தத் விது: க்ருத்ஸநமத்யாத்மம் கர்ம சாகிலம் * என்று ஒரு வார்த்தை சொன்னான். அது கேட்ட அர்ஜுனன் அந்த வார்த்தைக்கு உண்மையான பொருளைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிக் கண்ணனையே கேள்வி கேட்கிறான் எட்டாவது அத்யாயத்தின் 1, 2-ச்லோகங்களினால், * கிம் தத் ப்ரஹ்ம கிமத்யாத்மம் கிம் கர்ம புருஷோத்தம! * என்று தொடங்கிக் கேள்விகள் உள்ளன. மூன்றாவது ச்லோகம் தொடங்கிக் கண்ணனுடைய விடை வெளிவருகின்றது. கிம் கர்ம? என்ற கேள்விக்குக் கண்ணனுடைய விடை *பூதபாவோத்பவகரோ விஸர்க்க: கர்மஸம்ஜ்ஞித:* என்பது. இங்கு விஷயமென்னவென்றால், கேண்மின்.

சிலவற்றை அறியவேண்டும் என்று பகவான் நியமித்துவருகையில் கருமத்தை அறியவேண்டும் என்று சொல்லியிருந்ததனால் கருமமென்றால்எது? என்று அர்ஜுனன் கேட்க நேர்ந்தது. அதற்கு பகவான் விடை கூறியுள்ளார். ஒருவன் ஒன்றையறிவதானது, பற்றுவதற்காகவும் ஆகலாம், விடுவதற்காகவும் ஆகலாம். நல்லதாயிருந்தால் பற்றுவது, கெட்டதாயிருந்தால் விடுவது. ஆகவே நல்லதையும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும், கெட்டதையும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இங்கே தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதாகக் கூறப்பட்ட கருமம் நல்லதன்று. கெட்டது. என்பதாக பகவானுடைய விடையினால் தெரிகின்றது. * பூதபாவோத்பவகரோ விஸர்க்க: கர்மஸம்ஜ்ஞித:* என்பதற்கு நம்முடைய ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்திருக்கிற அர்த்தம் வருமாறு:—

* பூதபாவ:—மநுஷ்யாதிபாவ: தது த்பவகரோ யோ விஸர்க்க:—*பஞ்சம்யாமாஹுதாவாப: புருஷவசஸோ பவந்தீதி ச்ருதிஸித்தோ யோஷித் ஸம்பந்தஜ:; தத்சாகிலம் ஸாநுபந்தம் உத்வேஜநீயதயா பரிஹரணீயதயா ச முமுக்ஷுபி: ஜ்ஞாதவ்ய:. பரிஹரணீயதாச அநந்தரமேவ வக்ஷ்யதே ''யதிச்சந்தோ ப்ரஹ்மசர்யம் சரந்தீதி'' என்பது கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தி. இதன் கருத்தாவது—ஸ்த்ரீ புருஷஸம்யோகமென்பதுதான் இங்கே கருமமென்கிறது. இது மிகவும் அருவருக்கத்தக்கதாகையால் விடத்தக்கதாக இதனை யறியவேண்டும். இதை விடவேண்டுமென்பது மேலே பத்தாவது சுலோகத்திலும் காட்டப்படுகிறது என்பதாம். இதனால் நாம் தெரிந்துகொள்வது, க்ருஹஸ்தாச்ரம தருமமாக விஹிதவிஷயபோகம் ப்ராப்தமேயானாலும் அது விசிஷ்டாதிகாரிக்கு ஜுகுப்ஸநீயமே யென்று. ஆகவே இவ்விஷயத்திலும் ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸித்தாந்தம் நிரவத்யமென்றுணர்க. ... ... (8)

9. கர்மாநுஷ்டானத்தைப் பற்றின விளக்கம்.

இதர ஸம்ப்ரதாயத்தில் கர்மாநுஷ்டானப்பற்று அதிகமாகவும், ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தில் அது குறைவாகவுமுள்ளதாக நினைப்பர்; இதைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய விஷயங்கள் வருமாறு; *க்ரியமாணம் ந கஸ்மைசித் யதர்த்

தாய ப்ரகல்பதே. அக்ரியாவசுநர்த்தாய தத் து கர்ம ஸமாசரேத்* என்கிற பிரமாணத்தை தேசிகனும் எடுத்தாளுகிறார். இந்த பிரமாண வசனத்தின்படியேதான் தென்னாசார்யர்களின் அநுஷ்டான பரம்பரை காண்கிறது. எந்தக் கருமத்தைச் செய்தால் ஒரு பலனும் கிடைக்கமாட்டாதோ, செய்யாவிடில் ப்ரத்யவாயம் விளையுமோ அந்தக் கருமத்தை மாத்திரம் செய்யவேண்டியதென்று இந்த வசனத்தின் தாற்பரியம். அதாவது—அகரணே ப்ரத்யவாயாவஹமாயும் பலச்ருதியற்றதாயுமிருக்கிற கருமத்தையே செய்யக்கடவதென்றபடி.

ஸதாசார்ய ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையில் எந்தெந்த கருமங்கள் அனுட்டிக்கப்பட்டு வருகின்றனவோ அவை அகரணே ப்ரத்யவாயத்தை விளைப்பனவாயிருக்கும். எந்தெந்த கருமங்கள் அனுட்டிக்கப்படாமல் விடப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவை ஸாமாந்ய பலப்ரதமாயிருக்கும்.—என்று அறியக்கடவது. ஒவ்வொரு ஸௌரமாஸ ஸங்க்ரமணத்திற்கும் தர்ப்பணம் அனுட்டியாமல் நான்கு மாதப்பிறப்புகளுக்கே அது அனுட்டிப்பது இந்த ஸம்ப்ரதாயத்திலுள்ளது. இத்தகைய சில அனுஷ்டந—அநநுஷ்டானங்களை இங்கே நிதர்சனமாகக் கண்டுகொள்வது.

இந்த ப்ரகரணத்தில் பல விஷயங்கள் விவக்ஷிதங்களுண்டு. ஆனாலும் சில சுருங்கச்சொல்லுகிறோம். பரவ்யூஹவிபவ அந்தர்யாமி அர்ச்சாவதாரரூபேண ஐவகைப்பட்டிருக்கிற பகவத் ரூபங்களில் பரவ்யூஹ விபவங்கள் மூன்றும் தேசகால விப்ரகர்ஷத்தாலே நம்முடைய வழிபாடுகளுக்கு இலக்காகமாட்டாதவை. அந்தர்யாமி ரூபத்திலும் அர்ச்சாவதார ரூபத்திலுமே வழிபாடுகள் செய்யப் ப்ராப்தம். கர்மாநுஷ்டாநம் அந்தர்யாமி ஆராதனமென்றும், கைங்கரியாநுஷ்டானம் அர்ச்சாவதார ஆராதனமென்றும் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கர்மாநுஷ்டானங்களில் அக்நி இந்திரன் ஸோமன் வருணன் ப்ரஜாபதி பசுபதி ப்ருஹஸ்பதி என்கிற பல தேவதைகளின் பெயர்கள் பலகாலும் வரும். அந்தத் தேவதைகளை உத்தேசித்துச் செய்வதே கர்மாநுஷ்டான வேஷமாகும். இங்ஙனம் தேவதாந்தரங்களுக்கு ஆராதனமாக அமைகின்ற கருமங்களானவை * இறுக்குமிறை யிறுத்துண்ண எவ்வுலகுக்கும் தன் மூர்த்தி நிறுத்தினான் தெய்வங்களாக அத்தெய்வநாயகன் தானே * என்கிற திருவாய்மொழியின்படி அந்த தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியான எம்பெருமானிடமே போய்ச் சேருகின்றனவென்பது வேதாந்திகளின் ஸித்தாந்தம். ஆகவே கர்மாநுஷ்டானம் அந்தர்யாமி ஆராதனமென்னக் குறையில்லை. * ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய்மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம் * என்கிறபடியே கைங்கர்யாநுஷ்டானத்திற்கு அர்ச்சாவதாரமே இலக்கு என்பதில் விவரணம் அநபேக்ஷிதம்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருமாலையில் * நாட்டினான் தெய்வமெங்கும் * என்று கர்மாநுஷ்டான லக்ஷ்யத்தைச் சொல்லி உடனே * நல்லதோரருள் தன்னாலே காட்டினான் திருவரங்கம் உய்பவர்க்கு உய்யும் வண்ணம் * என்று கைங்கர்யாநுஷ்டான லக்ஷ்யத்தையும் சொல்லி, * கேட்டிரே நம்பிமீர்காள்! கெருடவாகனனும் நிற்கச் சேட்டை தன்மடியகத்துச் செல்வம் பார்த்திருக்கின்றீரே * என்று பின்னடிகளால் அந்தர்யாமி ஆராதனத்திற் காட்டில் அர்ச்சாவதார ஸமாராதனமே பாங்கு என்று காட்டியருளினார். மேலே * மேம்பொருள் போகவிட்டு மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து, ஆம் பரிசறிந்து கொண்டு ஐம்புலனகத்தடக்கிக், காம்பறத் தலைசிரைத்து உன்கடைத்தலை யிருந்துவாழும், சோம்பரை யுகத்திபோலும் சூழ்புனலரங்கத்தானே * என்ற பாட்டினால் அர்ச்சாவதாரகைங்கர்ய ப்ரவணர்களின் பெருமையையும் அன்னவர்களிடத்து எம்பெருமானுக்குள்ள உவப்பின் மிகுதியையும் உரைத்தருளினார்.

திருமங்கையாழ்வாரும் * உலகமேத்தும் கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர் மல்லையென்று மண்டினர் உய்யலல்லால் மற்றையார்க்கு உய்யலாமே * என்ற பாசுரத்தை மிகவும் பாவகர்ப்பமாக அருளிச்செய்துள்ளார். இதில் **மற்றையார்** என்று கழித்தது கருமமே கண்ணுயிருப்பவர்களை ; அர்ச்சாவதார ரஸிகர்கள் உஜ்ஜீவிக்கலாகுமே தவிர ஸ்மார்தத கர்ம கலாபங்களிலே ஊன்றிப் போருமவர்கள் உஜ்ஜீவிக்கப்போகாதென்று வாய்விட்டு அருளிச் செய்திருக்கிறுர். அருளிச் செயல்களில் இங்ஙனே பல பாசுரங்கள் உள்ளன. இப்பாசுரங்களையே அல்லும் பகலும் சிந்தை செய்து இவற்றின் அர்த்தங்களிலேயே ஊன்றிப்போரும் தென்னுசார்யர்களின் பரம்பரையில் கருமச்ரத்தை குன்றி கைங்கர்ய ருசியே மிக்கிருக்கின்றதென்ருல் இது ப்ராப்தமே. இதில் பொருந்தாமையொன்றுமில்லை. கர்ம கலாபங்கள் தவிர வேறென்றையும் பேசாத வேதத்தையே உருப்போட்டு அஃதொன்றே போது போக்காயிருப்பாருடைய பரம்பரையிலே கர்மானுஷ்டானம் வலுத்திருக்கின்ற தென்ருல் அதுவும் ப்ராப்தமே. கோவிலைக் காப்பவர்கள், குளத்தைக் காப்பவர்கள் என்ற வ்யவஹாரம் இன்று நேற்று வந்ததன்றே. ''வர்ண தர்மிகள் தாஸவ்ருத்திகளென்று துறை வேறிடுவித்தது'' என்பது ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.

பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்திலே ''ஸ்ரீரங்கபாலநகர்மடா:'' என்று மிகவழகியவொரு ஸ்ரீஸூக்தி யருளியுள்ளார். இதனல், கோவிலைக்காப்பதே நித்ய கர்மாநுஷ்டானமென்று காட்டியருளினுராயிற்று. ஆனலும் ''ச்ருதி: ஸ்ம்ருதி: மமைவாஜ்ஞா யஸ்தாமுல்லங்க்ய வர்த்ததே ; ஆஜ்ஞாச்சேதீ மம த்ரோஹீ மத்பக்தோபி ந வைஷ்ணவ:'' என்கிற பகவத் வசனத்தையும் குறிக்கொண்டு அவர்ஜநீயங்களான சில நித்ய நைமித்திக கருமங்களை அனுட்டித்துப் போருகிறோம்

* ஜாத்யாச்ரம தீக்ஷைகளில் பேதிக்கும் தர்மங்கள் போலே அத்தாணிச் சேவகத்தில் பொதுவானது நழுவும்* என்பது ஆசார்ய ஹ்ருதய திவ்ய ஸூக்தி. *அத்தாணிச் சேவகத்திலே அதிகரித்தவர்களுக்கு தேவதாந்தர்யாமி விஷயமாய் தச்சரீரபூத தேவதாத்வாரா ததாராதனமாகையாலே ஸாதாரணமாயிருந்துள்ள கர்மம் உறங்குவான் கைப்பண்டம் போலே தன்னடையே நழுவுமென்கை; இத்தால் வர்ணுச்ரமாதி நிஷ்டர்க்கு தத்ததநதிகாராநுரூபதர்மமொழிய அநநுகுணமானது த்யாஜ்யதயா கழிக்கப்படுமாபோலே ஸ்வரூப யாதாத்ம்யதர்சிகளானவர்களுக்கு ததநுரூபதர்மமொழிய அநநுரூபமானது த்யாஜ்யமாய்த் தன்னடையே விட்டுக் கழியு மென்றதாயிற்று. இப்படியிருக்கச் செய்தே சிஷ்டர்கள் அநுஷ்டித்துப் போருகிறது—ஸ்வாநுஷ்டானத்தைப் பின்சென்று லோகம் நசிக்கவொண்ணுதென்னும் ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலே* என்று இவ்விடத்து வியாக்கியானத்திலே மணவாளமாமுனிகள் விசதமாக வருளிச்செய்தருளினர்.

முமுக்ஷுப்படியில் சரமச்லோக ப்ரகரணத்தில், * இவன்தான் இவை தன்னை நேராக விட்டிலன். கர்மம் கைங்கர்யத்திலே புகும் * என்ற விடத்து வியாக்கியானத்திலும்—*ஸ்வவர்ண ஸ்வாச்ரமோசிதமாக இவன் அநுஷ்டிக்கும் விஹிதகர்மம் ஸாதநபுத்த்யாவன்றிக்கே ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலே பரார்த்தமாக வநுஷ்டிக்கையாலே ஈச்வரனுக்கு மிகவுமுகப்பாகையாலே தத்ப்ரீதி ஹேதுவாகப் பண்ணும் கைங்கர்யத்திலே அந்தர்ப்பவிக்கும் * என்றருளிச்செய்தார். இத்தகைய ஸ்ரீஸூக்திகளைக்கொண்டு நன்கு தெளிவது.

பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ — உத்தரசதகத்தில் பகவத்கீதார்த்த விவரண ப்ரகரணத்தில் அற்புதமாகவருளிச் செய்த வொரு சுலோகம் — * **நித்யம் காம்யம் ஸமயம் கதிசித் த்வய்யத்யாத்மஸ்வமதிபி ரமமா:, ந்யஸ்யாஸங்கா விதததி விஹிதம் ஸ்ரீரங்கேந்தோ!**

விதநதி நச தே.* என்பது. இதில் முன்னம் *விஹிதம் விதநதி* என்று சொல்லி, உடனே [நச விதநதி] என்றதன் மருமம் விமர்சிக்கத்தக்கது. ... (9)

10. எம்பெருமானுடைய வ்யாப்தியைப்பற்றி

உபநிஷத்தானது *அந்தர்பஹிச் ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித:* என்று ஸகல பதார்த்தங்களிலும் எம்பெருமான் உள்ளும் புறமும் வியாபித்திருப்பதாக ஓதியிருக்கின்றது. அணுவான பதார்த்தங்களில் உள்ளீடாக வ்யாப்தி ஸம்பவிக்கமாட்டாதென்று ஒரு வாதம். அவயவியான பதார்த்தங்களுக்கே உள், வெளி என்று சொல்லக்கூடுமாதலாலும், நிரவயவமான அணுபதார்த்தங்களுக்கு 'உள்ளே வெளியே, என்று சொல்வதற்கு ப்ரஸக்தி யில்லாமையாலும் அணுபதார்த்தங்களிலே எம்பெருமானுக்கு உள்ளுற வ்யாப்தி சொல்லவொண்ணுது என்கிறுர்கள் பிறர்.

அன்றியும், ஒரு பொருளிலும் எம்பெருமானுக்குப் பரிஸமாப்யவர்த்தித்வம் [அதாவது – பரிபூர்ண வ்யாப்தி] கொள்ளவொண்ணுது. ஒரு பதார்த்தத்திலே அவனுக்குப் பரிபூர்ண வ்யாப்தியை அங்கீகரிக்குமளவில் [அதாவது பகவானுடைய ஸ்வரூபம் ஒன்றிலே பரிஸமாபித்து வர்த்திக்கிறதென்னில்] மற்றொரு பதார்த்தத்தில் வியாபிக்க ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே பரிஸமாப்ய வ்யாப்தியை அங்கீகரிக்கலாகாதென்றும் மற்றொரு வாதம் கூறுவர் பிறர்.

அணுபதார்த்தங்களிலும் அந்தர் வ்யாப்தி உண்டென்றும், ஒவ்வொரு பொருளிலும் பரிஸமாப்யவர்த்தித்வமும் பொருந்துமென்றும் ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸித்தாந்தம். சாரீரகமீமாம்ஸையில் (ப்ரஹ்ம ஸூத்திரத்தில்) *க்ருத்ஸ்நப்ரஸக்திர் நிரவயவத்வசப்தகோபோ வா* என்கிற பூர்வபக்ஷ ஸூத்ரத்தின் மேல் *ச்ருதேஸ்து சப்தமூலத்வாத்* என்கிற ஸித்தாந்த ஸூத்ரம் அவதரித்துள்ளது. சாஸ்த்ரங்களினுல் தேறுகின்ற விஷயங்களில் குதர்க்க மூலகமான குசோத்யங்களைச் செய்யாமல் சாஸ்த்ரம் சொன்ன கட்டளையிலே இசையவேண்டுமென்று இந்த ஸூத்ரம் சிக்ஷிக்கின்றது *அந்தர் பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித:* என்று சுருதி ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லி வைத்தது. வேதஞ் சொன்னது ஒருபுறமிருக்கட்டும். வேதாந்தார்த்த நிர்ணயகர்களான மஹாசார்யர்கள் நிஸ்ஸந்தேஹமாக அருளிச் செய்திருப்பது என்ன? என்று பார்ப்போம். அதுதானே நமக்கு முக்கியம்.

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய ஸாக்ஷாத் திருவடியான திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவாய்மொழியில் (1—1—10) *பரந்த தண் பரவையுள் நீர்தொறும் பரந்துளன்* என்கிற பாசுரத்தின் ஆறுயிரப்படியில் இங்ஙனேயருளிச் செய்கிறுர்:— *அதி ஸூக்ஷ்மமாயிருந்த அசித் வஸ்துக்களிலும் வியாபித்து அவற்றினுள்ளே ப்ரகாசிக்கிற சித் வஸ்துக்களிலும் ஸ்தூலமான அண்டத்தில் வியாபித்தாற்போலே அநாயாஸத்தாலே அஸங்குசிதனுய் * என்று. தசோபநிஷத் பாஷ்யகாரரான ஸ்ரீரங்க ராமாநுஜ ஸ்வாமி திருவாய்மொழிக்கு ஒன்பதினுயிரப்படி யென்று ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரதிபதார்த்தடீகை பணிந்துள்ளார். [அச்சிட்டு மிருக்கிறது.] அதில் இப்பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில் அவர் பணித்திருப்பதாவது—*ஏகைகஸ்மிந் ஜல பரமாணௌ அதிவிசாலப்ரஹ்மாண்ட இவ வ்யக்திஷு ஜாதிவத்பர்யாப்தவ்ருத்தி:* என்று. இதன் பொருளாவது, வ்யக்திகளில் ஜாதியானது எப்படி பரிஸமாப்யவர்த்திக்கின்றதாக ஜாதிவாதிகளால் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றதோ அப்படி எம்பெருமான் ஒவ்வொரு ஜலபரமாணுவிலும் அதி விசாலமான ப்ரஹ்மாண்டத்திலிருப்பது போல (நெருக்குண்ணுமல்) நிறைந்திருக்கின்றுன் என்பதாம். இங்கு **பர்யாப்த வ்ருத்தி:*** என்று இம்மஹான் பணித்திருப்பது பூருவர்களின் ஸித்தாந்தத்தை நன்கு அடியொற்றியதாம். பரிஸமாப்ய வர்த்தமானத்வமே சொல்லிற்று.

பகவானுடைய ஸ்வரூபம் ஓரிடத்தில் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமானல் அது மற்றோரிடத்தில் இருக்க ப்ரஸக்தியில்லை. ஏனென்றல், ஒன்றில் பரிஸமாப்தமாய் விட்டதென்றல் அவ்வளவோடு முற்றிற்று என்றபடியாகையால் மற்றென்றிலே யிருக்க அவகாசமேது? வஸ்துவே இல்லையன்றோ. பரிஸமாப்ய வர்த்தமாநத்வ மென்பதை சாஸ்த்ரீய ஸரணியில் பேசுவதானல் * ததிதராவ்ருத்தித்வே ஸதி தத்வ்ருத்தித்வம் பரிஸமாப்ய வர்த்தமாநத்வம் * என்று நிஷ்கர்ஷிக்கவேண்டிய தாகும். ஆகவே ஸர்வவ்யாபகனுக ஓதப்படுகின்ற எம்பெருமானை ஒரு வஸ்துவிலும் பரிஸமாப்ய வர்த்தமாநனுகச் சொல்லமுடியாது என்று சோத்யம் ப்ராப்தமாகிறது. இப்படிப்பட்ட சோத்யம் இன்று நேற்றல்ல; ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகட்கு முன்னமே தோன்றினதுண்டு. * ஒன்றுந்தேவு ஈட்டு ப்ரவேசத்திலேயே இந்த சோத்யம் உபக்ஷேபிக்கப்பட்டிருப்பது காணலாம். அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு:— ''ஜாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமென்றல் அசித்பதார்த்தத்துக்கு இது கூடுமென்றிருப்பர்கள்: பரமசேதநனுயிருப்பானெருவன் பரிஸமாப்யவர்த்திக்குமென்றல் இது கூடாதென்று ஸம்ப்ரமியா நிற்பர்கள்'' என்று.

தேசிகனும் ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜந-ஈச்வர பரிச்சேதத்தில் இவ்வாக்ஷேபத்தை யெடுத்துக்காட்டி *ச்ருதேஸ்து சப்த மூலத்வாத்* என்கிற ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தையே கொண்டு *யதாகமம் ஸர்வத்ர பூர்ண ஏவ பகவாந்* [சாஸ்த்ரம் சொன்னபடி பகவான் எங்கும் பூர்ணனே] என்று தலைக்கட்டியருளினர்.

ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திற்கு ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டர் அருளிச்செய்த தாத்பர்ய தீபிகையில். * நிரம்சே ப்ரதிபதார்த்தம் பூர்ணவர்த்திந்யபி ஸ்வரூபே அம்சசப்தவ்யவஹார: ஏகஸ்மிந்நேவ வஸ்துநிஸ்வரூபஸ்ய பூர்ணவர்த்திதயா அந்யத்ர வ்ருத்த்யயோக்யத்வசங்காவ்யுதாஸார்த்த: * என்கிற ஸ்ரீஸூக்திகள் உள்ளன. பரம புருஷன் ப்ரதிவஸ்து பூர்ணன் என்கிற விஷயத்தில் இவ்விதமான ஆக்ஷேபந்தன்னையே ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் உத்க்ஷேபித்து அதற்கு நிரஸனம் வந்துவிட்டதாக அருளிச் செய்திருக்கிறரென்பது இதில் ஸுஸ்பஷ்டம். இந்த ஸ்ரீஸூக்தி அமைந்திருக்கிறவிதம் நன்கு ஆராயத்தக்கது. *அந்யத்ர வ்ருத்த்யயோக்யத்வசங்காவ்யுதாஸார்த்த:* என்று கண்ணுடி போலுள்ளது. ஒரு வஸ்துவிலேயே ஸ்வரூபம் பரிஸமாப்தமாக இருந்துவிட்டால் அது மற்றொரு வஸ்துவில் இருக்கமுடியாதே யென்கிற சங்கை தள்ளுண்டதாக இந்த மஹாசார்யர் அருளிச்செய்திருக்கும்போது இன்னமும் அந்த சங்கையையே பிரபலமாகச் செய்து போருமவர்கள் ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸம்ப்ரதாயஸதர்களாகக் கூடுமோ? *ஏகத்ர ஸமாப்தஸ்வரூபஸ்ய அந்யத்ர வ்ருத்தி யோக்யத்வவாதோ வ்யுதஸ்யதே'' என்று ஸ்ரீஸூக்தியிருந்தால் கீழே விவரிக்கப்பட்ட ஆக்ஷேபம் இன்னமும் ஜீவித்துக்கொண்டிருக்கலாம். ஸ்ரீஸூக்தியோ அப்படியில்லை. சங்கைக்கு (அதாவது ஆக்ஷேபத்திற்குக்) கண்டனம் வந்துவிட்டதாக ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் நிஸ்ஸந்தேஹமாக ஸாதித்துள்ளார். அப்படியிருக்கவும் இன்னமும் அந்த ஆக்ஷேபமே பிறருடைய சித்தத்தில் ஓங்கிநிற்கிறதென்றல்இதனில் மிக்கோரயர்வுண்டோ?

ஸர்வசக்தியுக்தனென்றும் விசித்ர சக்தியுக்தனென்றும் விலக்ஷண சக்தியுக்தனென்றும் அத்புத சக்தியுக்தனென்றும் ஆச்சர்ய சக்தியுக்தனென்றும் அகடிதகடநா ஸமர்த்தனென்றும் பலபடியாக எம்பெருமானை உபநிஷத்துக்கள் புகழ்கின்றன. *பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே* என்கிற உபநிஷத்வாக்யமொன்றே போதும். இவ்வத்புத சக்தியின் வைகரியைக் கூரத்தாழ்வான் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில் ஒரு ச்லோகத்தினுல் விவரித்தருளுகிருர் காண்மின் ;—

" கிர்ஸாதந: க்வ நிவஸந் கிமுபாததாந:
கஸ்மை பலாய ஸ்ருஜதீச இதம் ஸமஸ்தம்,
இத்யாத்யநிஷ்ட்டிதகுதர்க்கமதர்க்கயந்த:
த்வத்வைபவம் ச்ருதிவிதோ விதுரப்ரதர்க்யம் "

இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தாவது:- எம்பெருமானே ஸர்வஸ்ரஷ்டா என்னுமிடத்தில் பிறர் சில குசோத்யங்களைக் கூறுகின்றார்களாம்; உலகத்தில் ஸ்ருஷ்டி செய்பவர்கள் யாவரும் சில ஸஹகாரி காரணங்களோடு கூடியே படைக்கக்காணு நின்றோம். ஸர்வஸ்ரஷ்டாவான பரமபுருஷனுக்கும் ஸஹகாரி காரணங்கள் இன்னவை யென்று காட்டவேணும் அப்படி காட்டாதொழியில் அவன் ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவென்பது அஸம்பாவிதமாகும் இதற்காகச் சில ஸஹகாரிகளை நிரூபிப்பதானால், ஸஹகாரிகளான அப்பொருள்களைப் படைத்தது யார்? என்று கேள்வி வரும். ஈச்வரனே படைத்ததாகச் சொல்லுவீர்கள். அவற்றைப் படைக்கும்போது எவை ஸஹகாரிகளாயிருந்தனவென்று கேள்வி வந்தே தீரும். இப்படியே ப்ரச்ந பரம்பரை போய்க்கொண்டேயிருக்கும். கடைசியாக ஸர்வேச்வரனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படாத சில பொருள்களுண்டென்று இசையவேண்டி வரும். ஆகவே பகவான் ஸர்வஸ்ரஷ்டா அல்லன் என்றதாகும். இப்படியே மற்றொரு கேள்வியுமுண்டாகிறது: ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது பகவான் எந்த இடத்திலிருந்துகொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். ஒரு அதிகரணமின்றி ஸ்ருஷ்டிக்க முடியாதன்றோ. அதிகரணமாக ஒரு தேசத்தைக் காட்டினால் அதைப் படைக்கும்போது எந்த இடம் அதிகரணமாயிருந்ததென்று கேள்வி வரும். இப்படியே இவ்விஷயத்திலும் ப்ரச்ந பரம்பரைகள் சென்று கொண்டேபோம். கடைசியாக, பகவானால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படாத ஒரு இடம் ஸித்தித்தே தீரும். இதனாலும் பகவான் ஸர்வஸ்ரஷ்டாவல்லன் என்றதாகும். இங்ஙனே மற்றொரு கேள்வியுமுண்டாகிறது. பிரபஞ்சத்தைப் படைக்கின்ற பரமாத்மாவுக்கு எது உபாதாந காரணமாகின்றதென்று கேட்கிறோம். கீழ் ஸஹகாரிகாரண விஷயத்திற் போலவே இதுதன்னிலும் ப்ரச்ந பரம்பரையும் ஆபத்தியும் துல்யம். இனி பகவான் என்ன பலனைக் கருதிப் படைக்கிறானென்கிற கேள்வியுமுண்டாகிறது. *ப்ரயோஜநமநுத்திச்ய ந மந்தோபி ப்ரவர்த்ததே* என்பராதலால் ஸ்ருஷ்டிக்கு ஒரு ப்ரயோஜனம் சொல்லியேயாகவேணும். அந்த ப்ரயோஜனமானது ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னே ஸித்தித்திருக்கவில்லை யென்று கொள்ள வேண்டியதாகும். ஆகவே பகவான் அவாப்த ஸமஸ்தகாமன் என்கிற ஸித்தாந்தம் குலைந்ததாகும் —என்றிப்படியாகப் பிறர் செய்யும் குசோத்யங்கள் மேற்குறித்த ச்லோகத்தின் பூர்வார்த்தத்தால் அநுவதிக்கப்பட்டு, மேல் உத்தரார்த்தத்தில் ஒரே வார்த்தையால் ஸமாதானம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. " த்வத்வைபவம் ச்ருதிவிதோ் விதுரப்ரதர்க்யம் " என்கிறவிதுவே ஸமாதானமாய்த்து. விசித்ர விலக்ஷண சக்திசாலியான பகவான் திறத்தில் ப்ரபல ப்ரமாண ஸித்தமான அர்த்தங்களில் குசோத்யம் செய்வது தகாது என்கிறவிதுவே ஸமாதானமாக முடிந்து நின்றது.

தேசிகனும் அச்யுத சதகத்தில் இப்படியே கூறுகின்றார்; * புரிஸபஹாண ஸரீரோ புவணாணம் ஹோஸி அச்சுஅ உவாஆணம்; ணிஅஸங்கப்பஸணாஹோ வஹஸி ணிமித்தத்தணம் வி அப்புஅஸத்தீ* (சர்யா —புருஷப்ரதாநசரீரோ புவநாநாம் பவஸ்யச்யுதோபாதாநம்; நிஜஸங்கல்பஸநாதோ வஹஸி நிமித்தத்வமப்யத்புதசக்தி:* என்கிறார். இதில் முடிவில் **அத்புதசக்தி:** என்றதே ஸாரம். பிறர் செய்யும் குசோத்யங்களை பகவானுடைய அத்புதசக்தியோகத்தை நிரூபித்தே நிரஸிக்க

வேணு மத்தனேயென்று காட்டினாராயிற்று. இப்படி யெல்லாம் அருளிச்செய்கிற ஆசார்யர்களுக்கு *ச்ருதேஸ்து சப்தமூலத்வாத்* என்கிற ப்ரஹ்மஸூத்ரமே வழி காட்டியாக நிற்கிறது. பிறர் இந்த ஸூத்ரத்தை மேலெழுந்தவாரியாக நிர்வஹித்துவிட்டு, எம்பெருமானுடைய விசித்ரசக்தியை அபதார்த்தமாக எண்ணித் தள்ளிவிட்டுக் குத்ருஷ்டிகளைப் போலவே பூர்வபக்ஷங்களைச் செய்து போருகிறார்கள்.

* அந்தர் பஹிச்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண:ஸ்த்தித: * என்று ச்ருதி ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கச் செய்தேயும், அணுவான வஸ்துக்களிலே பகவான் எப்படி உள்ளே வியாபிக்கமுடியும்? என்கிற ஆக்ஷேபத்தைப் பிறர் வலிதாகச் செய்கிறார்கள். ஜீவாத்மாவோ அணுபூதன். நிரவயவமான அணுவஸ்துக்களுக்கு உட்புறம் கிடையாதாகையாலே உள்ளே வியாபிப்பதென்பது அணுவஸ்துக்களில் அஸம்பாவிதமன்றோ. ஆகவே *அந்தர்பஹிச்ச தத்ஸர்வம்* என்றவிடத்து தச்சப்தார்த்தத்தில் ஜீவாத்மாவை விலக்கியேயாகவேணும்; அயோக்யார்த்தத்தை ச்ருதி ப்ரதிபாதியாதன்றோ? என்று அவர்கள் வாதிக்கிறார்கள்.

ஸித்தாந்திகளின் ஸமாதானம் யாதெனில்; ஸாவயவமான வஸ்துக்களுக்குத்தான் உட்புறமிருக்குமென்றும், நிரவயவமானவற்றுக்கு உட்புற மிராதென்றும் ஒரு பிரமாணமும் கூறுகின்றதில்லை. நிரவயவமான ப்ரதாநம் முதலியவற்றில் அந்தர்தேசம் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றதே. ப்ரதாநம் நிரவயவமென்கிற பக்ஷத்தை தேசிகனும் தத்வமுக்தாகலாபத்தில் *அவ்யக்தம் த்வநம்மதேபி ஹ்யநவயவம் * என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியால் தெரிவித்துள்ளார்.

நிரவயவமான வஸ்துக்களுக்கு அந்தர்தேச மில்லையென்று சொல்வதை விட்டு அணுத்ரவ்யங்களுக்கு அந்தர்தேசம் கிடையாதென்று சொல்லுகிறோமென்றும், சேதநன் அணுத்ரவ்யமாகையாலே அவனுக்கு அந்தர்தேசமில்லையென்பது பொருந்துமென்றும் பிறர் வாதிப்பதுதானும் அயுக்தம். *ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மநோந்தர:, *அணோரணீயாந்* இத்யாதி ச்ருதிகளாலும் * அணோரணீயாம்ஸம் * என்கிற கீதா வசனத்தாலும் சேதநனிடத்திலும் பகவானுக்கு அந்தர்வ்யாப்தி யுண்டென்று ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகையாலே.

ஜிஜ்ஞாஸாதிகரண ச்ருதப்ரகாசிகையில் *ய ஆத்மநி திஷ்டந்நித்யுக்தே, *வேத்யாமக்நிஸ் திஷ்டதி, திலே தைலம் திஷ்டதீதிவத் பஹிரபஹிஸ்ஸ்திதி ஸாதாரண்யாத் தத்வைசத்யார்த்தமாஹ — ஆத்மநோந்தர இதி* என்றுள்ளது. இது ஆத்மாவினிடத்தில் அந்தர்வ்யாப்தி யுண்மையை நன்கு புலப்படுத்தா நின்றது. ஆத்மாவுக்கு அந்தர் தேசமுண்டென்று கொள்ளவேணுமென்பதை ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸ்ரீஸூக்தியும் விசதீகரிக்கின்றது; மேலேகாட்டிய கீதாவசனத்தில் ''கவிம் புராண மநுசாஸிதாரம் அணோரணீயாம்ஸ மநுஸ்மரேத் ய:'' என்பதில் **அணோரணீயாம்ஸம்** என்பதற்குப் பொருளருளிச்செய்யா நின்ற பாஷ்யகாரர் ''ஜீவாதபி ஸூக்ஷ்மதரம்'' என்றுரைத்தருளினர். ஆத்மாவில் அந்தர்தேசம் உள்ளதாக இசையாவிடில் 'ஜீவாதபி ஸூக்ஷ்மதரத்வம்' எம்பெருமானுக்கு நிர்வஹிக்க இயலாதன்றோ. *ஜீவாதபி ஸூக்ஷ்மதரம்* என்றது ஜீவனிற் காட்டிலும் அபக்ருஷ்ட பரிமாணமுடையவன் என்றபடியன்று: அப்படியாகில் பகவானுக்கு விபுத்வஞ்சொல்லுகின்ற ச்ருதிஸ்ம்ருதிகள் சீறுமே. ஆகவே ஆத்மாவினுடைய அல்ப தேசத்திலும் வியாபித்திருக்கின்றானென்பதே இங்குப் பொருளாகும்.

* மயி ஸர்வமிதம் ப்ரோதம் ஸூத்ரே மணிகணா இவ* என்பதனாலும் அணுவில் அந்தர் தேசம் ஸித்திக்கும். நூலில் ரத்னத்திரள் போல் ப்ரஹ்மத்தனி

டத்தில் சேதநாசேதநாத்மகமான ப்ரபஞ்சம் கோக்கப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லுகிறது இந்த ப்ரமாணம். ஆத்மாவில் அந்தர்தேசமிசையாவிடில் இது பொருந்தாது. அதில் பரப்ரஹ்மத்திற்கு ஸூத்ரஸ்தாநீயத்வம் சொல்லியிருப்பது உணரத்தக்கது. சிறந்த விவேகிகளுக்கே இது ஸாத்யமாகும்.

ஸஹஸ்ரநாமத்தில் * அணுர் ப்ருஹத் க்ருசஸ் ஸ்தூல: * என்றவிடத்தில் அணுபதத்திற்கு பாஷ்யமருளிச் செய்யா நின்ற பட்டர் (பகவத்குண தர்ப்பணத்தில்) * அதிஸூக்ஷ்மதஹராகாசாவ்யக்த ஜீவாநுப்ரவேச ஸாமர்த்த்யாத் அணு: * என்றருளிச் செய்தார். இப்படிப்பட்ட ப்ரமாண கணங்களால் எம்பெருமானுக்கு அணுபதார்த்தங்களிலும் அந்நர்வ்யாப்தி அநபாயமென்பதும், ஒவ்வொரு பதார்த்தத்திலும் பரிஸமாப்ய வர்த்தமாநத்வமும் அவ்யாஹதமென்பதும் ஸித்தாந்திகளின் கொள்கையாக ஸித்தம். ப்ரஹ்மவ்யாப்திபரிஷ்க்ரியா என்கிற வடமொழி நூலிலே இதனை ச்லோகரூபமாகவும் வசனரூபமாகவும் விரியவுரைத்தோம்.

கீழ்விவரித்த வ்யாப்திவிஷயத்திலே ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹம்.

பரம புருஷனொருவனுளனென்பதையும் அவனுடைய ஸ்வரூபரூப குணாதிகள் இப்படிப்பட்டவையென்பதையும் நாம் சாஸ்த்ரங்களைக்கொண்டு அறிகிறோமேயல்லது வேறு எதனாலும் அறிகின்றிலோம். அதீந்த்ரியமான விஷயங்களில் நமக்கு சாஸ்த்ரமே கைவிளக்கு. அல்பஜ்ஞர்களான நாம் சாஸ்த்ரங்களில் நேராக இறங்கித் தத்துவங்களையும் மருமங்களையும் உணர உரிமையுடையோமல்லோம்; * சாஸ்த்ரஜ்ஞாநம் பஹுக்லேசம் புத்தேச் சலநகாரணம். உபதேசாத் ஹரிம் புத்வா * என்று சாஸ்த்ரமே காட்டின கட்டளையிலே, தத்வதர்சிகளான மஹாப்ராஜ்ஞர்கள். வெண்ணெயைக் கடைந்து திரட்டியெடுத்துக் கொடுக்குமாபோலே மிகலவிதமாக எடுத்துரைத்து வைக்க, அது கொண்டு உணரவே நாம் அதிகாரிகள், எதிலும் எங்கும் ஸம்ப்ரதாயபேதமென்று ஒன்று தோன்றியிருப்பதனால் இன்ன ஸம்ப்ரதாயஸ்தர் இன்ன ஆசார்யருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளையே நிதியாகக் கொள்வதென்றும் அவற்றையே போஷித்துப் பேசுவதென்றும் ஒரு பத்ததி இருப்பதனால் அவரவர்கள் தம் தம் ஆசார்யருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளில் வைந்திருக்கிற நம்பிக்கையினால் திருப்பித்திருப்பி ஸ்வமதத்தையே வலிதாக வெளியிட்டுக்கொண்டு காலங்கழிக்கிறார்கள் இந்த மருமத்தை யாரோ சில மஹாமேதாவிகளே கண்டு இப்படி பக்ஷபாதிகளாய்ப் பேசியும் எழுதியும் போருகிறவர்களின் வார்த்தைகளில் நாம் செவிகொடுக்கவோ கண் செலுத்தவோ தகாது; மத்யஸ்தர்களான ஆசாரியர்களின் திருவாக்குக்களைக் கொண்டே தத்துவத்தை உணரவேணும்' என்று துணிந்து விவாதிகளான இரண்டு ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுக்கும் பொதுவாகவுள்ள ஆசாரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளையே கொண்டு தத்வநிஷ்கர்ஷம் செய்கிறார்கள். இதுதான் ராஜமார்க்கம்.

உபய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுக்கும் பொதுவாகச் சில ஆசாரியர்கள் உலகமறிய விளங்குகின்றார்களன்றோ. ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், கூரத்தாழ்வான், பட்டர், ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் என்னும் மஹாசார்யர்கள் பொதுவானவர்களென்பது நிர்விவாதம். விவாதக்ரஸ்தமான விஷயங்களை மத்யஸ்தத்ருஷ்டியுடன் நிஷ்கர்ஷிக்க வேண்டும்போது மேற்குறித்த மஹாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகள் எப்படியுள்ளன? என்று விமர்சிப்பதே ப்ராமாணிகர்களுக்கு உற்றது. அவர்களின் திவ்ய ஸூக்திகளில் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியாத விஷயங்களிருந்தால் அவற்றில் அவரவர்கள் தம் தம் [அஸாதாரண] ஆசாரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளைக்கொண்டு தெளிவுபெறலாம். பொதுவான ஆசாரியரின் திருவாக்குக்களில் ஸ்பஷ்டமாகவும் ஸுஸ்பஷ்டமாக

வும் விளங்குகின்ற விஷயங்களிற்கூட ஏகதேசிகள், தங்கள் அபிப்ராயத்தையே திடமாகக்கொண்டு போராடுவதென்பது விவேகிகளின் பணியாகுமோ?

சிலருடைய கொள்கை என்னவெனில், மற்றையாசாரியர்களின் திருவாக்குக்கள் எப்படியாவது இருக்கட்டும்; அவற்றைப்பற்றி நமக்கு விசாரமே வேண்டா; நமக்கென்று வாய்த்த அஸாதாரண ஆசாரியருடைய திருவாக்கில் ஸ்பஷ்டமாக எவ்வண்ணம் வெளிவந்துளதோ அவ்வண்ணமேதான் நாம் கொள்ள வேண்டும் — என்பதாக. இக்கொள்கையைத் தப்பென்று நாம் சொல்லலாகாது. ஸ்வாசார்ய பக்தியின் கனம் விளங்குமிதில். ஆனால் இத்தகைய கொள்கை ரஹஸ்யமாக ஸ்வக்ருஹத்தினுள்ளே போற்றத்தகுமே யன்றி ஸதஸ்ஸுக்குப் பயன்படாது. விவாதம் விளையாத வளவில் க்ஷேமமே. விவாதம் வளர்ந்திட்டால் ஸ்வாசார்ய ஸூக்தியென்கிற அபிமானத்தை வெகுதூரத்தில் விலக்கிவைத்திட்டு, பொதுவான ஆசாரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளை மாத்திரமே தஞ்சமாகக் கொள்ளவேணும்.

இனி ப்ரக்ருத விஷயத்திற்கு வருவோம். எம்பெருமான் எங்கும் நிறைந்த பரஞ்சோதி யென்று உலகமனைத்தும் உணரும். "கருதரிய வுயிர்க்குயிராய்க் கரந்தெங்கும் பரந்துறையும் ஒரு தனி நாயகமென்றால் உன் பெருமைக்கு அளவாமோ?" என்று போற்றுகிறார்கள் பக்தர்கள். அணுவான பதார்த்தங்களினுள்ளும் பகவான் நிறைந்துளன் என்பது வேதாந்திகளின் கொள்கை. (1) உட்புறம் வெளிப்புறம் என்று இரண்டிடங்கள் பகுத்து வகுத்துக் காட்டக்கூடிய பொருள்களாயிருந்தால் அவற்றில் உள்ளேயும் புகுந்துளன் என்று ஒப்புக்கொள்ளலாம்; அணு பதார்த்தங்களுக்கு இங்ஙனே பகுத்துக் காட்டக்கூடிய நிலைமை இல்லாமையால் அப்பொருள்களில் பகவான் உள்ளேயுளன் என்று ஒப்புக்கொள்ள இயலாது—என்பது ஒரு ஆக்ஷேபம். (2) உள்ளேயுளன் என்று ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியவிடத்திலும், பகவான் தன்னுடைய ஸ்வரூபம் எவ்வளவுண்டோ அவ்வளவும் அடங்க வியாபித்துளன் என்று இசையத்தகாது; ஏனென்றால் ஒரு வஸ்துவிலேயே பகவானது ஸ்வரூப மடங்கலும் அடங்கிப் போகுமானால் மற்றும் உலகிலுள்ள அபரிமிதங்களான வஸ்துக்களிலும் அந்த ஸ்வரூபம் வியாபித்திருக்க வேணுமல்லவா? அதற்கு அவகாசமில்லாமற் போகுமே. ஒரு உதாரன் தனக்குள்ள பொருள்களை யெல்லாம் ஒரு யாசகனுக்கே பூர்த்தியாகக் கொடுத்துவிட்டால் எப்படி? மற்றுள்ள பல யாசகர்களுக்கும் கொடுக்கச் சரக்கு இருக்கவேணுமே; (அதுபோல) பகவானும் தன் ஸ்வரூபத்தை நிச்சேஷமாக ஒரு வஸ்துவிலேயே நிரப்புகிறானென்றால் இது எப்படி ஸம்பவிக்கும்? மற்ற வஸ்துக்களுக்கு என்ன கதி? ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் நிச்சேஷமாக நிரம்பியுள்ளானென்கை பொருந்தமாட்டாது. ஒன்றில் நிச்சேஷமாக நிரம்பிவிட்டால் மற்றொன்றிலிருக்க ப்ரஸக்தியேது? ஆகவே வஸ்துதோறும் பகவத் ஸ்வரூபம் நிச்சேஷமாக நிரம்பியுள்ளதென்று கொள்ளத்தகாது—என்பது மற்றொரு ஆக்ஷேபம்.

இவ்விரண்டு ஆக்ஷேபங்களும் இன்று நேற்று உதித்தவையல்ல; நெடுநாளாகவேயுண்டு இவற்றை நமது பூருவாசாரியர்கள் நன்கு கண்டித்துள்ளார்கள். ஸுஸ்பஷ்டமாகக் கண்டித்திருப்பவர் ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர். மேலே விவரித்த இரண்டு ஆக்ஷேபங்களைக் கூசாமல் பேசவல்லவர்கள் யாராயிருக்கவேண்டுமென்பதைச் சிறிது விமர்சிப்போம். பகவானுக்கு ஒப்புயர்வற்ற சக்தி விசேஷமுண்டென்பதைப் பொறுக்ககில்லாதவர்களே இந்தக் கக்ஷிகளைக் கிளப்பவேண்டும். பகவான் அத்புத சக்தியுக்தன் என்றும் அகடித கடநாஸமர்த்தன் என்றும் பிரமாணங்கள் கூறுவதை அஞ்ஜலிபந்தத்துடன் ஏற்கவல்ல ப்ராமாணிக வேதாந்திகள் இப்படிப்பட்ட கக்ஷிகளைக் கிளப்ப ஒருபோதும் நினையார்கள். முன்வரமாட்டார்கள்.

இந்த வ்யாப்தி விஷயத்தை, அல்லது ப்ரதிவஸ்து பூர்ணத்வ விஷயத்தை விட்டிட்டு வேறு சில விஷயங்களை யெடுத்துக்கொள்வோம். ஸகல ப்ரபஞ்சங்களுக்கும் பகவானையே காரணபூதனாகக் கொள்ளுகிறோம். உலகில் ஒவ்வொரு கார்ய வஸ்துவுக்கும் மூவகைப்பட்ட காரணங்கள் வேண்டியிருக்கின்றன; 1. உபாதாந காரணம். 2. ஸஹகாரி காரணம், 3. நிமித்த காரணம். ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டியில் இம் மூவகைக்காரணமும் பகவானொருவனே யென்று மறைமுடி அறுதியிடுகின்றது. ஒன்றுக்கே மூவகைக் காரணத்வமும் எங்ஙனே பொருந்தும்? உலகில் இப்படியுள்ள ஒரு வஸ்துவையாவது உவமையாக எடுத்துக்காட்ட முடியுமோ? முடியாதே. உலகிற் காண்கிறபடிதானே பகவானிடத்தில் ஸமந்விதமாகவேணும். ஒருவனே மூவகைக்காரணமுமென்று அஸம்பத்தமாக எப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்? என்று கேட்டால். பகவான் அத்புதசக்தியுக்தனாகையாலே அப்பரம புருஷனிடத்தில் எதுவும் ஸமந்விதமே, அஸம்பத்தமானது ஒன்றுமில்லை என்கிற விடை தவிர வேறொன்றும் சொல்லகில்லா வேதாந்திகள். வேதாந்த தேசிகனும் இந்த விடையைத்தான் விடுத்தருளுகிறார்; அச்யுதசதகத்தில் ***புரிஸபஹூாண* ஸரீரோ** என்ற ச்லோகத்திதிற்கு நம்முடைய விரிவான வியாக்கியானம் உலகம் பரவியுள்ளது; வியாக்கியானமே வேண்டா; மூலமே போதும்; ***ஹஹஸி ணிமித்தத்தணம் வி அப்புய ஸத்தீ**—வஹஸி நிமித்தத்வமபி **அத்புதசக்தி**; * என்றன்றோ ச்லோகமுள்ளது. அத்புத சக்தியோகத்தாலே இவை கூடும் — என்றன்றோ நிர்வஹிக்கப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீபாஷ்யகாராதிகளுக்கும் இந்த அத்புத சக்தியோகமே சாஸ்தரார்த்த நிர்வாஹங்களுக்குக் கை கொடுக்கின்றது. ஆகவேதான் "**ஸகலவஸ்து விலக்ஷணஸ்ய சாஸ்த்ரைக ஸமதிகம்யஸ்ய அசித்ய—அப்ரமேய—அத்புதசக்தியுக்தஸ்ய பரஸ்ய ப்ரஹ்மண;**" என்று அடிக்கடி அருளிச் செய்யப்படுகிறது. மேற்குறித்த வாக்யங்கள் ஸ்ரீபாஷ்ய தீப ஸாராதிகளில் நூற்றுக்கணக்கான இடங்களில் காணலாகும்.

முடிவாக நிதியொன்று காட்டுகிறேன்; அடியேன்வரையில் தேசிக திவ்ய ஸூக்தியே பரமப்ரமாணம். ஸ்வாமி பரமதபங்கரஹஸ்யத்தில் (4) பரதத்வாதிகாரத்தில் இதைப்பற்றி அருளிச் செய்திருப்பதுண்டே. அதுதான் நிதியானது. (அதாவது) "ஸர்வவ்யாப்தி சொன்னவிடத்தில் அந்தர்வ்யாப்தியாவது—நிரவயவங்களோடு ஸாவயவங்களோடு வாசியற அவையுள்ளவிடத்தில் இவனில்லை யென்னாதபடி ப்ரதிகாதமற்று நீங்காதபடி நிற்கை. இதில் ப்ரதிவஸ்து பூர்ணத்வம் ஜ்ஞானசக்த்யாதி ஸங்கோசாபாவத்தாலே கண்டுகொள்வது." என்கிற ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கண்டுகொள்வது. ஆக, நியாயஸித்தாஞ்ஜநம், ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம், பரமதபங்கம் — மூன்றிலும் ஸாதித்தவற்றை ப்ராமாணிகர்கள் ஸமந்வயம் செய்துகொள்ளக் கடவர்கள். ... *

ஸ்ரீமத் வரவரமுநிவர்ய ஸித்தாந்தஸாரத்தின் முதல் பரிச்சேதம் முற்றிற்று.

பிராட்டியின் விஷயமான விசாரங்களுக்கு அவதாரிகை

பிராட்டிதிறத்தில் மூன்று வகையான விவாதங்கள் விளைந்திருக்கின்றன- (1) பிராட்டியும் எம்பெருமானைப்போலே உபாய பூதை; (அதாவது) முக்தியளிப்பதில் எம்பெருமானுக்குப்போலே பிராட்டிக்கும் ஸ்வதந்த்ராதிகாரமுண்டு; (2) பிராட்டிக்கும் விபுத்வமுண்டு. (அதாவது) எம்பெருமான் ஸ்வரூபம் எப்படி விபுவோ அப்படியே பிராட்டியின் ஸ்வரூபமும் விபு. (3) பிராட்டிக்கும் ஜகத்காரணத்வமுண்டு—என்பதான மூன்று அம்சங்களை நவீநர் கூறுகின்றார்கள். நம் பூர்வாசார்யஸித்தாந்தத்தில் (1) பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வ மாத்ரமேயுள்ளது. உபாயத்வமில்லையென்றும்; (2) ஜீவ நிர்விசேஷமாக அணுத்வமே யுள்ளது. விபுத்வமில்லை யென்றும், (3) ஜகத்ஸ்ருஷ்டியில் பிராட்டி ஸாக்ஷிபூதையே யல்லது ஸாக்ஷாத் ஜகத்காரணத்வம் இவளுக்கு இல்லையென்றும் அருளிச்செய்யப்படுகிறது. கீழே விவரித்தபடி பிறர் கூறுகின்ற மூன்று அம்சங்களும் பிராட்டியின் பெருமையைப் பேசுவனவாதலால் அப்படிப்பட்ட பெருமைகள் அவளுக்கு இல்லையென்று கூற நாம் முன்வரவேண்டிய அவசியமில்லை. * பண்டை நாளாலே நின்திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளுங்கொண்டு * என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தபடியே பகவத்கடாக்ஷ லக்ஷ்மீகடாக்ஷங்களைச் சேமநிதியாகக் கொண்டு *தைவதம் தம்பதீ ந:* என்று தேசிகனருளிச்செய்தபடியே திவ்ய தம்பதிகளிருவரையும் தைவமாகக் கொண்டிருக்கிற நாம் 'பிராட்டிக்கு உபாயத்வமில்லை, விபுத்வமில்லை, காரணத்வமில்லை' என்று சொல்லப் புறப்படுவது எதற்கு? வஸ்துதः அவை இல்லாமலிருந்தாலும் உண்டென்று பிறர்சொன்னால் வைபவவாதமே பண்ணிப் போரவேண்டிய பக்தர்களுக்கு அதைக் கண்டித்து ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லையே, அப்படியே சொல்லிக்கொள்கவென்று இருந்தால் ஹானி ஒன்றுமில்லையே யென்று சிலர்க்குத் தோன்றக்கூடும். சாஸ்த்ரார்த்த நிஷ்கர்ஷம் என்கிற துறையில் உள்ளபடி தத்துவத்தை விளக்கவேண்டுவது விவேகிகளின் கடமை.

பட்டர் ஸ்ரீகுணரத்ந கோசத்திலே *ச்ரியம் த்வத்தோபி உச்சைர் வயமிஹ பணும:* என்று பெருமாளைக்காட்டிலும் பிராட்டியை உயர்த்திக் கூறப்போவதாக ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணியே தோத்திரம் செய்ய இழிந்தார். அப்படியே *தவ ஸ்பர்சா தீசம் ஸ்ப்ருசதி கமலே! மங்களபதம்* இத்யாதிச்லோகங்களால் உயர்த்தியேகூறினர். அவற்றால் சாஸ்த்ரார்த்த க்ஷேபமொன்றுமில்லை. தேசிகன் கோதாஸ்துதியில் அற்புதமாக வொரு ச்லோகமருளிச் செய்கிறார். *ரங்கேச்வரஸ்ய தவச* இத்யாதி (2 -ச்லோ) இதில், *வாசாலயந்தி வஸுதே! ரஸிகாஸ் த்ரிலோகீம் ந்யூநாதிகத்வஸமதாவிஷயைர் விவாதை:* என்ற உத்தரார்த்தத்திலுறையும் தாற்பரியம் இன்சுவை மிக்கது. ஆண்டாளுக்கும் ரங்கமன்னார்க்கும் மாலை மாற்றல் நடைபெறும்போது ரஸிகர்கள் குழாம் கூடி மூவகையான வாதங்களைச் செய்து கோஷிக்கின்றார்களாம். பெருமாளைத் தாழ்த்தி ஆண்டாளை உயர்த்திப் பேசுவாரும், ஆண்டாளைத் தாழ்த்திப் பெருமாளை உயர்த்திப் பேசுவாரும், இருவரும் ஏற்றத்தாழ்வு இன்றியே ஸமமாகவே விளங்குகின்றனரென்று பேசுவாருமாய் இங்ஙனே பேச்சுக்கள் அதிகரித்துப் பேரொலியுண்டாயிற்றென்கிறார். எம்பெருமானுக்கு சேஷித்வமும் பிராட்டிக்கு சேஷத்வமும், அப்படியே எம்பெருமானுக்கு ஸகலஜகத்பதித்வப்ரயுக்தமான ஏற்றமும் பிராட்டிக்குப் பத்நீத்வப்ரயுக்தமான

தாழ்வும் அபலபிக்கவொண்ணுதவை. ஆகவிப்படி சாஸ்த்ரீயமான ஏற்றத்தாழ்வு இருக்கச் செய்தேயும், ஒரு அபிமாந விசேஷத்தினுல் *ஜ்ஞாநீது ஆத்மைவ மே மதம்* என்று எம்பெருமானும் சொல்லிவைத்த கணக்கிலே பிராட்டியை உயர்த்தியும் எம்பெருமானைத் தாழ்த்தியும், இருவரையும் ஸமதுலையிலே வைத்தும் ரஸிகர்கள் பேசுவதாக தேசிகன் ஸாதிக்கிருர்.

நம் ஆசாரியர்கள் பிராட்டியினிடம் பகை கொண்டவர்களல்லர். அவளுடைய வைபவத்தைக் குறைத்துப்பேச நினைத்தாரொருவருமிலர். அதீந்த்ரியமான விஷயங்களில் சாஸ்த்ரஸித்தமான அர்த்தங்களையே நாம் பேணக் கடமைப் பட்டிருக்கிருேம். மோக்ஷப்ரதத்வமோ விபுத்வமோ ஜகத்காரணத்வமோ இவை லக்ஷ்மீவிசிஷ்டனுன எம்பெருமானுக்கேயல்லது லக்ஷ்மிக்குத் தனியாக இல்லையென்பதே சாஸ்த்ர ஸம்ப்ரதிபந்நமான ஸத்ஸம்ப்ரதாயம். தேசிகன் திருவுள்ளமும் பெரும்பாலுமிதுவேயாகும். அவர் சதுச்ச்லோகீபாஷ்யத்தில் பல பக்ஷங்களை உபக்ஷேபித்துக்கொண்டு போந்து *பஞ்சஸ்வேதேஷு பக்ஷேஷு கச்சிதேக: ப்ரமாணவாந்* என்று நிர்ப்பரமின்றிக்கே தலைக்கட்டினுர். அதாவது, "இந்த ஐந்து பக்ஷங்களுள் ஏதாவது ஒரு பக்ஷமே ப்ராமாணிகம்" என்ருர். அவ்வளவோடும் நில்லாமல் உத்தரார்த்தம் பணித்தபடி காண்மின்—*ஸபத்நீகஸ்ய ஸாம்ராஜ்யம் ஸர்வதா ஸுப்ரதிஷ்டிதம்* என்ருர். அதாவது, எம்பெருமானுக்குச் சொல்லப்படும் உயர்த்திகளெல்லாம் தனிமைப்பட்ட அவனுக்கல்ல, பிராட்டியோடு கூடியிருந்துள்ளவனுக்கே என்றபடி. ஆகவே மோக்ஷப்ரதத்வாதிகளைப் பிராட்டிக்குத் தனியாக ஸாதிப்பதில் தேசிகனுக்கும் திருவுள்ளமில்லையென்பது விளங்கிற்று.

இதற்கு மற்ருெரு சான்றும் நன்கு காட்டுகிருேம் காண்மின். யாதவாப்யுதயத்தில் பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம் ருக்மிணிப் பிராட்டி விஷயமென்பது ப்ரஸித்தம். அதில் முதலிரண்டு ச்லோகங்களில் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியே ருக்மிணியாக அவதரித்தமை சொல்லிற்று. மேல் மூன்ருவது ச்லோகம் *சிகண்டகம் நிஷ்ப்ரதிமம் ச்ருதீநாம் ச்ருங்காரலீலோபம விச்வக்ருத்யம், அதீயதே தந்மிதுநம் ஸ்வபாவாத் அந்யோந்யஜீவாது மநந்யபோக்யம்* என்றுள்ளது. அதற்கு மேல் உள்ள ச்லோகங்களெல்லாம் ருக்மிணிப் பிராட்டியை மாத்திரம் பற்றியவை. முதலிரண்டு ச்லோகங்களும் அப்படியே. இடையில் மூன்ருவது ச்லோகமொன்று மாத்திரம் மிதுநம் என்ற நிர்தேசமுடையது. இந்த ச்லோகத்தில் *ச்ருங்கார லீலோபம விச்வக்ருத்யம்* என்கிற இரண்டாவது பாதத்திற்கு *ச்ருங்காரலீலாவத் அநாயாஸஸாத்ய விநோதரூப ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாராதிக்ருத்யம்* என்று வியாக்கியானம். இந்த க்ருத்யத்தைப் பிராட்டியினிடத்தில் தனியே பேசக்கூசியன்ருே தேசிகன் மிதுநமென்றிட்டு இடையில் விலக்ஷணமான ச்லோகமொன்றை இயற்றினுர்.

ஸ்ரீஸ்துதியிலும் *யத்ஸங்கல்பாத் பவதி கமலே! யத்ர தேஹிந்யமீஷாம் ஜந்மஸ்தேமப்ரலயரசநா ஜங்கமாஜங்கமாநாம், தத் கல்யாணம் கிமபி யமிநாம் ஏகலக்ஷ்யம் ஸமாதௌ பூர்ணம் தேஜ: ஸ்புரதி பவதீ பாதலாக்ஷாரஸாங்கம்* என்ருர். இந்த ச்லோகமொன்றே லக்ஷ்மீதத்வத்தை நிர்த்தாரணம் செய்யப் போதுமன்ருே. இங்கு லக்ஷ்மியைத் துதிக்க விழிந்த தேசிகன் லக்ஷ்மியினிடத்திலுள்ள தர்மத்தையேயன்ருே

கூறித் துதிக்கவேணும். இங்கு எங்ஙனம் துதித்திருக்கிறரென்று பார்க்கவேணும்: லக்ஷ்மியினிடத்தில் தனிப்பட இல்லாத தர்மத்தை அவளிடத்துள்ளதாகக் கூற எங்ஙனம் துணிவர்? *ஜங்கமாஜங்கமாநாம் ஜந்மஸ்தேமப்ரலயரசநாம் இந்திரே! த்வம் கரோஷி*=ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியே! நீரே ஜங்கமஸ்தாவரங்களினுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்கிறீர்'' என்று வைத்து ச்லோகமியற்றலாமே; அப்படியியற்ற வில்லைகாணீர். அந்த ஜந்மஸ்தேமப்ரளயரசநையானது உண்மையில் பரமபுருஷனுக்கே உள்ளதென்றும் ததநுக்ராஹகத்வமே இவளிடத்துள்ள தென்றும் ஆழ்வான் பட்டர் முதலானோர் *ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீர் திசதாதசேஷஜகதாம்......யத்ப்ருபங்கா: ப்ரமாணம்* என்பவை முதலான ஸ்ரீஸூக்திகளால் நன்கு காட்டியுள்ளார்க ளென்பதை யுணர்ந்த தேசிகன் வேறு வகையாக எங்ஙனே பணிக்கக்கூடும்?

ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் *விநத விவிதபூதவ்ராத ரக்ஷைகதீக்ஷே* என்றவிடத்து ச்ருதப்ரகாசிகையில் 'ஜகத்காரணத்வமோக்ஷப்ரதத்வே ஹி ராஜ்ஞச் ச்சத்ரசாமரவத் ப்ரஹ்மண: அஸாதாரண சிஹ்நம்* என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. அந்த ஸ்ரீ ஸூக்தியை யநுஸரித்தே தேசிகனும் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவாதிகாரத்தில் —''ஈச்வரனுக்குச் சாமராதிகளைப் போலே லக்ஷணமாகச் சொன்ன ஜகத்காரணத்வ மோக்ஷப்ரதத்வ லக்ஷ்மீஸஹாயத்வாதிகள் ப்ரதிநியதங்கள்'' என்றார். இந்த மஹா வாக்யத்தில் ஜகத்காரணத்வத்தை முதலிலேவைத்து லக்ஷ்மீஸஹாயத்வத்தை முடிவிலே வைத்திருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. லக்ஷ்மீஸஹாயத்வமானது எப்படி லக்ஷ்மியினிடத்தில் ஸம்பவியாதோ அப்படியே ஜகத்காரணத்வமும் அவளிடத்தில் ஸம்பவியாது, பரப்ரஹ்மத்திற்கே ஸம்பவிக்கும்—என்று விளக்கினபடியன்றோ?

ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்திலும் ஜீவபரிச்சேதத்தில் *ஸ்ருஷ்ட்யாதிஜகத்வ்யாபார மோக்ஷப்ரதத்வ முமுக்ஷூபாஸ்யத்வ ஸர்வசேஷித்வாதிரூப பகவதஸாதாரண தர்ம...* இத்யாதிவாக்யத்தால் இவ்வர்த்தந்தன்னையே பிரதிபாதித்தார். முநிவாஹந போகத்திலும் முதற்பாட்டின் வியாக்கியானத்தில். ''[ஆதி] ஸர்வஜகதேக காரணபூதன்... இக்காரணத்வமும் மோக்ஷப்ரதத்வமும் ச்சத்ரசாமரங்கள் போலே ஸர்வலோகசரண்யனுக்கே விசேஷ சிஹ்நங்கள்'' என்று பணித்தார். இத்தகைய ப்ரமாணகதிகள் பல பலவுள்ளன. இங்கு நாம் இவ்விஷயங்களை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துக்கொண்டு ஸித்தாந்தத்திலுள்ள உபபத்திகளை மூதலிக்கவேணும். ஆனால் இங்கு விரிவுகொள்ளாமல்பிராட்டிக்குப்புருஷகாரத்வமேவடிவுஎன்னும்விஷயத்தைமட்டும்விளக்குவோம்.

மந்த்ரரத்நமென்று புகழ்பெற்ற த்வயமென்னும் ரஹஸ்யமானது பூர்வகண்டமென்றும் உத்தரகண்டமென்றும் இரண்டு கூறுகளாகவுள்ளது. இவ்விரண்டு கூறுகளிலும் ஸ்ரீமத் பதம் இருந்துகொண்டு நாராயணனுக்கு லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தைக் காட்டியிருக்கின்றது. பூர்வகண்டத்தில் பிராட்டியை முன்னிட்டு [அதாவது பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு] எம்பெருமான் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறதென்றும், உத்தரகண்டத்தில் பிராட்டியும் பெருமாளுமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்ய அர்த்திக்கிறதென்றும் ஸமகண்டமாக ஸகலாசார்யர்களும் நிர்வஹித்தருளியுள்ளார்கள். மோக்ஷமளிக்குமாற்றல் [அதாவது மோக்ஷப்ரதத்வமாகிற உபாயத்வம்] பிராட்டிக்கும் உண்டென்று பிறர் சொல்லுவதாக ஒரு ப்ரஸ்தாவம் உள்ளதானது மிக

வும் அஸ்தாநே. ஏனெனில், பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வத்தை யிசைந்துவிட்டால் அவளுக்கு உபாயத்வமுமுண்டென்று வாய் திறக்க வழியேது? இருளும் ஒளியும் ஓரிடத்தில் ஒன்று சேர்ந்திருக்கமாட்டாதது போலவே புருஷகாரத்வமும் உபாயத்வமும் ஒரு வ்யக்தியில் ஒன்று சேர்ந்திருக்கமுடியாதே. எம்பெருமானைப் போலே பிராட்டியும் முக்தி ஸாம்ராஜ்யத்தை அருளவல்லவளாகில் இவள் புருஷகாரக்ருத்யத்திலே கை வைத்துத் துவளவேண்டிய அவசியமே யிருக்கமாட்டாதே. ஒரு பொருளை ஸ்வயமேவ அளிக்க ஶக்திவாய்ந்த வ்யக்தி அப்பொருளைக் கொடுப்பிக்க மற்றொருவரிடத்தில் ப்ரயாஸப்பட ப்ரஸக்தியுண்டோ? இது ஸர்வாத்மநா அஸம்பாவிதமென்று உணருவதில் என்ன ச்ரமம். *தாதா ந தாபயதி தாபயிதா ந தத்தே* என்று விநோதமாகச் சொல்லுவர்.

உலகத்தில் நன்குபார்க்கலாம். ஒரு பொருளைக் கொடுப்பிக்கிறவராக ஒருவர் ஏற்பட்டால் அவர்தாமே அந்தப் பொருளை ஸ்வயம் கொடுக்கவல்லவராகவும் இருக்க முடியாது. சிபார்சு செய்கிறவர் என்று ஒருவரை நாம் ஒப்புக்கொண்டால், அவருக்கு சிபார்சு செய்கிற தொழில் ஒன்றுதான் பொருந்தும். எந்தவஸ்துவுக்காகச் சிபார்சு செய்கிறாரோ அந்த வஸ்துவை அவரே கொடுக்கவும் வல்லவர் என்று சொல்லுவதானது அர்த்தமில்லாத வார்த்தையேயாகும். அந்த வஸ்துவைத் தாமே கொடுக்க வல்லவரானால் அவர் இன்னொருவரிடத்தில் சென்று சிபார்சு செய்கிற வருத்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவேமாட்டார். சிபார்சு செய்வதென்பது பர்யாயமாய் யாசகத் தொழிலேயாகும். தாமே கொடுக்க ப்ராப்தியில்லாதவரே பிறரிடம் சென்று 'இதை நீ கொடுக்க வேணும்' என்று இரக்கக்கூடும். "நான் ஐம்பது ரூபா கொடுக்கிறேன் நீரும் 100, 200 கொடுக்கவேணும்" என்றாப்போலே சிபார்சு செய்யும் விஷயமன்றே இது.

'பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வ மில்லை' உபாயத்வம் மாத்திரமேயுள்ளது' என்று சொல்லுவதானால் அது ஒருவாறு பொருந்தும். புருஷகாரத்வத்தை அவளுக்கு இசைந்து கொடு நின்ற பின்பு கூடவே உபாயத்வமும் உண்டென்று வாய் திறக்கவுண்டோவழி? நம்மைப்போன்ற ஆர்த்தர்கள் திறத்தில்காருணிகனான எம்பெருமானைக்காட்டிலும்பிராட்டிக்கே காருண்யம் கனத்ததென்பது விவாதமற்ற விஷயம். இத்தகைய காருண்யமுள்ள பிராட்டிதனக்கே முக்தியளிக்க வல்லமையுமிருக்குமாகில் அந்த முக்தியைத் தானே அளித்திடாமல் நிரங்குஶ ஸ்வதந்த்ரனான பகவானிடத்தில் புருஷகாரஞ்செய்து மன்றாடுவது ஏதுக்காகவென்று சிந்திக்கவேண்டுமே விவேகிகள். ஏனோ இதில் மருள்?

எம்பெருமான் ஒருநாளும் புருஷகாரக்ருத்யத்தில் கை வைப்பதில்லை யென்றும் இத்தொழிலை எப்போதும் பிராட்டியே நடத்திவருகிறாளென்றும் ப்ரஸித்தமாகவுள்ளது. இதனை ஊன்றி நோக்கினாலும், புருஷகாரத்வமே பிராட்டிக்குள்ளதென்னும் தத்துவம் நன்கு உணரப்பட்டதாகும். புருஷகாரத்வமாவது தாபயித்ருத்வம்—கொடுப்பித்தல். உபாயத்வமாவது *தாத்ருத்வம்*—தானே கொடுத்தல். இவ்விரண்டும் ஏக வஸ்துவிஷயகமாய் ஏகவ்யக்தியில் இருக்கமுடியாதென்பதைத் திடமாக நெஞ்சிற் கொள்ளவேணும்.

ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தில் "புருஷகாரக்ருத்யத்தையும் உபாயக்ருத்யத்தையும் தானே ஏறிட்டுக்கொள்ளுகையாலே" என்றொரு ஸ்ரீஸூக்தி காண்கிறதே, அது என்ன?

என்று ஒரு சங்கை தோன்றவுங் கூடும். கேண்மின்; எம்பெருமான் பிராட்டியின் புருஷகாரத்தை யெதிர்பாராமல் தானே காரியஞ் செய்தானென்பதை யன்றோ அந்த ஸ்ரீ ஸூக்தி சொல்லுகின்றது. எம்பெருமான் பிறரொருவரிடத்துச் சென்று புருஷகாரஞ் செய்ததாக இங்கு விவக்ஷிதமே யல்ல. மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானம் ஸேவித்தும் தெளியலாம். ஆகவே புருஷகாரத்வமும் உபாயத்வமும் ஏகவ்யக்தியிலே கூடமாட்டாதென்பது கல்வெட்டு.

த்வாதசியன்று ஸூர்யக்ரஹணம் நேர்ந்தால் பாரணைக்கு ப்ராதாந்யமா? உபராக ப்ரயுக்தமான உபவாஸத்திற்கு ப்ராதாந்யமா? என்று ஒருவர் தர்மஸந்தேஹம் கேட்க, த்வாதசியாசையாலே பாரணைக்குத்தான் ப்ராபல்யம் என்று ஸஞ்சிகையெழுதுவாருளர்; த்வாதசியன்று க்ரஹணம் நேருவதெப்படியென்கிற விசாரத்தில் அந்தோ புத்தி செல்லுவதில்லை. அதுபோலவே இவ்விஷயத்திலும், நியமேந வ்யதிகரண தர்மங்களான புருஷகாரத்வ உபாயத்வங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் எங்ஙனே கூடும்? என்று இந்த மிகச் சிறு விஷயத்தை ஆராயகில்லாது வாத விவாதங்களை வளர்த்துகின்றார்களென்றால் இதனிலும் மிக்க வியப்பு வையகத்திலுண்டோ?

சதுச்ச்லோகியில் மூன்றாவது ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில் தேசிகன் இவ்வளவு விஷயங்களையும் திருவுள்ளத்தில் அமைத்துக் கொண்டு அழகாக அருளிச்செய்கிறார் காண்மின்:—*மோக்ஷப்ரதே பகவதி முமுக்ஷூணாம் கடகதயா ஏஷா திஷ்டதீதி ஸர்வ ஸம்மதம்* என்பது அவ்விடத்து ஸ்ரீ ஸூக்தி. 'எம்பெருமான் தான் மோக்ஷமளிப்பவன்; அதனைப்பெறுவிப்பவளாகமாத்திரம்பிராட்டி இராநின்றாள்.என்பதுஇந்தஸ்ரீஸூக்தியின் கருத்து. அதற்குமேலுள்ள ஸ்ரீ ஸூக்திகளும் பிராட்டிக்கு உபாயத்வமில்லை யென்பதையே நிலைநாட்டுவன. உலகத்தில், கொடுப்பிக்கின்ற மஹான்களையே ஸாக்ஷாத் கொடுப்பவர்களாகவும் புகழ்ந்து கூறுகிற முறை உண்டாதலால் அவ்வண்ணமாகவே பிராட்டி விஷயத்திலு மாகலாமேயென்னில், இது மிகவும் ஸமஞ்ஜஸமான வாதம். *ச்ரியம் லோகே தேவஜுஷ்டா முதாராம்* பரமம் பதம் வா கஸ்மைசித் அஞ்ஜலிபரம் வஹதே விதீர்ய* இத்யாதி ப்ரமாணங்களைப் பின்சென்று அழகாகச் சொல்லக்கூடிய வார்த்தை இதுவே. இந்த நிர்வாஹமே தேசிக ஸூக்திகளோடு நன்கு பொருந்தும்.

—மிகமுக்கியமான தேசிக ஸூக்திகள்—

தேசிகன் ரஹஸ்ய ரத்நாவளியிலே "ஸ்ரீமானான நாராயணனொருவனுமே ஸர்வ ஜீவர்களுக்கும் தஞ்சம்...... ஸர்வ ஸ்வாமிநியாய் ஸர்வேச்வரனுக்கு சேஷமாய் ஸஹதர்ம சாரிணியான பெரிய பிராட்டியார் இத்தலையில் வாத்ஸல்யாதிசயத்தாலும் அத்தலையில் வால்லப்யாதிசயத்தாலும் புருஷகாரமாய்க் கொண்டு இஜ்ஜீவர்களுக்குத் தஞ்சமாகிறாள்.'' என்றார். இதைவிட வேறு விளக்கு வேணுமோ?

ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்தில், *இயம் கேவலலக்ஷ்மீசோபாயத்வப்ரத்யயாத்மிகா* என்றது ப்ரஸித்தம். லக்ஷ்மீநாதனை உபாயமாகக் கொள்வதுதான் ப்ரபத்தியின் வேஷமென்று இதில் நன்கு காட்டப்பட்டது *லக்ஷ்மீ ததீசோபாயத்வாத்யவஸாயாத்மிகா த்வியம்* என்று எளிதாகச் சொல்லலாமாயிருக்க அங்ஙனம் சொல்லாதுவிட்டது ஆராயத்தக்கது. இப்படிப்பட்ட ஸூக்திகள் பல்லாயிரம் கிடைக்கும். ஸதாசார்ய ஸூக்தி ரக்ஷா முதலிய நூல்களிலே மிக விரிவாக உரைத்துளோம்.

பிராட்டி செய்தருளும் கார்யம் ஏதென்னில், அப்பெருமான் நிக்ரஹோந்முகனாயிருக்குங் காலத்தில்நிக்ரஹேச்சையைத் தவிர்க்கப் பார்ப்பதும், அநுக்ரஹோந்முகனாயிருக்கிற காலத்தில் அவ்வநுக்ரஹத்தை இன்னும் பெருகச் செய்யப் பார்ப்பதும் ஆகிய இவையே பிராட்டி செய்யும் செயல் என்பதாம். சாஸ்த்ரார்த்த மருமத்தை இங்ஙனே நிஷ்கர்ஷித்துப் பேசியிருக்க, பிராட்டிக்கும் உபாயத்வமுண்டென்கிற வாதம் எங்ஙனே பொருந்தும்? எம்பெருமானுக்கு உபாயத்வமும் பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வமுமே வ்யவஸ்திதமென்று நிஷ்கர்ஷிப்பதே நிஷ்கண்டகமான ஸத்ஸம்ப்ரதாயமென்று தேறிற்று.

விலக்ஷணஸூக்தி விசேஷ விமர்சனங்கள்

*அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம் விஜ்ஞாதமவிஜாநதாம்,
இதி ப்ரஸித்தக்ரந்தஸ்தா: ச்ருயந்தாம் விஷயா இஹ.*

ஸித்தோபாயஸோதநமென்றும் ஸாத்யோபாயஸோதநமென்றும் அர்த்தமற்றவிபாகங்களிரண்டிட்டு "அவர்கள் அப்படி கலங்குவர்கள், இவர்கள் இப்படி கலங்குவர்கள்; அந்த கலக்கத்தை ஸமிப்பித்தோம்; இந்த கலக்கத்தை ஸமிப்பிக்கிறோம்" என்றவையெல்லாம் தங்களுடைய கலக்கங்களையே விளங்கக்காட்டினபடி. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்திலே "நிஜமுகதோஷம் நிர்மலேஷ்வபி தர்ப்பணேஷு ஸமர்ப்பயந்தி" என்பதொரு அற்புதமான ஸூக்தியுண்டு. அதே கதைதான். மோர்க்குறிப்பொட்டு என்னும்படியான சில ப்ரமாணவசனங்களையடுக்கிக்கொண்டுபோய் "இப்படி மத்யஸ்தத்ருஷ்டியாலே ப்ராமாணிகார்த்தங்கள் தோற்றச் செய்தே பற்றினது விடாதொழியில் *த்ருடபூர்வச்ருதோ மூர்க்க: தர்மாணுமவிசாரத:.........அந்யதா மந்தபுத்தீநாம் ப்ரதிபாதி துராத்மநாம்......* என்கிற தசையாம்" என்று தலைக்கட்டியுள்ளார். இந்த ஸத்காரங்கள் யாருக்கு? மத்யஸ்தத்ருஷ்டியாலே தோற்றின அர்த்தங்கள் எவை? பற்றினது விடாதே பேசினவர்கள் யார்? அப்படி பேசின அர்த்தங்கள் எவை? என்று ஐம்பது வருஷங்களுக்கு மேலாகக் கேட்டுவருகிறோம். விடையளிப்பாரில்லை. அளிக்க வல்லார் *ஜம்பூத்வீபே பாரதவர்ஷே பரதகண்டே மேரோர் தக்ஷிணே உத்தரே ச பார்ச்வே* இல்லை இல்லை என்றுமெழுதியிருக்கிறோம். *த்ருட பூர்வச்ருத:* என்பதற்கு என்ன பொருள்? என்று விர்மசிப்போம். ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஜீவாதுவில் காண்கிற காரிகைகளாவன;—

"பூர்வாசார்யேப்ய: ச்ருதா அர்த்தா: ஸுத்ருடாஸ் ஸந்தி யஸ்ய ஸ:,
த்ருடபூர்வச்ருத: ச்லாக்ய: தம் விவேகீ ந தூஷயேத்.
பஹுச்ருதோ யதா ச்லாக்ய: த்ருடபூர்வச்ருதஸ் ததா,
ச்லாகநீயம் மஹாத்மாநம் விநிந்தந் மூர்க்க ஏவ ஹி.*

இத்யாதிகள். இதை நன்கு விளக்குகிறோம். **த்ருடபூர்வச்ருத:** என்கிற பதம் பஹுவ்ரீஹிகர்ப்பமானது. இதற்கு விக்ரஹம் சொல்லவேணுமானால், பூர்வேப்ய: ச்ருதம்—பூர்வச்ருதம்; த்ருடம் பூர்வச்ருதம் யஸ்ய ஸ: — த்ருடபூர்வச்ருத:. இவ்விதமான விக்ரஹம் தவிர வேறுவிதமான விக்ரஹம் ஸம்ஸ்க்ருத பண்டிதர்களால் சொல்ல முடியாது.

பூர்வே பூர்வேப்யோ வச ஏதது:சு: என்று காடகத்திலோதினபடியே முன்னோர்கள் பரம்பரையாக மொழிந்தவற்றைத் திடமாக நெஞ்சிற்கொண்டிருப்பவர்கள் தாம் த்ருடபூர்வச்ருதர்கள். பூர்வச்ருதங்களான அர்த்தங்களை மறந்துவிடாமல் திட

மாக வைத்துக்கொள்பவர்கள் எவ்வளவோ பாக்யஶாலிகள். அன்னவர்கள் துர்லபர்களுமாவர். அவர்கள் கிடைத்தால் வணங்கி வழிபட்டு ஸ்ரீபாததீர்த்தமும் ஸ்வீகரிக்க வேணும். பஹுச்ருதர்கள் என்று சிலரைக் கொண்டாடுகிறோம்; அவர்களைக் காட்டிலும் த்ருடபூர்வச்ருதர்கள் மிக மேம்பட்டவர்கள். *ஏற்றகலங்களெதிர்பொங்கி மீதளிப்ப மாற்றாதே பால்சொரியும் வள்ளல் பெரும்பசுக்களான ஸதாசாரியர்கள் பக்கலில் கேட்டுத் தரித்துவைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் த்ருடபூர்வச்ருதர்கள். அன்னவர்களை மூர்க்கரென்று பழிப்பது மிக்கஸாஹஸம். இதெல்லாம் ப்ரக்ஷிப்தமேயாம்.

ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தில்—*திமிம் கில திமிங்கிலோ கிலதி தத்கிலஸ் தம் ததா தமப்யத ச தத்கில: ...... நிவ்ருத்திமபி தர்மமத்தி அநகதத்வவிந்நிக்ரஹ:* என்பது ஓர் அற்புதமான சுலோகம். இதன் பொருள் தெரியுமா? திமிங்கிலம் என்று ஒரு ஜலஜந்து ப்ரஸித்தம்; [திமிம் கிலதீதி திமிங்கில:] திமி என்ற ஜந்துவை விழுங்குவதனால் திமிங்கிலமென்று பேர்பெற்றதாம். அதையும் விழுங்குகிற ஜந்துவொன்றிருக்கிறதாம்; அதற்குத் திமிங்கிலகிலம் என்று பெயராம். இப்படியே கிலகிலபரம்பரை நெடுகிச் செல்லுகிறதாம். அதேபோல், [ஸமஸ்தவ்ருஜிநோததீத்யாதி] *நாஸ்தி நிஷ்க்ருதி:* என்னும்படியாகவுமுள்ள ஸகல பாவங்களையும் விழுங்கவல்ல ஶரணாகதிதர்மத்தையும் விழுங்கவல்லதாம் பாகவதாபசாரம். *த்ரஸ்ய ப்ரஹ்மவிதாகஸ:* = பாகவதாபசாரத்திற்கு அஞ்சவேணும் என்கிற வசனமும் உதாஹரிக்குமவர்கள் எழுதத்தகாத வார்த்தைகளன்றோ மலிந்து கிடக்கின்றன. *இதி மந்தைரிதம் ப்ரோக்தம்* என்ற காரிகையொன்று ஸ்ரீமத்கம்பீரமானது. திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானுடைய ஸ்ரீஸூக்தியைக்கண்டித்தது பிறரறியாதபடிக்கு *மத்யோபஹதபாத்ரஸ்த* இத்யாதியான காரிகையிட்டதுபோல, பட்டருடைய ஸ்ரீஸூக்தியைக் கண்டித்ததும் பிறரறியாதபடிக்குஒருகாரிகையிட்டிருக்கிறார் என்பதையும் நிரூபிக்கவேண்டின். காரிகையோடு நிற்கவில்லை: விபுலதூஷணமுமுண்டு.

ஸித்தோபாய ஶோதனத்தில்—"ஸர்வ ரக்ஷண யஜ்ஞ தீக்ஷிதனான ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸ்ரீமச்சப்தத்திலே சொல்லுகிற பத்நீஸம்பந்தத்தில் வரும் கலக்கங்களுக்கு திங்மாத்ரம் பரிஹாரம் காட்டுகிறோம்" என்று தொடங்கித் தம்முடைய கலக்கங்களையே விளங்கக் காட்டியிருக்குமழகு காணீர்—"சிலர் த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்தில் ஸ்ரீமச் சப்தம் உபலக்ஷணபரமென்றும், உத்தரகண்டத்தில் ஸ்ரீமச்சப்தம் விஶேஷணபரமென்றும் பிரியச் சொன்னார்கள்; இவ்விடத்தில் ஶப்தம் ஏகரூபமாயிருக்க ஸ்வாரஸ்யத்துக்கு பாதகமுமன்றிக்கேயிருக்க......கூடஸ்த ஸம்ப்ரதாய விருத்தமாகப்பண்ணுகிற இந்த விபாகம் அநுபபந்நம்" என்று தடபுடலாக எழுதி வைத்துள்ளார். இப்படி அஸாதுவாக எழுதினவிடங்கள் பலவிருந்தாலும் இரண்டுமூன்றிடங்களைக் காட்டி விவரிப்போம். அந்நூலுக்குப் பல வியாக்கியானங்கள் தோன்றியிருந்தாலும் ஶாஸ்த்ரஜ்ஞர் எழுதிய வியாக்கியானம் ஒன்றே புள்ளது; அதாவது, ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸ. இஞ்சிமேட்டழகிய சிங்கருடைய ஸ்ரீஸாரபோதிநீயென்னுமது. இதில் இவ்விடத்தில் அந்த ஸ்வாமி என்ன எழுதியிருக்கிறாரென்னில்; (இரண்டாம் பாகத்தில் பக்கம் 29ல் ஏழாவது வரி தொடங்கிக் காணுங்கள்; ஊன்றிக்காணவேண்டா; மேலெழுந்தவாரியாகவே காணுங்கள். அந்த ஸ்வாமியின் பங்க்திகள் இவை;—"இந்த விஶேஷணத்வ உப

லக்ஷணத்வங்கள் ஜந்மாத்யதிகரண ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டதுகள்; இந்த உப லக்ஷணத்வத்தை ப்ரக்ருதத்தில் பிராட்டி விஷயத்தில் ஏகதேசிகளும் சொல்லுகிறார் களில்லை; சொல்லவும் முடியாது'' என்றார். மேல் வாக்கியங்களைப் பிறகு எடுத்துக் கொள்வோம்; எடுத்துக்காட்டினவரையில் என்னதேறிற்று? என்றால், ஸ்ரீபாஷ்ய ஶிக்ஷிதங்களான விசேஷணத்வ உபலக்ஷணத்வங்களை உள்ளபடி தெரிந்துகொள்ள வில்லையென்பதும், ''ஏகதேசிகளும் சொல்லுகிறார்களில்லை'' என்பதனால் ஆரோப்ய தூஷணம் செய்பவர் என்பதும், ''சொல்லவும் முடியாது'' என்பதனால் அஸ்தாநே ப்ரமம் கொண்டவர் என்பதும் திண்ணமாகக் காட்டப்பட்டதாயிற்று.

வியாக்கியானம் பண்ண விழிந்தவர் மூலத்திற்குக் கொத்தை சொல்லக்கூடா தாகையாலே விவக்ஷிதாநுகுண வாக்யலேகந ஸாமர்த்த்யவிரஹத்தைத் தெரிந்து கொண்டு மூலகாரருடைய அபிப்ராயத்தை ஒருவண்ணம் விவரித்துள்ளார்; எவ் வண்ணமென்னில்; ஶரணவரணபரமானது பூர்வகண்டம்; கைங்கர்யப்ரார்த்தநாபர மானது உத்தரகண்டம். உபாயதயா ஶரணவரணத்தில்மட்டும் பிராட்டிக்கு அந்வய மில்லை யென்றும், கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையில்மட்டும் பிராட்டிக்கும் அந்வயமுண் டென்றும் சொல்லுகிறவர்கள் இங்கே கண்டிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதாக. மூல காரர்க்கு இதுதான் அபிப்ரேதமென்பதை நன்கு இசைகிறோம். இந்த கண்டனம் யாருக்குத் தெரியுமோ? ஸ்ரீபராஶரபட்டார்யருக்கென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. அவ் வாசிரியரே அஷ்டச்லோகியில் த்வயார்த்த விவரணமான *நேத்ருத்வம் * ஈஶாநாம்* என்கிற இரண்டு சுலோகங்களிலும் இங்ஙனே விபாகத்தை ஸுஸ்பஷ்டமாகக் காட்டி யுள்ளார். *நேத்ருத்வ மென்கிற முந்தின சுலோகத்தில் *அத மிதுநபரம் ப்ராப்யம்* என்றும், *ஈஶாநாம்* என்கிற அடுத்த சுலோகத்தில் *ச்ரியம் ஸம்ச்ரித்ய* என்று புருஷகாரப்ரபத்தியைத் தனியே சொல்லிமுடித்து, *அகிலகுணஸ்ய ஹரே: அங்க்ரீ இஷ்டோபாயதயா ஆச்ரயே* என்று உபாயத்வேநவரணம் எம்பெருமானுக்கே என் பதையும் விளங்கக்காட்டி, அதற்குமேல் *ச்ரியா ச ஸஹிதாய ஆத்மேச்வராய தாஸ்ய மஶேஷம் கர்த்தும் அர்த்தயே* என்று கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தி ஒருமிதுனமேயென்று விளக்கியுள்ளார். யார்? அதிகரணஸாராவளியில் *வ்ருத்திக்ரந்தே து* என்கிற சுலோ கத்தில் மஹர்ஷிகல்பராகப் போற்றப்பட்ட பட்டர். திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் ஒரு அநுஷ்டுப்பினால் சுருக்கமாக மறுக்கப்பட்டார்; பட்டர் விரிவாக மறுக்கப்பட்டார் என் பதுவாசி. அல்பப்ரஜ்ஞநுமறிய மீண்டும் விளக்குகிறேன். அஷ்டச்லோகியை தேசி கன் அஸக்ருத் உதாஹரித்திருக்கையாலே அது பட்டர் ஸாதித்ததன்று என்றோ, அதை தேசிகன் ஸேவிக்கவில்லையென்றோ சொல்ல முடியாது. அவர் (பட்டர்) த்வய பூர்வகண்டத்தின் பொருளை விவரிக்குமிடத்து ''ச்ரியம் ஸம்ச்ரித்ய'' என்று புருஷகார ப்ரபத்தியைத் தனிப்படவும், ''ஹரே: அங்க்ரீ இஷ்டோபாயதயா ஆச்ரயே'' என்று உபாயபூத பகவத்ப்ரபத்தியைத் தனிப்படவும், *ச்ரியா ச ஸஹிதாய......அர்த்தயே* என்று கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையை மிதுந விஷயமாகவும் நிஸ்ஸந்தேஹமாக அருளிச் செய்திருக்கிறார். இவ்வர்த்தம் தேசிகனுக்கு அஸஹ்யம் என்பது *விஜ்ஞாதமவிஜாநதாம் நூலினால் விளங்கி யிருக்கின்றது.

இனி மற்றொரு விஷயம் ''எம்பெருமானும் பிராட்டியுங்கூடி உபாய மென்ன வேண்டில் ஸ்ரீமந் நாராயண சரணௌ என்று பஹுவசநாந்தமாகமந்த்ர ஶரீரம் இருந்

திருக்கவேணும்'' என்று யாரோ வொருவர் சொல்லியிருப்பதாக அஸ்தாநே மருண்டு த்வயாதிகாரத்தில்—*சரணு நீதி வக்தவ்யம் இதியச்ச ப்ரஸஞ்ஜிதம், க்ரந்தஜ்ஞைரபஹாஸ்யம் தத் பதிப்ராநாந்யநோந்வயாத்* என்று காரிகை யிட்டுவிட்டார். அந்தோ! அநர்த்தஹேதுவான இந்த வ்யுத்பத்திக்கு எவ்வளவுதான் ஶோகிக்கலாம். ''ஸ்ரீநாராயண'' என்றிருந்தால் சரணுந் என்று ப்ரயோகிக்கலாம்: ஸ்ரீமந்நாராயண என்றிருப்பதால் சரணுந் என்னக்கூடாது; இந்த ஆபாதநம் அபஹாஸ்யம்'' என்று வியாக்கியானம் பண்ணிவிட்டார்கள்; ''ஸாமாத்யோ ராஜா ஆஹ'' என்னலாமேயொழிய (ஆஹது:) என்னக்கூடாது என்றும், *குரோஸ் ஸதாரஸ்ய நிபீட்ய பாதௌ* என்றிருக்கிறதேயொழிய (பாதாந்) என்றில்லை என்றும் விவரித்துள்ளார்கள். இதெல்லாம் அநியாயமான மருள். (குரோஸ்) ஸதாரஸ்ய நிபீட்ய பாதௌ — பாதாந் — என்கிற இரண்டு ப்ரயோகமும் நிரவத்யம். (ஸாமாத்யோ ராஜா ஆஹ) என்பது விருபத்ருஷ்டாந்தம். ஆளவந்தார் *ப்ரஹ்மேஶாதி ஸுரவ்ரஜ: ஸதயித: த்வத்தாஸதாஸீகண:* என்றருளியிருப்பது ப்ரஸித்தம். ஸுரவ்ரஜ: த்வத்தாஸகண: என்னலாமே யொழிய (த்வத்தாஸ தாஸீகண:) என்னக்கூடாது. (ஸதயித:) என்று ஸுரவ்ரஜம் விஶேஷிக்கப்பட்டிருத்தலால் பொருந்தாமை யில்லை. ஸாது ப்ரயோகமேயாயிற்று. இதேபோல (நாராயண: சரணசதுஷ்டயவாந் என்ருல் தவறு; ஸ்ரீ விசிஷ்ட: நாராயண; சரண சதுஷ்டயவாந்) என்று மேளதாளத்தோடு சொல்லலாம். இங்கு அர்த்தவிசாரமில்லை, கேவலம் ஶப்தவிசாரமே. ஸ்ரீமந்நாராயண சரணுந் என்பது அபப்ரயோகமென்று ப்ரமித்து தூஷித்தது அபஹாஸ்யதமம்.

இந்த விநோதத்தையும் கேளுங்கள், காணுங்கள்; ஸ்தோத்ர ரத்நத்தில் *வபுராதிஷு என்கிற ச்லோகத்தில் *அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித:* என்று ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணினதாக அருளிச்செய்து, உடனே *மம நாத! யதஸ்தி* என்கிற ச்லோகத்திலுல் முன்பண்ணின ஸமர்ப்பணத்தில் அநுஶயம் காட்டினதான நிர்வாஹத்தை ஸ்வாமி ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் மறுத்தருளினர். அவ்விடத்துப் பங்க்திகள்— ''அத்ர பூர்வக்ருதஸமர்ப்பணுநுஶயேந ததேவ ப்ரதிக்ஷிப்யத இதி பக்ஷஸ்து அப்ரபுத்தாநாம் ஆத்மஸமர்ப்பணமபிப்ரேத்யோக்தி:...என்று தொடங்கிப் பலவுமெழுதி இங்கு அநுஶயமில்லை யென்று முடித்திட்டார். தாமே ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஸாங்கப்ரபதநாதிகாரத்தில் ''இஸ்ஸமர்ப்பணத்தைப்பற்ற அநுஶயம் பண்ணிற்றும்'' என்று அநுஶயத்தை அங்கீகரித்து வாக்யவிந்யாஸம் செய்தருளியுள்ளார். இங்ஙனே நேர்ந்துள்ள பரஸ்பர வ்யாஹதிகளைக் காணும்போது ப்ரக்ஷேப உத்க்ஷேபங்களே ஶங்கிக்கப்படுகின்றன. இப்போது இவ்வளவில் நிறுத்துகிறோம்.

முடிவாக ஒன்று விஜ்ஞாபித்து நிகமிக்கிறேன்.

எந்த நூலுக்கும் மறுப்பென்று ஒன்று தோன்றாமலிராது. நாமெழுதியதே நிராக்ஷேபமான ஸித்தாந்தமென்கிற எண்ணத்தோடே இந்த நூலை எழுதினேனல்லேன். அவசியம் இதற்குக் கண்டன நூல் வெளிவரவேணுமென்கிற மனோரதத்துடனேதான் இந்நூலை வெளியிட்டிருக்கிறேன். இதில்இடையிடையில் சிலவாக்யங்களுக்கு மறுப்பெழுதி யிருப்பதுபோல் தோன்றக்கூடும். உண்மையாகவே அப்படியிருந்தாலும் பெரியோர்கள் திருவுள்ளம் கலங்காமல் "இந்த ஜிஜ்ஞாஸுவைத் தெளிவிக்கவேணும்" என்றேகொண்டு சிஷ்யஸந்தேஹங்களை ஆசார்யர் போக்குங்கணக்கிலே பரமஸாத்விகர்களான ப்ராஜ்ஞர்கள் ஸௌம்யமான நடையிலெழுதி அடியேனைத் தெளிவிக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்து நிற்கிறேன்.

ச்லோ. வரவரமுநிவர்யஸித்தாந்தஸாராபிதாநாம் க்ருதிம்
வரவரமுநிவர்யபாதாரவிந்தைகஸக்தாசய:,
வரவரமுநிவர்யஸித்தாந்ததத்வஜ்ஞஸந்துஷ்டயே
நிரவதிகுணப்ருந்தஸாந்த்ராமிமாம் ஸாது ஸந்தத்தவாந்.

தேசிகபக்தாஸ் ஸந்தோ தேசிகஸத்ஸம்ப்ரதாயஸாரார்த்தாந்,
விலிகந்தி நைவ கஸ்மாத்? விஹாய பீதிம் லிகந்து விலிகந்து.

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய
ஸ்ரீமத் வரவரமுநிவர்ய ஸித்தாந்தஸாரம்
முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீரஸ்து.

